

HOÀNG THU DUNG

ánh mắt



Hoàng Thu Dung

Ảnh Mất Dị dạng

vietmessenger.com

Chương 1

Hà Anh lắc lư mái tóc mới cắt rồi xoay một vòng trước mặt Vân Vi. Bộ đồ thun ôm gọn thân hình trẻ khỏe của cô gái căng đầy nhựa sống, cô nghiêng mình hỏi bạn:

- Ê! Nhìn xem ta có đẹp không?

Vân Vi cầm trái sơ ri đỏ mọng đưa tới trước nheo nheo mắt cười bảo:

- Để ta xem mi giống ai?

- Xem đi rồi cho ý kiến?

Hà Anh lại đi tới đi lui như người mẫu đang trình diễn trên khán đài. Vân Vi bỗng cười phá lên:

- A! Ta nhớ ra rồi. Mi rất giống một người.

Hà Anh dừng bước lắng nghe:

- Giống ai? Người mẫu hay hoa hậu?

Cô gồng cánh tay lên trông rất nực cười. Vân Vi tỉnh bơ:

- Giống lực sĩ "Lý Đức" chứ không phải hoa hậu Lý Thu Thảo hoặc Hà Kiều Anh đâu.

Hà Anh trợn mắt:

- Vậy hả? Mi nói thật?

- Thật.

- Vì sao?

- Vì hôm nay tự dưng mi xén cái đầu kiểu ấy, thay mái tóc ngang vai rất đẹp thành mái tóc tém. Ôi chao không giống "Lý Đức" thì cũng giống một thằng ngỗ ngáo...

Hà Anh không biểu diễn nữa. Cô bước đến bên Vân Vi.

- Ê! Ta trợn trắng mi đền cho ba mẹ ta không kịp đó.

Hà Anh chống nạnh cười khúc khích:

- Không sao, ta thay thế cho. Vã lại trái sơ ri nhét bột cái mồm búp xép của mi lại.

Vân Vi liếc xéo bạn:

- Hứ! Ai thèm nhiều chuyện, mi hỏi ta mới có ý kiến chứ bộ. Không thích thì ta im. Im lặng là vàng mà.

Vân Vi ngồi ngay chỗ khác, cô se se trái sơ ri chín trong lòng bàn tay vờ như giận dỗi. Hà Anh chạy lại ngồi đầu lưng với Vân Vi cất giọng ngọt ngào:

- Nè? Giận hả, người đầu mà thích hờn dỗi. Mai mốt có người yêu ai chịu cho nổi.

Vân Vi thụng mặt:

- Kệ ta!

Hà Anh xoay tròn một vòng bằng hông. Cô ngồi đối diện với Vân Vi:

- Mi mà giận ta... ta í con sâu nè! Vân Vi phủi mạnh tay Hà Anh, Mặt cô tái mét:

- Mi... mi... đừng có chơi ác. Ta xỉu đó.

- Xỉu đi ta đỡ. Nhát như cáy. Xem đi cái gì đây?

- Hả? Lá sơ ri à, không có sâu hả?

- Không.

- Quỷ này.

Vân Vi phát nhẹ vào tay bạn tròn mắt bảo:

- Thật ra hôm nay mi lạ lắm, lạ từ hình dáng, cách ăn nói và đùa giỡn.

Hà Anh kéo bàn tay bạn vào hông mình, giữ yên cô hắng giọng:

- Nghe đây chuyện gì cũng có lý do cả.

- Nhưng cắt tóc kiểu này chẳng còn nữ tính chút nào.

- Nếu vậy càng tốt, ta đang thích đấy.

- Hả? Mi biến thái hồi nào vậy?

Hà Anh nhìn Vân Vi bằng đôi mắt tình tứ làm cho cô giật mình rút vội tay ra, tròn mắt nhìn Hà Anh:

- Có đáng yêu không?

Hà Anh giả giọng ồm ồm không trả lời mà hỏi lại. Thấy Vân Vi nhìn mình có vẻ lo lắng, Hà Anh cười to:

- Ôi! Trời ơi ta nhất mi có chút xíu mà cũng tin, người gì...

- Sao? Mi biến thành con trai mà không có vấn đề à?

- Không! Ừ mà có. Nghe ta giải thích đây.

Vân Vi hơi bất an:

- Có thật mi không có sao hả Hà Anh?

Cô cười to hơn, lắc đầu:

- Sao là sao?

- Ý ta nói mi thành...

- Bậy bạ quá, nhưng ta muốn thành con trai là thật, giá trai ấy mà, hoặc ít ra giống chút chút cũng tốt.

Nghe đề tài là lạ, Vân Vi lắng nghe:

- Chi vậy hả?

Hà Anh trút bột muối ớt vào đĩa sơ li từ tốn kể:

- Ba má mình ép mình lấy chồng đó.

Vân Vi nháy nai:

- Cái gì? Mi có chồng? Nhưng việc ấy và chuyện mi cắt tóc đâu có quan hệ.

Hà Anh lườm bạn:

- Mi "dốt đặc cán mai", ta tính toán chuyện này mấy đêm như Khổng Minh ngày xưa tính cơ đồ vậy.

- Hừ! Mi đem so mình với Khổng Minh à. Kế sách gì? Có chưa?

- Dĩ nhiên là có.

- Nói ta nghe thử đi!

Hà Anh mỉm cười:

- Còn trong vòng bí mật, một ngày không xa ta sẽ bật mí cho mi nghe. Bảo đảm Vân Vi là người biết trước tên.

Vân Vi chấp tay lại cất giọng:

- Đa tạ Hà cô nương.

Cả hai cười giòn tan trong nắng. Ánh ban mai chiếu vào tận hành lang, Hà Anh bấm nút tivi nhỏ lại:

- Mi khách khí quá.

Vân Vi lại cho quả sơ ri màu cam vào miệng nhai nhỏ nhẻ ngon lành:

- Có chồng thì vui sao mi lại buồn?

Hà Anh cau mày:

- Vui hả? Còn lâu.

- Sao kỳ vậy?

- Vì mình phải lấy một anh chàng Việt kiều mới từ Úc về.

- Chả Việt Kiều? Bao nhiêu cô gái nằm mơ.

Hà Anh dài giọng:

- Mơ đuổi hán ta đi hả?

- Ai lại thế?

- Ta sẽ làm đấy.

- Cái gì? Mi định làm vậy?

- Không làm gì cả Mi yên tâm đi. Có điều mình muốn anh chàng Hoàng Hình ấy thất vọng chơi, nên mình muốn giả trai.

Vân Vi chọc bạn:

- Bộ mi ghét anh ta lắm hả?
- Không ghét, có điều không thích thì không lấy.

Vân Vi tròn mắt:

- Hai bác la thì sao?

Hà Anh im lặng vẻ suy tư hiện lên trên đôi má hồng hào trắng mịn, trông thật ấn tượng:

- Bởi vậy mới lo, chao ôi tưởng tượng sống gần một người chưa quen ta ớn muốn chết.
- Rồi mi sẽ quen.

Làm sao quen nổi khi chẳng chút yêu thương.

- Vậy mi không nghe ông bà xưa bảo sao. Cứ lấy chồng đi rồi mi sẽ trở thành người vợ đảm đang lo gì.

Đẩy tay bạn Hà Anh dài giọng:

- Xưa xưa, dẹp cái xưa ấy qua một bên.

Mi cổ hủ quá.

- Nhưng ba mẹ muốn Hà Anh tốt chứ có đem con mình vào chỗ chết đâu.

Hà Anh nhìn sững vào bạn.

- Nèm phải chi mi là con của mẹ ta thì hợp biết mấy, giống hệt như bản photocoppi.

Vân Vi vẫn đùa dai:

- Mi biết làm cho cha mẹ buồn là không có hiếu không?
- Biết chứ. Vì biết nên ta không tiện từ chối mà tìm cách hoãn binh ngày nào đỡ ngày ấy. Ta ao ước anh chàng Hoàng Hình ấy sẽ chê

đấy.

Vân Vi lắc đầu:

- Trời ạ? Sắc đẹp nghiêng thùng đổ nước của mi, anh ta nhìn là mê liền. Để gì.

Hà Anh nghe bạn nói thở dài thườn thượt:

- Vậy mới nói, cho nên ta nghĩ chỉ có cách này anh ta mới chạy thôi.

- Cách gì vậy?

- Giả trai làm cho Hoàng Hình thất vọng chơi.

Vân Vi ngẫm nghĩ:

- Có ổn không?

- Sao lại không, ta tin mình sẽ làm được. Bằng chứng từ cái đầu này đó.

- À ta hiểu rồi, mi cứ thử xem, ta không tin hấn bỏ cuộc.

Hà Anh nghe bạn nói cô không có ý kiến gì tay chấm lia vào bột muối ớt rồi quẹt vào miệng Vân Vi:

- Kệ chuyện ấy tính sau. Ăn thử đi món này ngon lắm.

Vân Vi hít hà:

- Trời ơi! Ớt cay muốn xé lưỡi hà, mi định lột lưỡi ta hả?

- Đâu có nhìn xem ta ăn nè.

Hai cô vừa ăn sơ ri chấm muối ớt cay xé lưỡi vừa dăm mắt vào màn hình tivi. Hà Anh thổi phù phù:

- Chà! Nóng ran cả miệng.

Vân Vi hỏi:

- Ngon không?

- Ngon chứ!

- Ta thấy mi hơi giống con trai rồi đấy. Ăn không được thì đừng cố.

- Ai bảo là không, ta ăn một lúc ba trái ớt sừng trâu kia.
- Xạo ghê, ăn ớt mà làn da trắng mịn vậy hả? Lừa ai vậy?
- Hoàng Hình.
- Lại nhắc coi chừng ghét nhắc mãi thành yêu đấy cô bạn ạ.
- Còn lâu, tới lúc Tây ăn trâu ta mới yêu hấn.
- Thật hả?
- Còn phải nói. Hay là mi thích hấn ta sẽ làm mai cho.

Vân Vi lắc đầu ngoe nguẩy:

- Lạy cả nón chị Hai ạ. Em có người yêu rồi.

Hà Anh tròn mắt:

- Người yêu? Hồi nào vậy, đừng dối ta à ghen.
- Bạn bè ai lại thế.

Vân Vi chớp mắt cô gật đầu về giều cột. Hà Anh không để ý đến việc ấy. Chuyện Hoàng Hình hỏi cưới cô, ba mẹ nhận lời cứ xoay tít trong đầu. Sao mà cô ghét hấn đến thế chứ? Người gì xấu xí lại thô kệch chỉ có tút tiền là to. Ôi lấy hấn thì chết cả đời. Vừa suy nghĩ, vừa xem tivi trông Hà Anh như kẻ mất hồn. Tiếng nhai tót tép của Vân Vi khiến cô đưa mắt nhìn bạn. Bỗng Vân Vi kêu lên:

- Ê! Mi xem anh chàng người mẫu trong chương trình quảng cáo kia, giống mi đấy.

Hà Anh ngơ ngác:

- Đâu!
- Xem kia.

Nhưng Hà Anh chờ mãi không thấy chiếu lại, cô hơi thất vọng. Chợt một xen quảng cáo mỹ phẩm "omy joe men" (Dành riêng cho quý ông) lướt qua làm Hà Anh thật sự chú ý, cô kêu lên:

- A đúng rồi.

- Cái gì vậy?

Hà Anh không trả lời Vân Vi cô lao vào phòng tìm cây viết máy để ghi sổ điện thoại của công ty. Không may cô đâm sầm vào bà Anh Thư, mẹ cô đang đi tới làm đổ ly nước trên tay bà, ướt áo cả hai người.

- Trời ơi! Hà Anh, con chạy đâu vậy.

- Á! ôi, ướt hết áo con rồi.

Bà Anh Thư nhìn con gái trấn an:

- Còn có mười ngày nữa là đính hôn rồi, con gái con đưa gì mà đi đứng không dụi dàng, lúc nào cũng lo Choi, thiếu hân nữ tính.

Hà Anh thụng mặt:

- Tại mẹ chứ bộ.

Bà Anh Thư lườm con:

- Tại làm sao, con đó, đi đứng ăn nói cho đàng hoàng một chút, kéo mai mốt về nhà người ta họ lại mắng là mẹ không biết dạy con, hiểu chưa?

Cô buông xuôi:

- Dạ hiểu rồi ạ.

- Con lúc nào cũng tỏ ra ngoan ngoãn nhưng hình như có điều gì giấu mẹ phải không?

Hà Anh tránh cái nhìn nghiêm khắc của mẹ. Cô không thích nói chuyện nhiều với bà:

- Sao mẹ biết.

- Nhìn vào mắt con là mẹ biết ngay.

Cô vờ cười tươi:

- Mắt con? Có gì đâu.

- Thôi mau lấy khăn lau sạch nhà giúp mẹ. Nhớ lần sau chớ có hấp tấp như thế?

Hà Anh hô to:

- Dạ tuân lệnh.

Bà Anh Thư quay lại:

- Con đang làm gì đó? Hôm nay con mau đến câu lạc bộ Thanh niên, người ta mở lớp nữ công gia chánh học vài món sau này nở mày nở mặt cho cha mẹ.

Hà Anh lau nhanh vũng nước, cô lẩm bẩm:

- Anh ta giàu thì muốn người làm, mẹ thật lo xa.

- Ủ, mẹ chỉ nói vậy, mẹ muốn người ta thích con.

- Hừ, không thích càng tốt chứ sao, ai thèm.

Chờ cho mẹ đi khuất sau cánh cửa ra bếp Hà Anh nói nhỏ một mình. Vân Vi đứng sau lưng che miệng cười khúc khích:

- Cái dáng điệu này làm dâu thế nào cũng bị mắng.

Hà Anh quay lại liếc bạn:

- Ta bị mẹ mắng mi thích lắm hả? Mai mốt tới cưng đó đừng có lên mặt.

- Xì? Còn lâu, vả lại cha mẹ đặt đâu ta ngồi đó, hồng phải lại nhảy lung tung như mi cho mệt.

- Cái gì nhảy? Mi bảo ta là con gì sao?

- Đâu dám. Thôi đi đánh cầu lông kéo trưa bây giờ.

Vân Vi giục Hà Anh. Cô nhìn ra ngoài trời, ánh nắng vàng rực rỡ như tơ óng lung linh trải trên cây bàng đang xòe những cánh tay khỏe khoắn đưa thẳng ra: vòm lá xanh mượt như nhung, chợt Hà Anh lắc đầu:

- Hôm nay ta không thích đánh cầu lông.

Vân Vi lấy làm lạ:

- Sao vậy? Mọi khi tán gẫu xong rồi thì đánh cầu lông đây là ý kiến của mi đưa ra trước kia mà, giờ lại đổi ý?

Hà Anh xua tay:

- Xưa khác nay khác, mi đừng nhắc nữa, hãy hướng tới tương lai đi bạn ơ mi muốn ta làm gì bây giờ hả Hà Anh?

- Đi theo ta.

- Đi đâu?

Vân Vi ngạc nhiên. Hà Anh đập vào tay bạn cười to:

- Đi siêu thị.

- Đi siêu thị hả? Nhưng ta ăn mặc thế này, ghê lắm.

Vân Vi từ chối lắc đầu. Hà Anh đứng ra xa nhìn:

- Gì mà ghê, mi cứ ăn mặc bộ đồ tây này khỏi thay đồ khác. Bộ đồ này đẹp, có gì mà chê, chờ ta một chút.

Nói xong Hà Anh đã phóng nhanh vào phòng cô thay nhanh chiếc quần jean và chiếc áo pull màu cát rất bụi Trông Hà Anh giống một cậu con trai hơn. Vài phút sau. Hà Anh xuất hiện trước cửa phòng kéo tay Vân Vi:

Mình đi đi.

Vân Vi quay lại trở mắt nhìn rồi cười:

- Mi giống thật đó.

Đừng bảo ta giống Lý Đức nghe?

- Cả hai cười to rồi bước nhanh ra ngoài:

- Đi với mi ta sợ người yêu ta bỏ ta mất.

- Sao vậy?

- Vì nhìn mi giống một thằng con trai.

- Càng tốt, ai chê thì mi cứ đi với ta đỡ buồn.

Vân Vi nhéo bạn đau điếng:

- Đừng có ham bạn ạ.

Hà Anh đưa Vân Vi đến siêu thị. Đến quầy thời trang, quần áo dành cho nam giới, không hiểu sao cô nín Vân Vi lại:

- Chờ chút nha!

Vân Vi ngạc nhiên:

- Mi có nhầm không? Chỗ này dành cho nam giới.

- Ừ thì chờ chút không được sao?

Vân Vi vẫn không hết thắc mắc:

- Nhưng mi mua cho ai ngoài bố mình. Từ trước tới giờ đâu có chuyển hí hữu ấy. Hay là...

Hà Anh trợn mắt:

- Mua cho ta đấy. Đừng có hỏi nhiều. Thôi cứ theo ta lựa giùm sẽ hay hơn, mi cứ hỏi hoài mệt lắm.

Hà Anh bước vào trong quầy mặc cho Vân Vi ái ngại đứng bên ngoài. Giọng cô nhân viên ngọt xớt:

- Mua đi cô tặng cho ông xã phải không?

Vân Vi chỉ Hà Anh rồi lắc đầu:

- Chị chờ cô ấy lựa, tôi không mua.

- Cứ vào xem đi ngại gì.

Vân Vi đi theo Hà Anh. Cô chỉ đưa mắt nhìn. Hà Anh chọn mấy cái quần Jean. Áo thun, giày thể thao, dây nịt, nón tất cả đều của đực rửa thả vào xe đẩy cho Vân Vi đẩy theo, lát sau cô buột miệng hỏi:

- Mi định làm gì vậy? Ta hiểu không nổi.

Hà Anh cười cười bảo.

- Bí mật mà, từ từ sẽ biết, Mau theo ta lại chỗ nước hoa và keo xịt tóc đi.

Vân Vi nghĩ thầm. Xem ra cô nàng vẫn còn chút nữ tính. Nhưng không ngờ Hà Anh lại chọn những thứ chỉ dành riêng cho nam giới. Vân Vi hết ý kiến trước cô bạn kỳ cục của mình, cô thở hắt ra:

- Mi tập xài những thứ này hả?

Hà Anh nghênh mặt:

- Không lẽ đàn ông sử dụng được mình thì không.

- Nhưng nhà sản xuất dành riêng cho đàn ông đấy.

Hà Anh cười khúc khích. Cô xẹt vào áo của Vân Vi:

- Đâu mi nghĩ xem có hấp dẫn không?

Vân Vi né sang bên:

- Đừng có đùa chớ bạn, người ta cười cho.

Hà Anh dỗ dành bạn:

- Nè đàn ông sành điệu hổng có mấy người, mi đừng có lo.

- Nhưng...

Hà Anh cướp lời:

- Không nhưng nhị gì cả. Mi chọn cho mình thứ gì chưa?

Vân Vi lắc đầu:

- Ta đâu có chuẩn bị lấy chồng như người ta đâu mà sắm với sửa.

- Không ngờ Hà Anh nhăn nhó mặt mày kém vui. Tự nhiên cô thấy chán chán không muốn làm gì nếu cô không nghĩ ra trò chơi ấy Hà Anh miên man suy nghĩ. Nếu không thành công thì sao, Hoàng Hinh cứ đeo đuổi, mẹ cô ép cô lấy hán thì...

Hai cô vừa ra khỏi siêu thị, tay xách lĩnh kính? Hà Anh ngồi phía sau Vân Vi lái chiếc Attila băng qua đường thì trời đổ mưa ào ào trên đầu. Hà Anh giục bạn:

- Này, qua kia trú mưa đi!

Vân Vi sợ ướt lái vọt qua đường. Một chiếc Taxi từ cổng sân bay chạy về thẳng kít lại. Tiếng bánh xe ma sát trên đường nghe ớn cả người. Vân Vi loạng choạng tay lái may mà không ngã xe. Hà Anh theo đà ôm lấy bạn. Túi ni lon quần áo trên tay cô bay xuống đất bị xa Taxi cán lên bẹp dí trên mặt đường. Qua cơn bàng hoàng Hà

Anh nhảy xuống xe bước tới vỗ vào chiếc Taxi đang đậu chờ phía trước:

- Này anh kia chạy xe ẩu tả như vậy hả? Mau xuống xem hư đồ đạc của tôi cả rồi.

Người tài xế thoáng bối rối. Anh mở cửa xe ra đứng nhìn:

- Cô hỏi cô bạn cô kia. Cô ấy băng qua đường ẩu thì có.

Hà Anh tức giận, cô nổi nóng thật sự khi anh ta không có lời xin lỗi:

- Sao anh định chạy chối hả? Đồ đạc mới mua của tôi bị anh cán lên lấm lem nước mưa và bùn đất cả rồi. Anh tính sao thì tính!

Anh tài xế nghiêm giọng:

- Không tính gì cả. Các cô có lỗi trước. Người không sao, của về giặt lại sẽ sạch thôi.

- Hừ! Ngang ngược, suýt đụng người ta, làm hư đồ đạc lại nói ẩu.

- Tôi không ẩu. Bạn cô mới là người...

- Thôi đi... để tôi tính cho, có gì lớn đâu, cãi cọ mãi.

Người khách ngồi trên xe bước xuống cất giọng thanh tao làm Hà Anh phải ngước lên nhìn. Cô thoáng giật mình và hơi bối rối vì anh ta nhìn cô đăm đăm. Một chàng trai quá đẹp như một diễn viên, vẻ nho nhã thư sinh toát ra làm cô phải bàng hoàng.

Nhưng thấy cái cười có vẻ mai mĩ của anh chàng đeo kính đen ấy. cũng là hành khách duy nhất trên xe Taxi tự nhiên Hà Anh thấy dị ứng ngay. Cô lờm anh, giọng nhẹ nhàng hơn:

- Xin lỗi, đây là chuyện riêng giữa tôi và anh tài xế Taxi, ông là khách đừng có xen vào.

Chàng trai lai nhếch môi cười. Nụ cười của anh ta đẹp lạ, thu hút nhiều cô gái đây.

Hà Anh thấy từng tức trong lòng, chưa kịp nói gì anh chàng đẹp trai đã chìa ra mấy tờ 100 đôla mới toanh:

- Xin cô thông cảm và cảm lấy. Bao nhiêu đây đủ không?

Cứ tưởng Hà Anh vui mừng nhận lấy, nào ngờ cô gạt phăng:

- Anh đừng ỷ mình là Việt Kiều có nhiều đôla là ngon sao? Hãy dẹp đi!

- Vậy cô muốn gì?

- Tôi muốn giải quyết rõ ràng với anh tài xế kia.

Vân Vi nắm tay bạn kéo mạnh.

- Thôi đi, mình về nha!

Hà Anh gỡ tay cô bảo:

- Đừng có nghĩ là đàn ông con trai muốn ăn hiếp phụ nữ há? Không dễ đâu.

Chàng trai nheo mắt nhìn cô, tay anh gõ nhịp lên thành xe:

- Cô cho chúng tôi đi đi! Tôi bận không rảnh cãi với cô đâu.

Hà Anh cự nự:

- Chưa giải quyết được hòng rời khỏi chỗ này.

Nói xong cô tựa vào đầu xe chặn lối. Thấy xe có chiều hướng đùn dài ra phía sau. Vân Vi giục:

- Về đi Hà Anh?

- Không được, mi xem mớ quần áo ta chọn lựa cả buổi mới mua được. Phút chốc mất trắng, về nổi gì?

- Sao tôi đền cô không chịu?

- Tôi tôi,.. không thích. Tôi muốn nói chuyện với người làm dơ đồ đạc tôi kia.

- Tôi đại diện cho anh ta không được sao?

Hà Anh tức tối vì sự giấu cợt của chàng trai. Hình như anh ta thích đùa với mình thì phải. Có tiền đền là xong ư? Thật đơn giản.

- Đây cô cầm lấy tôi nghĩ bọc đồ ấy không tới 300 đô đâu. Ta đi thôi bác tài.

- Ê! Không được.

Hà Anh dang tay ra không nhận tiền:

- Anh tưởng có tiền là mua được tất cả sao? Nãy giờ tôi chưa nghe bác tài mở miệng xin lỗi hay là anh ta không biết nói nhỉ.

- Cô.

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Vị tài xế cầm bọc đồ lên bảo:

- Tôi nghĩ nếu là quần áo chỉ cần giặt nữa ký omo là xong ngay, không tới hai ngàn.

Cô định làm khó tôi hả? Đây làm ơn cầm lấy và đi cho. Ra đường gặp phụ nữ là xui Hà Anh nóng mũi, hai má cô đỏ bừng:

- Anh nói sao? Anh có biết đây là đồ mà tôi ưng ý không, nó bị các người làm dơ hết rồi không, đền là không xong đâu.

Vân Vi thấy mọi người bu quanh, cô hơi hoảng nói nhỏ với Hà Anh:

- Thôi cho qua đi mà. Công an tới thì mệt đó!

Hà Anh chưa hết tức:

- Công an tới giải quyết sợ gì!

Chàng Việt kiều lắc đầu cười:

- Chúng tôi làm dơ, hư thì đền cô không chịu, biết làm sao bây giờ? Chúng tôi không đền cũng không sao vì cô là người phạm luật trước mà.

- Anh biết gì? Ngồi trong xe anh thấy sao?

- Thấy chứ. Cô bạn cô băng qua lộ không nhìn.

- Nhưng... chúng tôi không có vi phạm.

- Có hay không tùy cô hiểu.

Hai người đang cãi thì cảnh sát giao thông thổi "roét roét": cho mọi người tản đi. Anh ta định lập biên bản nhưng thật ra chẳng có chuyện gì cả. Vụ việc chỉ là bọc quần áo bị lấm bùm.

Vân Vi sợ hãi kéo áo bạn, Hà Anh đang đỏ mặt vì tức thấy anh cảnh sát giao thông đến, cô vội tươi ngay nét mặt bảo:

- Không có chi anh ạ. Chỉ bọc đồ bị lấm lem, họ không chịu.

Anh cảnh sát giao thông nhìn mọi người hỏi:

- Thật ra chuyện gì? Tôi lập biên bản các người làm cản trở giao thông. Ai là người vi phạm?

- Chính anh này lái xe ẩu suýt tông vào bọn em. Rất may là không sao.

Anh cảnh sát giao thông nhìn kỹ hai bên rồi nói với Hà Anh.

- Không sao sao cô và anh tài xế lại cãi nhau?

Hà Anh chớp nhẹ làn mi cong vút cất giọng mềm mỏng:

- Dạ chúng em băng qua đường, trời mưa đường trơn ngay lúc vừa đèn vàng, mới hết tín hiệu màu xanh, chúng em đâu có vi phạm.

Anh cảnh sát giao thông phán ngay:

- Hai cô cho là không vi phạm tại sao lại bắt đền người ta.

Lúc bấy giờ anh tài xế lên tiếng:

- Cô này cứ bắt tôi đền mãi nhưng đền tiền thì không lấy, tôi đi lại không cho.

- Chúng tôi không biết làm thế nào nhờ anh xử giúp.

Vân Vi nói nhỏ:

- Chết rồi! Mi xem kìa lo cãi nhau ướt hết đầu cổ, áo quần, khó coi lắm.

Hà Anh vẫn nở nụ cười trên môi khi nhìn lại mình và Vân Vi, cô nói:

- Thật ra tại anh ấy không lịch sự nên em mới cự nự.

- Vậy cô và hai anh về đồn giải quyết.

Hà Anh nhìn hai người kia. Có lẽ anh chàng đẹp trai không muốn mất nhiều thì giờ đâu. Hình như anh ta rất nôn nóng. Anh tài xế cũng

vậy? Anh chàng đeo kính đen lên tiếng:

- Chúng tôi không có yêu cầu gì xin anh bỏ qua cho cô ấy.

Hà Anh cười mãi giọng ngọt xớt:

- Xin anh thông cảm.

- Có còn làm khó hai người này không?

- Dạ không ạ.

- Được rồi cô nhặt đồ lên rồi đi cho, cản trở lưu thông tôi sẽ phạt nặng đó.

- Dạ.

Nói xong anh cảnh sát giao thông tiếp tục làm nhiệm vụ của mình.
Vân Vi giục bạn:

- Về đi, đừng mãi chút nữa anh ta quay lại bây giờ.

Hà Anh nói với theo:

- Cảm ơn anh nha!

Chờ cho cảnh sát giao thông đi rồi Hà Anh mới phát hiện anh chàng đeo kính đen to bè cứ nhìn cô hoài. Đồ đạc cô ướm sưng bết vào người Hà Anh ngượng không thể tả. Anh tài xế giục mấy lần mà anh chàng vẫn đứng trơ ra đó. Hà Anh liếc hần một cái dài cả máy cây sổ rồi giục Vân Vi:

- Mình về nhanh lên Vân Vi!

- Ừ, không cãi nữa sao?

- Không cần.

Anh chàng Việt Kiều cứ nhìn ngơ ngẩn bởi cô bé đội nón kết môden kia có đôi mắt quá đẹp, như thu hút hồn người đối diện. Anh ưà nhìn đến nôt quên mắt anh chàng tài xế bóp còi mấy lần:

- Anh thích cô gái ấy à?

Chàng trai mỉm cười vội bước lên xe bảo:

- Anh mau chạy theo hai cô gái đó được không?
- Dĩ nhiên là được rồi. Tôi sẵn sàng chịu khách mà.
- Vậy anh nhanh nổi đuôi theo xe cô gái ấy đi.

Hà Anh quay lại nhìn, bất giác cô thấy chiếc Taxi đuổi theo mình. Hà Anh nói với Vân Vi:

- Mình có đuôi đấy.

Vân Vi nhìn vào kiếng chiếu hậu, cô thấy anh chàng cứ nhìn theo Hà Anh liền bảo:

- Có lẽ anh ta bị sét ái tình đánh trúng nên ngơ ngẩn.

Hà Anh nói vào tai bạn:

- Đừng có vớ vẩn, ta ghét hấn.
- Người lạ hoặc là quơ, có gì mà ghét.

Hấn có cảm tình với mi đấy.

- Đừng có đùa. Biết đâu hấn cùng đường chúng ta.
- Vậy ta chạy nhanh nha... Ừ?

Vân Vi cố chạy nhanh. Chiếc taxi cũng bám sát bên cạnh. Hà Anh quay lại tròn mắt khi thấy anh chàng cứ nhìn cô không chớp mắt, cô bỗng mỉm cười, nũng nịu rồi xí dãi lêu lêu anh ta. Hành động trẻ con ấy khiến chàng trai càng thích ngắm cô hơn. Cái nhìn đắm đuối mê say hơi khó chịu Vân Vi hỏi:

- Thế nào ta nói đúng không?
- Có lẽ như vậy!
- Làm sao bây giờ?
- Mau cắt đuôi đi, kéo anh ta theo về nhà thì chết.
- Lo rồi hả?
- Queo vào hẻm nhỏ rồi mình đi đường tắt về nhà đi!
- Ô kê.

Vân Vi bất ngờ tấp vào eon hẻm nhỏ. Chiếc Taxi đành trở tới anh chàng nhìn theo tiếc nuối. Hà Anh thích chí vì cắt được cái đuôi bắt đắc dĩ một cách ngon lành. Đường xóc cô phải bám chặt Vân Vi, cô mím môi bảo:

- Đừng có ném ta xuống đất nha, lần này không có ai để ta gây gổ.
- Hừ! Tại mi bảo ta chạy vào con đường xấu còn trách gì nữa.
- Tại chàng Việt Kiều đáng ghét kia.

Vân Vi mỉm cười:

- Trốn Việt Kiều này gặp Việt kiều khác. Số mi là thế đó. Thôi chấp nhận đi cô ời.

Hà Anh lắc đầu:

- Không bao giờ, ta sẽ chạy trốn cho mi xem.
- Vậy hả?

Chiếc Attila cán nhằm cục đá khiến cả hai suýt té nhào, Hà Anh ôm chặt túi đồ vào người, bàn tay cô vợ phải bùn cát, bấn cả chiếc áo đang mặc. Nhìn vết lấm lem trên áo quần và chiếc túi nylon ướt nhem gớm ghiếc, tự nhiên cô thấy giận anh tài xế và gã Việt Kiều kính đen lạ hoắc một cách sâu sắc. Có gì lạ đâu mà cứ nhìn rồi cười hoài chứ, ôi giận không thể tưởng. Hà Anh ngẫm nghĩ một mình, cô không hay Vân Vi đã chạy vào trong sân. Bà Anh Thư nhìn cô rồi kêu lên:

- Con đi đâu mà giống người từ Thủy cung lên vậy Hà Anh, mẹ dặn rồi con gái phải từ tốn.

Không phải tại Hà Anh đâu bác, tụi con bị xe taxi ép suýt té, may mà chỉ lấm đồ.

Hà Anh không trả lời mẹ. Cô xách túi đồ đi thẳng vào trong. Cô nghe tiếng mẹ suýt xoa với Vân Vi, Không hiểu bà thương cô thật hay chỉ giả vờ. Tự nhiên Hà Anh thấy buồn buồn. Với mẹ cô, Hà Anh và mẹ luôn có một khoảng cách khó cảm thông.

Chương 2

Hà Anh ăn mặc trang phục của nam vào cô ngấm mình trong gương rồi tự tin bước ra ngoài. Giờ này bà Anh Thư đang chơi bài với mấy bà bạn hay tán gẫu gì đó. Có lẽ bà không còn thì giờ để tâm đến cô, Điều này Hà Anh càng yên tâm hơn khi thực hiện kế hoạch của mình.

Mái tóc tém ngắn gọn, chiếc áo thun moden rộng phồng phình chiếc quần jean rất bụi trông cô giống một chàng trai. Hà Anh huýt sáo một bản nhạc khiến mấy cô gái đi đường trở mắt nhìn, cô càng thích thú với ý nghĩ vừa xảy ra trong đầu. Cô cười tủm tỉm bước ra phố.

Hà Anh gõ cửa nhà Vân Vi:

- Vân Vi ơi có nhà không?
- Chị giúp việc nhà Vân Vi chạy ra hơi ngạc nhiên.
- Cậu. ơ cô tìm ai vậy?

Hà Anh suýt cười to. Cô che miệng báo:

- Tôi là bạn của Vân Vi, Cô ấy có nhà không chị?
- Có để tôi gọi cô ấy nhưng mà...
- Thế nào hả? Sao chị ngập ngừng.
- Dạ bà chủ không cho cô Vân Vi đi chơi với bạn bè xin cô thông cảm.
- Cái gì? Mẹ Vân Vi đâu có khó khăn như thế.

Chị giúp việc lắc đầu:

- Hôm qua có người mách mẹ cô ấy.

Hà Anh tròn mắt ngạc nhiên: - Chuyện gì vậy?

- Cô ấy có bồ! Họ đèo nhau đi chơi. Vì sợ con hư nên mẹ cô ấy không cho ra khỏi nhà.

- Có chuyện ấy sao tôi không biết kìa. Chuyện gì mà Vân Vi không kể cho tôi nghe nhỉ?

- Tôi không biết, chắc cô là bạn thân của... của cô chủ tôi.

- Ủ! Cô mau gọi Vân Vi bảo tôi đợi.

Chị giúp việc chần chừ:

- Nhưng tôi sợ bà chủ.

- Chị cứ tả tôi bà chủ không giận đâu.

- Vậy hả? Để tôi vào xem.

Hà Anh đứng chờ ở cửa, cô ngấm ngấm. Con nhỏ Vân Vi hiền thực này dễ sợ thiệt. Chuyện nó bảo có người yêu là có thực rồi. Nó tiến bộ hơn mình nhiều. Hà Anh cảm thấy tội nghiệp cho Vân Vi quá. Người muốn yêu lại bị gia đình nghiêm cấm, còn cô không yêu lại bị cha mẹ ép gả. Thật ngược đời!

Hà Anh tựa vào cánh cổng thần thờ Vân Vi hé cửa gọi:

- Ê! Là mi đó hả Hà Anh?

- Chứ ai! Không lẽ là người yêu của mi.

Vân Vi kéo tay Hà Anh vào nhà:

- Làm gì mà ăn mặc giống con trai vậy. Chị Hà vào bảo có cậu nào tìm ta. Mi hại chết ta hả?

Hà Anh tròn mắt:

- Gì mà hại, ta không hiểu?

- Còn giả vờ nữa! Mau vào đây nói cho mẹ ta biết đi.

- Nhưng chuyện gì mới được. Ta định rủ mi đi chơi.

- Đi đâu? Mẹ ta cấm cửa rồi.

Hà Anh cười to:

- Đáng đời, ai biểu mi có người yêu còn giấu mọi người làm gì, bác ấy lo là phải.

Đến lượt Hà Anh lên lớp Vân Vi. Cô tức đỏ mặt:

- Người yêu nào? Quỉ thì có.

- Sao... chị giúp việc bảo mi đi chơi rồi ôm nhau trên xe nên bị cấm cửa.

Vân Vi xỉ vào trán Hà Anh:

- Trời ơi! Chính mi hại ta đó. Có thằng nào ngoài mi. Ngày hôm qua đi siêu thị khi chạy ngang qua nhà cậu út, bé Bảo trông gà hóa cuốc nhìn mi giống thằng con trai hấn mách mẹ! Suýt chút nữa là ta ăn đòn vì mi rồi. Mau vào trình diện đi!

- Ôi! Thật chứ Vân Vi?

- Ai nói dối mi làm gì. Lúc nãy chị bếp cũng nói. À! Có bé Bảo ở đây vào nhanh lên.

Hà Anh chạy theo bàn tay nắm chặt kéo lôi của Vân Vi vào nhà. Mọi người đều cười to khi thấy Hà Anh quá thay đổi. Mẹ Vân Vi cười:

- Sao cháu lại cắt tóc ngắn làm bác tưởng Vân Vi nhà bác dám.

Hà Anh ngắt lời:

- Dám có người yêu hả bác?

- Ừ? Thôi cháu ngồi chơi nghe. Nhớ giữ Vân Vi giùm bác. Ở đây có chị có em.

Hà Anh cười to nhìn Vân Vi:

- Bác ơi cho Vân Vi đi chơi với cháu nha.

- Ờ được.

Vân Vi lại lắc đầu từ chối:

- Mẹ không thấy lạ sao? Con mà đi với Hà Anh mãi có ngày con ế cho coi.

Bà mẹ nhìn con gái bảo?

- Con đi với Hà Anh mẹ yên tâm. Sao con nghĩ kỳ vậy?

Vân Vi mỉm cười khúc khích:

- Hà Anh giống con trai mẹ không thấy. Thấy! À Hà Anh sao cháu cắt mái tóc dài uổng quá. Bác thấy cháu mạnh mẽ nhưng không còn nữ tính.

Hà Anh không thích nghe, cô đứng lên nói với Vân Vi:

- Bây giờ đi không? Nếu bạn ta đi một mình.

- Sao hả mẹ?

Vân Vi đưng mắt nhìn mẹ. bà dề dãi:

- Hai đứa cứ tự nhiên mẹ không có ý kiến gì cả.

Vân Vi nháy mắt:

- Mi định rủ ta đi đâu vậy?

Hà Anh rủ rê.

- Chúng ta đi cắt tóc nha.

- Cắt tóc hả? Mi định cạo trọc ư. Tóc còn đâu mà cắt.

Hà Anh phui nhẹ mái tóc cắt ngắn:

- Ta vẫn có cảm giác còn dài. Hy sinh mái tóc còn hơn cả tấm thân.

Vân Vi không hiểu, cô chờ mặt ra thắc mắc:

- Thế nào? Mi nói gì ta không hiểu.

Hà Anh nhăn nhó, trông cô thật đáng thương:

- Ngày mốt là tiệc ra mắt Hoàng Minh, ta muốn hấn thất vọng ngay từ đầu.

Sao nhanh thế! Làm sao bây giờ? Cắt ngắn sẽ xấu lắm đó.

- Mặc, ta muốn xấu... càng xấu càng khó ưa, càng tốt, có lợi cho ta thêm.

- Mi thật lòng không chịu Hoàng Minh. Bị hỏi bất ngờ, Hà Anh đâm quạu quọ:

- Không lẽ ta đùa với mi, chán ghê không giúp mình được một lời, bạn thân như mi uống ghê.

Vân Vi héch mũi lên cười:

- Ai nói ta không giúp. Có điều chưa biết giúp mi bằng cách nào, ta đang lo lắng.

- Không lẽ trải lòng dạ ra cho mi xem, lúc nào ta cũng vì bạn, suýt bị đòn, vậy mà người ta còn trách.

Vuốt nhẹ mũi bạn Hà Anh cười to:

- Vậy đi nha!

Hình như Vân Vi tần ngần không muốn bước. Đọc được ý nghĩ của bạn Hà Anh giận dữ:

- Ta không cần mi nữa. Ta đi đây!

Nói xong Hà Anh bước nhanh ra cổng, không thèm ngoái nhìn lại. Vân Vi vội vàng đội nhanh chiếc nón kết lên đầu kêu lớn:

- Hà Anh chờ ta với, Hà Anh!

Không kịp nữa rồi Vân Vi chỉ còn kịp nhìn thấy làn khói mỏng tang phả trên đường, Hà Anh hòa vào dòng người mất hút, Vân Vi thụng mặt trở vào nhà. Tự nhiên lúc này Hà Anh rất cứng rắn, dễ nóng nảy, ăn nói cộc cằn, Vân Vi lo lắng cho Hà Anh nhưng cô không biết mình phải làm gì. Vân Vi thở dài ngao ngán.

Bà Anh Thư sửa soạn thật đẹp đi tới, đi lui đốc thúc mọi người trong nhà chuẩn bị bữa tiệc tối nay thật long trọng.

Mấy ngày qua nghe tin Hoàng Minh về nước, bà Anh Thư mê rề Việt kiều nên rất nôn nao. Bà muốn Hà Anh và Hoàng Minh có một lời hứa chính thức nên quyết định mở tiệc đón Hoàng Minh trên sân thượng của ngôi biệt thự.

Chiều hôm đó, không thấy Hà Anh bà Anh Thư cho người gọi cô đến. Hà Anh hay tin này cô đóng cửa phòng suốt cả ngày, trăn trở với bao ý nghĩ trong đầu Nghe tiếng gõ cửa Hà Anh ngóc đầu lên hỏi:

- Ai vậy?

- Mẹ đây, làm gì đóng cửa im lìm vậy con.

- Cửa không khóa mẹ cứ tự nhiên.

Bà Anh Thư đẩy cửa bước vào. Bà muốn lùi lại khi thấy cái đầu hớt cao của cô.

Bà tức tối:

- Con làm gì vậy, mau sửa soạn cho đàn ông. Bảy giờ Hoàng Hình đến. Con làm chuyện khó coi, mất mặt mẹ, coi chừng Hà Anh biết khó cãi lời mẹ lúc này, cô uể oải đứng lên:

- Mẹ lo chuyện của mẹ đi, chuyện con con lo, một lát là xong ngay.

Thầy Hà Anh không phản đối bà Anh Thư rất mừng, bà dụ ngọt:

- Con gái ngoan giúp cha mẹ vượt qua gian khổ này con thật có hiếu ba mẹ biết ơn con lắm.

Hà Anh lắc đầu. Cô thấy thương mẹ hơn là trách. Thật tình mẹ cô cũng muốn tốt cho cô nên tính chỗ dựa vững chắc cho con gái Hà Anh khó mà trách cha mẹ. Nhưng như thế cô sẽ khổ cả đời. Lòng Hà Anh ngổn ngang bề bộn cô không muốn trang điểm chứ nào.

Thấy Hà Anh tàn nhẫn, suy nghĩ mông lung bà Anh Thư lên tiếng:

- Mẹ cho gọi người đến trang điểm cho con rồi. Mau xuống kéo người ta chờ đợi.

- Mẹ xuống trước, con xuống ngay.

Bà Anh thư chẳng chút yên lòng vì cô con gái rệu rã nhưng rất bướng bỉnh ngăm của mình. Nán lại bà Anh Thư lo lắng:

- Hay là con vẫn còn giận mẹ về chuyện hôm trước cho mẹ xin lỗi nha!

Dịp may hiếm thấy mẹ xin lỗi con Hà Anh lắc đầu cất giọng chán nản:

- Mẹ à, con với Hoàng Hình không hợp đâu Thật ra...

Nghe Hà Anh mở lời bà Anh Thư giận quát ngay:

- Thế nào là không hợp. Con đã biết Hoàng Hình chưa mà vội chê người ta, giàu nứt đổ đổ vách như hán trên thế gian này đất được tìm chưa ra.

Hà Anh im lặng. Tự nhiên cô thấy buồn lạ. Nói với mẹ lúc này chỉ bằng thừa. Hoàng Hình giàu có điều này làm bà Anh Thư lóa mắt, ý kiến của cô chỉ làm mẹ cô tức tối thêm.

- Ôi! Hà Anh chỉ muốn mẹ cho cô một chút tự do, làm sao thay đổi được ý định của bà bây giờ. Cô lại ngồi phịch xuống giường ôm đầu:

- Mà chê hán già xấu hả? Già hơn con năm ba tuổi chuyện bình thường. Còn xấu... cũng xấu gì cho cam.

- Mẹ đừng nói nữa, thiên nga sống với vịt trời làm sao con chịu được.

Hà Anh kêu lên khiến bà Anh Thư bật cười:

- Thiên nga nhưng chỗ ở của nó bấp bênh. Hãy theo đàn vịt trời có khỏe hơn không. Con có được gia tài sự nghiệp của hán một cách bất ngờ còn hơn cả giấc mơ, đổi đời nhanh chóng con ạ. Mẹ không ngờ vừa đưa la tấm ảnh con Hoàng Hình đã mê ngay. Đâu phải ai cũng có cơ hội ấy. Cơ hội ngàn vàng mẹ không để vượt khỏi tầm tay đâu.

Biết mẹ mình khó tính, bà đã quyết khó mà đổi dời, Hà Anh không muốn khóc chút nào dù lòng cô đang bão tố. Hoàng Hình giàu có nhờ buôn bán mặc anh ta. Chỉ qua tấm ảnh cô đã không chút cảm tình rồi. Vậy mà mẹ cô đã hứa hẹn với anh ta quá nhiều. Hà Anh quyết làm cho anh ta t hất vọng ngay từ đầu.

Thấy cô nằm dài ra nệm mở tivi, bà Anh Thư giận bảo:

- Con xem lời mẹ không ra gì hả? Hay là tao bỏ nhà này cho mày ở tao đi luôn.

- Con cái gì... số tôi vô phúc quá mà!

Bà rơm rớm nước mắt kể lể khiến Hà Anh bức mình. Cô tắt tivi đứng lên đi ra khỏi phòng. Hà Anh ước gì lúc này mình biến thành một con thiên nga thật sự, cô sẽ bay vút lên bầu trời xanh thẳm đang chuyển dần màu xám kia sống cuộc đời ung dung tự tại.

Hoàng hôn đang dần buông xuống khắp trần gian. Mọi người trong khu biệt thự đang náo nức chuẩn bị bữa tiệc. Chỉ có Hà Anh đang đứng đưng tất cả. Tại sao vậy? Cô không hiểu nổi. Có lẽ lòng mình không thích thì mọi sự vui vẻ kia cũng chỉ vô nghĩa mà thôi. Cô lần bước xuống lầu, Bà Anh Thư lật đật nổi bước theo bà gọi lớn.

- Bảo chị Hai đến chuẩn bị cho cô chủ đi Lan.

Tiếng con Lan dạ lớn ở hành lang Hà Anh dừng lại, cô định nói với mẹ điều gì đó rồi lại thôi, bà Anh Thư ngọt ngào:

- Con xuống phòng khách đi mọi người đang chờ. Nhớ đội tóc giả vào cho yếu điệu thực nữ một chút, tự nhiên hót mái tóc giống con trai quá. Con thật là...

Cô nhường bước cho mẹ nói nhẹ nhàng:

- Mẹ xuống trước, con sẽ đi sau.

- Không được, bảy giờ khách khứa đến, con biết mấy giờ chưa?

Cô buông gọn:

- Dạ mới năm giờ. Còn hai tiếng nữa làm gì nhiều vậy.

- Hai tiếng làm sao trang điểm cho kịp.

- Mẹ muốn con thật lộng lẫy trong đêm nay, mẹ tự hào về con gái, đừng để mẹ thất vọng nha!

Hà Anh giấu vẻ tuyệt vọng trong lòng, cô cười nhếch môi:

- Bình thường thế nào cứ để như vậy, màu mè làm gì chứ.

Bước tới bên con bà Anh Thư vuốt ve:

- Mẹ biết con không hài lòng Hoàng Minh nhưng biết đâu gặp mặt, con sẽ có cảm tình với hắn. Cứ trang điểm thật đẹp đi con! Dù con

không bằng lòng, người ta cũng có ấn tượng đẹp về gia đình mình. Con hiểu ý mẹ nói chứ.

Hà Anh hơi đắn đo:

- Mẹ cho con quyết định chứ!

Bất giác bà Anh Thư gật đầu:

- Ừ, sau bữa tiệc rồi tính con ạ. Thật ra mẹ không ép uổng gì con. Mẹ chỉ muốn tốt cho con và gia đình mình sau này. Nếu con biết thương cha mẹ vất vả thì con nghe lời mẹ. Mẹ chỉ mong có thế?

Hà Anh bỗng thấy thương mẹ vô cùng, nước mắt viên mi, cô nhẹ gật đầu.

- Con xin lỗi đã hiểu lầm mẹ. Con sẽ đi ngay đây. Mẹ đừng lo lắng nữa.

Bà Anh Thư quệt ngang mắt vui mừng khi thấy Hà Anh chột ngoan như con mèo, bà vuốt tóc con gái nói khẽ:

- Nhớ đội tóc giả vào nghe chưa. Mẹ không thích mái tóc này chút nào. Gia đình Hoàng Hình cổ xưa lắm đừng làm họ thất vọng nghe con.

- Dạ!

- Thôi mẹ lo chuyện của mẹ đây. Chút nữa mẹ con mình gặp nhau.

Hà Anh được bà Anh Thư cho mời chuyên viên trang điểm đến. Họ là những người nổi tiếng về khoa trang điểm cô đâu. Hà Anh được họ chăm chút thật kỹ và thật nổi. Dù không muốn cô cũng thấy mình rục rỏ vô cùng. Hà Anh vừa hài lòng, vừa thất vọng về mình. Cô để mặc cho mọi người làm gì thì làm.

Cuối cùng cũng hoàn thành. Một mái tóc giả rất cầu kỳ quý phái ôm lấy khuôn mặt thanh tú trắng hồng, Hà Anh giống một con búp bê xinh đẹp. Mọi người trầm trồ cô đẹp như nàng công chúa trong truyện cổ tích. Còn cô thấy mình giống bức tượng sáp được nhào nặn khá cầu kỳ tính xảo, thật ra chẳng có sự sinh động chút nào.

Đúng bảy giờ, biệt thự Hà Anh rực rỡ ánh đèn kết hoa, tiếng nhạc sôi nổi vọng ra ngoài. Máy chiếu du lịch bóng láng nối đuôi nhau vào khu biệt thự. Ông Khiết Văn vừa về tới. Đón ông với vẻ mặt nhiệt tình bà Anh Thư hỏi:

Sao ông về trễ quá, hôm nay có khách khứa đến. Tôi thấy ông không lo gì cả.

Ông Khiết Văn mệt mỏi:

- Chuyện ở công ty bao nhiêu là việc tôi bỏ được sao, ở nhà bà lo cho con được rồi.

- À, nói vậy chứ tôi không trách ông. Công việc là trên hết nhưng nếu ta được chàng rể Việt Kiều ông sẽ đỡ lo hơn.

Ông Khiết Văn hình như không chú tâm lắm, ông cười bảo:

- Ý của Hà Anh thế nào, nó bằng lòng thì tốt, không bằng lòng thì thôi không ép.

Nói xong ông bỏ đi vào trong, bà Anh Thư bực mình:

- Ông đi đâu đó, thiệt là cha nào con này. Chỉ có mình tôi lo chuyện này không xong đâu. Tôi muốn ông nói một tiếng với Hà Anh. Nó nghe lời ông lắm.

- Hóa ra bà ép Hà Anh à? Tội nghiệp con nhỏ.

Bà Anh Thư nghe hai là tai nóng bừng lên vì giận con, giờ lại giận chồng. Mọi chi xuất trong gia đình đều do bà lo. Máy lúc gần đây công ty làm án sa sút, bà lo lắng vô cùng, Hình như ông Khiết Văn và Hà Anh vẫn vô tư xem như không có chuyện gì xảy ra. Thử hỏi bà không lo lắng sao được. Đã vậy bà còn bị họ xem thường, ép uống duyên con vì mê tiền. Bà giận nói không ra lời muốn bỏ mặt.

- Thưa ông bà, cậu Hoàng Hình đến ạ.

Bà Anh Thư đưa mắt nhìn chồng:

- Tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, chờ ông và con quyết định.

Ông Khiết Văn tươi cười dễ dãi:

- Được bà đón tiếp họ, tôi thay đồ đạc rồi lên ngay Hà Anh đâu sửa soạn gì chưa?

Xong cả rồi chỉ chờ ông về, Người đàn ông thấp bé, Khuôn mặt đầu đặn không có gì đặc biệt bước vào, Bộ Veston màu xám trông anh ta chẳng chặc hơn. Đi bên cạnh anh rất nhiều người sang trọng. Họ rất vui vẻ khi gặp bà Anh Thư.

Bà Anh Thư đưa họ lên phòng khách trên sân thượng của biệt thự Hoàng Hình khen:

- Bác chu đáo quá? Cháu không ngờ gia đình ta giàu có thế này.

Bà Anh Thư cười to:

- Chỉ có bề ngoài thôi cháu ạ. Còn việc làm ăn ngày nay gặp khó khăn lắm. Như cháu có công việc ổn định mới giàu có nhất là ở nước ngoài.

Hoàng Hình tươi cười lịch lãm.

- Dạ, cháu về nước lần này cưới vợ gấp.

- Nếu được cháu xin phép bác rước cô ấy đi luôn. Công việc của cháu bên ấy nhiều lắm, thủ tục cháu đã làm nhanh gọn càng tốt, chủ yếu là mình có tiền.

- Bác cũng nghĩ như cháu!

Hoàng Hình nôn nao:

- Sao cô Hà Anh đâu hả bác?

Cha mẹ anh ta cũng thắc mắc:

- Chúng tôi muốn xem mặt cô dâu chị gọi cháu ra đi.

Ông Khiết Văn trịnh trọng mời họ dùng bánh trước.

- Được rồi chúng ta cứ bàn trước dự bữa tiệc rượu với chúng tôi, cháu Hà Anh sẽ ra ngay Bà gọi Hà Anh giùm đi.

- Dạ? Trước sau gì cháu Hà Anh cũng thuộc về gia đình ông bà mà.

Hoàng Hình nheo nhao mắt thích thú:

- Cháu rất thích cô ấy nên hôm nay cháu quyết định luôn khi cha mẹ cháu gặp mặt Hà Anh.

Bà Hoàng Lan khen con trai mình:

- Cái thằng khó tính lắm nhưng từ khi xem ảnh Hà Anh nó giục chúng tôi mãi.

Hoàng Minh đứng lên trình trọng nói:

- Cháu mang đến mấy chai Champal biếu hai bác. Nếu Hà Anh đồng ý thì...

Hà Anh Thư vui thích với những món quà tặng của gia đình Việt Kiều toàn hàng đắt giá.

- Còn đây quà chúng tôi biếu anh chị. Một cây gấm thượng hải, trà sâm quý nhiều thứ dược thảo cần cho người già.

- Ôi cảm ơn anh chị quá.

Bà Anh Thư lóa mắt trước những món quà Ông Khiết Văn thấy vậy liền giục bà:

- Mau gọi Hà Anh ra đây đi bà.

- Dạ... dạ để tôi đi.

Hà Anh xuất hiện rực rỡ trong bộ váy màu xanh ngọc bích, trông cô đẹp như thiên thần. Hoàng Minh sung sướng quay nhìn cô ngỡ ngàng. Trái lại Hà Anh thật u buồn, cô cười không nổi.

- Con chào anh đi con. Đây là Hoàng Minh. Còn đây là cha mẹ cậu ấy.

Hà Anh cúi đầu chào như cái máy:

- Dạ chào hai bác, chào anh.

- Chà cô gái xinh đẹp quá hử ông thật xứng với Hoàng Minh.

Bà Hoàng Lan hài lòng nói với chồng:

- Cháu lại đây với bác đi Hà Anh.

- Dạ.

Hà Anh ngại ngần bước đến gần bà Hoàng Lan. Bà thân mật nắm tay cô rồi hỏi Hoàng Hình:

- Con mau hỏi ý kiến Hà Anh đi. Ba mẹ nôn có cháu ắm bông rồi đó.

Mọi người trong bàn tiệc vỗ tay cười vang ủng hộ ý kiến của bà Hoàng Lan. Chỉ có Hà Anh cảm thấy ngọt nhạt vô cùng. Họ đã chấm cô 99 điểm rồi. Phen này khó thoát. Mặt cô cau lại không nở nụ cười. Hoàng Hình đứng lên nói với mọi người:

- Mọi người đừng ép Hà Anh trả lời, làm sao cô ấy dám bảo điều gì, Riêng cháu rất ái mộ cô ấy, xin phép hai bác nha!

Hoàng Hình đứng lên rời chỗ ngồi, anh ta tiến về phía Hà Anh với nụ cười ngọt lịm tay anh cầm hộp nữ trang vừa bật nắp:

- Xin lỗi Hà Anh đây là món quà xin tặng em buổi sơ giao.

Hà Anh giật mình thẳng thốt, lắc đầu lia:

- Hà Anh không thích nhận quà của người khác.

Bà Anh Tư vội đứng lên đến sát bên con gái vì sợ cô làm mất mặt Hoàng Hình:

- Sao con không nhận anh Hoàng Hình buồn đấy.

- Nhận đi Hà Anh, bác gái nói phải đó.

Nhưng Hà Anh vẫn lắc đầu:

- Từ từ... Hà Anh không quen.

- Rồi sẽ quen thôi cháu ạ. Quà của Hoàng Hình chỉ là chiếc nhẫn hột xoàn thôi. Có thể không hợp ý cháu cho lắm. Sau này Hoàng Hình sẽ đưa cháu đi sắm, bác chắc cháu hài lòng hơn.

- Ô nhẫn hột xoàn đẹp quá, chị ạ, có lẽ Hà Anh không thích kiểu này con nhỏ khó tính lắm.

Bà Hoàng Lan cười:

- Không sao vì chúng tôi đâu biết ý Hà Anh nên.

- Dạ cháu đâu có chê khen gì, có điều cháu ngại khi nhận đồ người khác.

- Không có gì vì đây là quà anh tặng Hà Anh, anh sẽ tặng thêm nếu biết em thích món nữ trang nào?

Hà Anh bất ngờ hỏi:

- Ngay cả món đắt giá nhất?

Hoàng Hình nhìn cô say đắm, anh gật đầu:

- Anh rất sẵn sàng, chấp nhận anh em sẽ thành một nữ hoàng. Em cầm lấy cho anh vui.

Trước mắt mọi người, ai cũng khích lệ cô nhận lấy. Hà Anh bối rối không biết làm gì, Hoàng Hình đã trao tận tay cô và anh bước về chỗ ngồi của mình một cách tự nhiên với vẻ hài lòng.

Cuối bữa tiệc, Hà Anh mong bữa tiệc chóng tàn. Cô quá mệt mỗi khi phải chào mời những người không thích và nhất là họ đón nhận cô quá niềm nở, ưu ái càng làm cho Hà Anh khó xử vô cùng. Bà Anh Thư đã nhận quá nhiều quà, nữ trang đắt tiền do Hoàng Hình tặng.

Hoàng Hình thật biết cách lấy lòng gia đình cô.

Tiệc tàn, Hà Anh thở phào nhẹ nhõm. Chờ cho khách về cô sẽ được giải thoát khỏi những lễ nghi trói buộc. Cô đưa mắt nhìn mẹ.

- Con về phòng nha!

- Không được, chờ chút đi cháu.

Bà Hoàng Lan đưa tay ngăn lại:

- Chúng tôi muốn bàn chuyện này cho xong cho rồi.

Hà Anh tròn mắt ngạc nhiên:

- Thưa bác chuyện gì ạ.

Bà Anh Thư khoát tay ra hiệu cô đến gần bên mình ngồi xuống. Cô buộc phải lắng tai nghe một cách hồ hởi. Ông Hoàng Lan tiếng:

- Bữa tiệc hôm nay ông bà thật chu đáo quá chúng tôi rất cảm kích. Chúng tôi thật sự muốn kết thông gia với gia đình ta. Mong anh chị và cháu suy nghĩ và trả lời gấp cho chúng tôi biết, chúng tôi sẽ tổ chức lễ đính hôn ngay trong tuần sau, Anh chị thế nào?

- Lễ đính hôn? Sao gấp quá vậy mẹ.

Hà Anh giật mình kêu lên khiến mọi người cùng quay lại nhìn cô vẻ kinh ngạc:

- Đâu có gì gấp đâu cháu. Sao mẹ cháu bảo bao giờ cũng được.

Bà Anh Thư bị lóa mắt bởi số nữ trang nên không thể từ chối, bà khuyên Hà Anh:

- Sớm muộn gì cũng có chồng con ạ. Con chịu Hoàng Hình con sẽ có tất cả.

Hà Anh im lặng, cúi đầu nghĩ ngợi, cô cắn chặt môi mình muốn bật máu. Ba Hà Anh vốn là ông giáo về hưu rất hiền lành bị vợ lấn lướt nên lúc nào cũng im lặng không nói gì. Cái công ty mua bán kinh doanh bà Anh Thư giao lại cho ông thật ra rỗng tuếch chẳng còn chút vốn liếng gì. May ra nhờ chàng rể Việt kiều này bà sẽ khá giả hơn nhiều.

- Thế nào hả chị Anh Thư?

- Tốt thôi. Anh chị có lòng chiều cổ. Hà Anh tôi xin giao cho anh chị, có điều Hà Anh rất dở nhiều thứ, mong anh chị thông cảm, dạy dỗ giùm.

Ông Khiết Văn thấy Hà Anh buồn ông lên tiếng:

- Con có ý ilển gì không Hà Anh? Mẹ con và gia Đình Hoàng Hình tính như thế con có bằng lòng chứ?

Hà Anh định lên tiếng:

- Con.. con...

Bà Anh Thư vội cướp lời cha con ông.

- Dĩ nhiên là nó bàng lòng rồi. Anh chị và cháu Hoàng Hình yên trí cho gái tốt rất ngoan. Tôi sẽ sắp xếp cháu không dám cãi.

Mọi người trong gia đình Hoàng Hình rất hài lòng Họ ra về trong niềm vui phơi phới.

Hoàng Hình đưa cái nhìn đăm đăm về phía Hà Anh, anh chào cô bằng câu hứa hẹn:

- Ngày mai, anh đưa Hà Anh đi sắm đồ nha! Nhớ sửa soạn cho thật đẹp.

Hà Anh lúi lắt tránh cái nhìn ấy, cô chờ cho mọi người rời khỏi bàn tiệc xuống lầu, Hà Anh không tiễn họ mà cô lao về phòng liếng khóc sưng cả mắt. Không lẽ cô thất bại thật sự rồi ư? Kể từ đây cô sẽ mất tự do, cô phải theo chồng về nơi xứ xa? Nơi ấy không bạn bè, họ hàng thân thuộc và quan trọng hơn là có một người hiểu mình. Nhưng Hoàng Hình làm gì hiểu nổi cô. Hình như anh ta chỉ biết có tiền, cả mẹ cô cũng vậy. Hai người ấy rất giống nhau.

Hà Anh khóc không ra tiếng, cô để luôn cả áo quần dự tiệc nằm dài ộp mặt trên gối, lệ ướt đầm bờ mi. Phải chi giờ này có Vân Vi cô cũng đỡ buồn. Vân Vi đang nghỉ ở Đà Lạt có lẽ nửa tháng mới về. Hà Anh suy nghĩ, trần trọc mãi về lời tuyên bố đính hôn của hai gia đình trong bữa tiệc tối nay. Quả là quá bất ngờ, nó như cú sét ngang trời, Hà Anh không thể nào chấp nhận.

Gần một đêm thức trắng trần trở. Hà Anh đi đến một quyết định táo bạo. Tiếng xe chạy ì ầm ngoài phố báo hiệu một ngày mới bắt đầu, Hà Anh cũng hoàn thành một bức thư ngắn gửi lại cho cha mẹ.

Hà Anh lón rén xách chiếc vali nhỏ ra khỏi biệt thự khi đèn đường chưa kịp tắt. Biệt thự Hà Anh vẫn ngủ say trong giấc điệp êm đềm.

Sáng hôm sau bà Anh Thư ngồi nhâm nhi tách trà sâm bốc khói thơm lừng. Mùi hương tỏa ra trong gian phòng thật dễ chịu vô cùng. Ông Khiết Văn nhìn vợ thắc mắc.

- Sao hơn tám giờ rồi không thấy Hà Anh xuống dùng điểm tâm.

Thùng thẳng bụng tách trà đưa lên môi bà Anh Thư nhấp một ngụm rồi bảo.

- Ông uống thử xem trà nhân sâm hảo hạng có khác cửa chàng rể quý ông tặng đây.

Ông Khiết Văn nâng chén uống thử:

- Cũng được.

- Sao cũng được, phải nói là quý phái giàu sang mới dùng những thứ này. Cả đời nhà giáo của ông chưa một được mấy lạng.

- Bà nói vay không đúng đâu. Cuộc sống nhà giáo thanh bạch, không có gì hối hận.

- Hừ, chỉ là văn chương lý thuyết, tôi thích thực tế hơn. Điều tôi ao ước đã thành sự thật, chỉ ngại một điều.

- Điều gì?

- Con Hà Anh nói không nghe, bướng gàn ngâm, nó giống tính ông thích uống nước lã nói chuyện văn chương, Tôi mệt mấy người quá.

- Tôi thấy nó nghe lời bà đó, con nhỏ buồn, hình như nó không thích Hoàng Minh hay là đừng ép nó.

- Đặt mạnh chén nước xuống bàn bà Anh Thư kêu lên:

- Ông định phá cho hư bột hư đường ông mới chịu hả? Nói vào không nói lại nói ra. Theo tôi Hà Anh chưa bằng lòng Hoàng Minh. Ông phải thuyết phục nó, tôi hết cách rồi.

Ông Khiết Văn suy nghĩ rồi nói chậm rãi:

- Bà giỏi lắm mà người ta bảo ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên. Bà ép Hà Anh quá tôi thấy việc này...

Bà Anh Thư cong đôi mày tô đậm lên nói to:

- Ông mau gọi nó xuống rồi thuyết phục giùm tôi, đừng bàn ra nữa. Mất mỗi này tôi và ông ra chợ trời mả ở đó.

Nghe vợ không tán thành, ông Khiết Văn lại im lặng, Tánh ông vốn quen như thế ít cãi lại bà. Ông gọi con Lan:

- Lan à, mau gọi cô chủ xuống ông biểu.
- Dạ.
- Cô chủ chưa dậy sao?
- Dạ con không thấy.
- Mau lên phòng xem. Con gái gì trưa trời trưa trệt còn mê ngủ thiệt là...

Bà Anh Thư không ngớt cằn nhằn. Ông Khiết Văn nhẹ nhàng hạo:

- Hà Anh đãi tiệc đến khuya phải mệt chứ sao. Bà này, cha con tôi không chịu nổi bà. Mai mốt nó lấy chồng còn mình tôi, bà hành chắc chết.
- Hừ, ông làm như tôi nham ác lắm không bằng.

Con Lan chạy từ trên lầu xuống, mặt mày tái mét gọi rồi rít:

- Ông bà ơi, không xong rồi.
- Cả hai cùng bật đứng dậy ngạc nhiên:
- Cái gì vậy Lan?
- Cô chủ... cô chủ...
- Làm sao?
- Dạ cô ấy bỏ đi mất tiêu rồi ạ.
- Sao hả? Mà vừa nói gì?

Bà Anh Thư buông rơi cái chén trà vỡ tan tành hối dờn, Lan lặp lại như cái máy, tay nó cầm bức thư:

- Sao con biết cô Hai bỏ đi hả Lan.. Đầu đuôi thế nào?

Lan vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Dạ con lên phòng cô Hai gọi cửa mấy lần không nghe lên tiếng. Con đẩy thử cửa không khóa.
- Rồi sao nữa?

- Dạ căn phòng mọi thứ y nguyên chỉ có mất vali và một số quần áo.
- Mà có biết cô chủ đi đâu không?
- Không ạ. Con cũng như ông bà đâu thấy cô ấy.
- Mà cầm cái gì vậy hả Lan?

Lan giật mình nhìn bức thư trên tay:

- Í con quên, đây là thư cô hai để lại trong phòng gửi lại cho ông bà đó.

Bà Anh Thư vội giật lấy mở ra xem.

- Giọng bà lên rĩ:
- Trời ơi, con bất hiếu hại mẹ rồi con ơi.
- Bà đọc thử xem Hà Anh nói gì?
- Nè ông đọc đi. Tôi.. tôi chết vì nó mất.

Bà bình tĩnh nghe tôi đọc đây.

“Ba mẹ kính mến!”

Sau gần một đêm thức trắng, con đã quyết định một việc hệ trọng của đời con. Con không chấp nhận đám cưới với Hoàng Hình vì anh ta không phải là mẫu người mà con yêu thích. Tình yêu phải đến từ trái tim không phải từ bạc vàng. Ba mẹ hãy tự chăm sóc mình, đừng lo lắng cho con. Từ nay Hà Anh sẽ sống tự lập và quyết định chuyện tình cảm của mình mong ba mẹ thứ lỗi. Một ngàn lần xin ba mẹ quên buồn phiền mà tha thứ cho đứa con bất hiếu này.

Hà Anh của ba mẹ”.

- Trời ơi! Hà Anh ơi là Hà Anh nó hại chết tôi rồi ông ơi. Tại sao vậy chứ? Nếu không bằng lòng thì thôi việc gì phải bỏ đi.
- Biết ăn nói với Hoàng Hình làm sao bây giờ?

Ông Khiết Văn buồn bã đứng lên:

- Bà cứ liệu mà nói với họ. Chính bà hứa thì bà cũng biết cách từ chối. Tôi nghĩ bà rất hiểu con bà nhưng vì mê tiền mà bà đánh liều,

giờ trách ai đây hả?

Bà Anh Thư ngồi ủ rũ một mình. Tiếng còi xe của Hoàng Minh "tuyn tuyn" trước cửa làm bà điếng người hơn. Bà giận Hà Anh đã làm bà mất danh dự với mọi người. Cô mà về đây bà sẽ từ luôn. Bà Anh Thư giận sôi người bóp nát lá thư của Hà Anh trong tay. Kể từ đây bà chẳng có đứa con nào cả.

Hà Anh quả là bất hiếu, cô đang làm nát cả lòng bà.

Công ty mỹ phẩm Hào Hoa chuyên sản xuất các loại mỹ phẩm dành riêng cho đàn ông có tiếng trong và ngoài nước ngày càng ăn nên làm ra. Bà Tịnh Huyền mẹ của giám đốc Quốc Tuấn đang ngồi trên lầu chăm chú quan sát thật kỹ chiếc camera đang quay hình ảnh của các chàng trai trẻ đến xin việc ở bên dưới tầng trệt.

Trợ lý Lương Sơn đang tuyển thêm nhân viên quảng cáo tiếp thị cho công ty mỹ phẩm.

Họ là những chàng trai trẻ, khỏe đẹp, cao ráo. Có nghĩa là phải đủ tiêu chuẩn công ty đặt ra. nhiều người bị loại.

Chợt có một chàng trai nho nhã ánh mắt sáng rực, làn mi cong dài như con gái nhưng tầm vóc hơi ,nhỏ bé vào. Lương Sơn phỏng vấn:

- Anh tên gì?
- Hà Tuấn Anh.
- Bao nhiêu tuổi?
- Hai mươi.
- Có gia đình chưa?
- Dạ chưa.
- Anh đến đây xin việc nhằm mục đích gì.
- Tìm việc làm và yêu thích là chính.
- Anh có nghĩ là mình sẽ đóng góp cho công ty tốt.
- Có thể và cố gắng hết mình.

Chàng trai trẻ trả lời phỏng vấn rất nhanh và rất hay Bà Tịnh Huyền hơi nhồm dầy mỉm cười. Lương Sơn bảo anh chàng nhỏ con đến cân đo. Bà Tịnh Huyền thấy Lương Sơn lắc đầu nói với chàng trai.

- Xin lỗi anh Anh không đủ tiêu chuẩn của công ty. Chúng tôi thành thật cáo lỗi, lấy làm tiếc.

Tuấn Anh có ý chần chừ hỏi?

- Tôi không đủ tiêu chuẩn gì ạ.

Cậu có chiều cao một mét sáu hai ,chúng tôi tuyển thấp nhất một mét sáu tám. rất tiếc cho cậu.

- Nhưng tiếp thị, quảng cáo tôi chỉ là nhân viên không có trường hợp cá biệt sao?

- Tôi rất thích công việc ở đây.

Lương Sơn thật lòng nói:

- Tuấn Anh cậu có đầy đủ các tiêu chuẩn nhưng chỉ chiều cao khiêm tốn, tôi muốn tuyển cậu lắm, nhưng vì qui định của giám đốc Quốc Tuấn mới từ Pari về tôi không dám cãi.

Tuấn Anh buồn buồn cầm lại xấp hồ sơ từ tay trợ lý Lương Sơn:

- Cậu nên tìm việc ở những chỗ khác tôi nghĩ đáng người của cậu ai cũng yêu mến đó. Cố gắng nha!

- Cảm ơn anh!

Tuấn Anh định quay lưng bước ra ngoài.

- Chợt bà Tịnh Huyền từ trên lầu xuống gọi Tuấn Anh lại:

- Cậu là Tuấn Anh phải không không?

Thoáng ngạc nhiên, Tuấn Anh lễ phép gật đầu chào người đàn bà có gương mặt phúc hậu đang nhìn mình chăm chăm:

- Thưa bà gọi tôi ạ!

- Cậu ngồi xuống đi, tôi muốn hỏi thêm.

Tuấn Anh ngồi xuống ghế nhìn thẳng bà Tịnh Huyền lắng nghe bà hỏi:

- Cậu biết tiếng Anh không?
- Dạ, tôi nói thành thạo có thể giao tiếp với khách nước ngoài.
- Tốt. Còn vi tính.
- Sử dụng rành vi tính.
- Nếu có người nhờ cậu hướng dẫn các loại mỹ phẩm dành riêng cho đàn ông cậu làm thế nào?
- Tôi sẽ hướng dẫn họ sử dụng mỹ phẩm và nước hoa của Hào Hoa.

Bà Tịnh Huyền thấy chàng trai trẻ có gương mặt dễ mến, rành Anh Văn vi tính và ăn nói rất lưu loát, bà chuyển sang đề. Cậu có người yêu chưa?

- Dạ chưa ạ.
- Gia đình cậu ở đâu?
- Dạ ở thành phố này.
- Là con thứ mấy trong gia đình?

Tuấn Anh hơi ngập ngừng:

- Dạ, anh lớn của ba đứa em nhỏ.
- Tiền lương có được cậu làm gì?
- Nuôi gia đình, phụ giúp ba mẹ.
- Được rồi.

Tuấn Anh ngạc nhiên.

- Sao ạ? Cháu lại về nhà ư?

Bà Tịnh Huyền tươi cười.

- Cậu rất thông minh mà trả lời lưu loát các câu hỏi tôi đặt ra. Tôi quyết định nhận cậu vào công ty.

Tuấn Anh ngỡ ngàng trước quyết định của bà Tịnh Huyền:

- Bà nhận tôi thật à?
- Tôi chưa bao giờ biết đùa với ai?
- Thưa bà chủ nhưng cậu Quốc Tuấn rất khó tính, con sợ.

Lương Sơn ngần ngừ trước ý kiến của bà Tịnh Huyền, bà đưa tay ra:

- Coi như ta nhận hồ sơ của Tuấn Anh, Quốc Tuấn có hỏi cứ nói là người của ta, cậu hiểu chưa?

Trợ lý Lương Sơn chìa tay ra bắt tay Tuấn Anh. Bàn tay chàng trai trẻ lạnh ngắt. Lương Sơn lấy làm lạ, anh nghi có lẽ Tuấn Anh xúc động nên như thế, ành ta cười cười:

- Bàn tay cậu mềm như con gái chắc ít làm việc lắm hả? Chúc mừng cậu.

Tuấn Anh hơi què nhưng anh giữ vẻ điềm tĩnh ngay. Bà Tịnh Huyền vẫn chưa đi, Tuấn Anh đáp ứng:

- Thưa bà chủ, bao giờ thì... thì cháu nhận việc ạ. Công việc cụ thể của cháu là gì?
- Tôi thấy bước đầu cậu là người có trách nhiệm nên cậu phải đến chi nhánh mới của công ty Hào Hoa mới khai trương ở Đà Lạt. Nơi đây có việc cho cậu làm đấy.

Tuấn Anh vô cùng mừng rỡ khi được bà Tịnh Huyền chiêu cố. Anh xúc động:

- Tôi phải lên Đà Lạt ư?
- Cậu gặp khó khăn hả? Nếu không đi được thì đề nghị tôi giải quyết cho.

Sợ phiền bà chủ tốt bụng, Tuấn Anh lắc đầu:

- Không ạ, cháu rất mừng khi được đến Đà Lạt làm công việc mà mình yêu thích, cháu hứa không phụ lòng bà chủ.

Bà Tịnh Huyền khoát tay.

- Tôi tin tưởng cậu, nhớ làm tốt công việc được giao. Thỉnh thoảng tôi mới lên trên ấy. Nhưng cậu nhớ cậu là người của tôi đừng làm mất mặt tôi trước con trai tôi đó.

- Dạ cháu sẽ cố gắng.

Nhớ hai ngày sau phải có mặt ở Đà Lạt nghe chưa. Đây là địa chỉ của công ty, có gì thay đổi cứ liên lạc với số điện thoại có ghi sẵn trên carvisite.

- Dạ, cháu hiểu, không có gì thay đổi đâu ạ.

- Ta tin tưởng và hy vọng nhiều ở cậu.

- Được rồi cậu về đi!

- Chào bà, chào anh.

Tuấn Anh cúi đầu chào bà Tịnh Huyền và Lương Sơn. Anh không ngờ hôm nay mình gặp hên Tuấn Anh ra về trong niềm vui bất tận. Tự nhiên anh thấy lòng mình phơi phới một niềm tin mới. Có thể ở nơi làm việc mới anh sẽ tìm ra niềm vui cho mình. Tuấn Anh bước vội ra ngoài với nụ cười tummy luôn nở trên môi.

Tuấn Anh rất mong ngày mai đến sớm, anh bước dài trên đường phố, trong ánh nắng ban mai vàng rực rỡ phả trên mặt đường bóng loáng. Bóng Tuấn Anh đổ dài.

Chương 3

Vân Vi đang ngồi đọc báo trên chiếc ghế đá của công viên cách xa công ty Hào Hoa vài chục mét. Ngồi một mình chờ Hà Anh, Vân Vi thấy lòng mình như lửa đốt.

Đã hai hôm nay Hà Anh đến trọ ở gần nhà cô. Vân Vi rất tội nghiệp bạn. Cô đã chơi ở nhà ngoại trên Đà Lạt bị Hà Anh gọi về bất ngờ. Biết Hà Anh có chuyện cô vội về nhà ngay.

Thấy Hà Anh ngồi bó gối trong phòng mình khóc sưng cả mắt Vân Vi hứa giúp bạn mình vượt qua chặng đường gian khó này.

Cô giấu Hà Anh không cho bà Anh Thư biết, cô đang ở đâu. Hà Anh chỉ có một mình Vân Vi là bạn thân. Hôm nay Vân Vi đưa cô đi tìm việc làm.

Từ xa cô thấy Hà Anh cười tủm tỉm khi bước ra khỏi công ty Hào Hoa, Vân Vi vội chạy đến hỏi Hà Anh:

- Thế nào có được tuyển không?

Hà Anh đập mạnh vào vai bạn, cười tíu tít:

- Không ngờ mình hóa trang tài thật.

- Hừ! Lại mèo khen mèo dài đuôi. Chán cậu ghê!

Hà Anh vuốt mũi bạn:

- Ê! Nhớ gọi ta là "cậu" nghe chưa? Như vậy được đó.

- Xời ời! Tự nhiên lại biến thành con trai ớn quá trời. Tớ sợ chuyện này gia đình mình lại làm ầm lên thì nguy.

- Tại sao?

- Vì mình lại đi chơi với thằng bồ nhí chứ sao.

- Ôi, mình sẽ không dị đi chơi với bạn nữa đâu mà lo. Không dám làm phiền cô em hoài.

Hà Anh nựng má Vân Vi đau điếng khiến cô quay lại đưa tay gỡ mạnh hàm râu tơ lún phún trên môi Tuấn Anh rồi cười khúc khích.

- Nè, tính làm con trai thật đó sao đừng có ham.
- Ê! Đừng có giỡn kỳ. Cong mình hóa trang mấy tiếng đồng hồ.
- Nhưng thành công không?
- Dĩ nhiên là thành công mỹ mãn là khác, hơn cả dự tính.

Vân Vi đứng bước tròn mắt hỏi:

- Thật hả? Kể cho ta nghe đi. Cái anh chàng tuyển nhân viên bị lé hay bị giống như nhà thơ Đồ Chiểu vậy.

Không ngờ Hà Anh cười phá lên:

- Không lẽ, cung chẳng mủ ta còn được cả hai người ưu ái mới rạ chứ.

Nheo mắt nhìn Hà Anh, Vân Vi tleu bạn:

- Thôi ta hiểu rồi, người phỏng vấn mi là phụ nữ và cô ta mê sắc đẹp nghiêng thùng của mi nên nhận vào chứ gì?

Hà Anh phùng to hai má nói lớn:

- Đúng năm mươi phần năm mươi. Người tuyển dụng ta là một anh chàng trợ lý đẹp trai khó tính và bà mẹ của giám đốc.
- Vậy hả? Nghĩa là mi được nhận với vai trò là con trai sao?
- Đúng vậy. Họ rất thích ta suýt chút nữa ta không được nhận vì thiếu thước tắc, họ đòi nhân viên cao một mét bảy. Việc này ta chào thua:
- Làm sao mi được nhận.
- Dĩ nhiên là gặp may Mẹ của giám đốc trực tiếp phỏng vấn và bà ấy chọn ta.

Vân Vi chặc lưỡi:

- Có lẽ bà ấy có con trai cũng nên.

- Dĩ nhiên, nhưng mi hỏi làm gì chuyện ấy?

Cô bạn Vân Vi nghiêng đầu ngắm Hà Anh:

- Xem ra vai Tuấn Anh cũng đắt quá chứ.

Nhưng ta sợ có ngày họ biết mi giả họ sẽ làm khó cho mà xem. Và lại nơi ấy toàn con trai, mi liệu đấy.

- Không lo ta đã chuẩn bị cả rồi, rất chu đáo.

Hà Anh nhón một bịch sinh tố trong chiếc túi xách, cắn mạnh bọc nilon, nước da ua chảy dài trên áo lộ rõ chiếc áo bên trong. Vân Vi nhìn cô cười ngặt nghẽo.

- Tuấn Anh ời, Tuấn Anh làm ơn ăn uống cho khéo léo, lỡ kiểu này ông giám đốc nhìn thấy thì biết ăn nói làm sao.

- Thì lại trốn đi chứ sao?

Vân Vi lắc đầu:

- Mi đừng nghĩ đến chuyện bế tắc, biết đâu lúc đó họ thương mi thì sao?

- Có thể nhưng bây giờ thì chưa?

- Mi gặp giám đốc chưa?

- Không gặp. Có lẽ anh ta khó tính đấy.

- Sao mi biết?

- Đoán vậy mà.

- Ta nghĩ mi được tuyển, có lẽ bà chủ muốn giới thiệu mi với cậu chủ đó coi chừng chạy nơi này mắc nơi nọ thì nguy, Cần thận phòng ngừa nghe chưa.

- Cảm ơn mi nhiều lắm.

- Hừ, Khách sáo mãi khó coi ghê!

Vân Vi này, ngày mai ta phải đi xa mi. Chắc ta nhớ lắm.

Tự nhiên Hà Anh cất giọng trầm buồn làm Vân Vi ngạc nhiên tròn xoe mắt:

- Mi nói gì hả? Mi định đi đâu? Cứ ở nhà trọ quen với ta mười ngày hai bác sẽ tha thứ cho mi. Lúc đó mi trở về nhà.

Hà Anh bứt một cọng cỏ bên đường cắn ngang môi. Vị ngọt của cọng cỏ làm cô dễ chịu. Cô định chào từ biệt Vân Vi.

- Không được đâu, mẹ mình rất khó tính, bà ấy rất ghét kẻ không nghe lời mình! Mẹ sẽ không tha thứ cho mình đâu Vân Vi.

Bước nhẹ lên lề đường Vân Vi thở dài:

- Chẳng lẽ mi sống mất tự do mãi thế sao? Bị gia đình từ bỏ bất hạnh lắm Hà Anh, mi nghĩ thật kỹ kéo sai lầm.

Hà Anh tỏ ra cứng rắn:

- Không, con đường đi của ta rộng thênh thang, ta quyết tự lập, sau này sẽ trở về không phải hai bàn tay trắng mà cả một sự nghiệp do mình tạo ra.

- Nhưng mi làm sao lập nghiệp khi chẳng có ai giúp đỡ.

Hà Anh lại tủm tủm cười.

- Có lẽ ở hiền sẽ gặp lành nên ta được bà chủ chiếu cố. Bà ấy nhấn mình vào với một điều kiện.

Lại ngạc nhiên Vân Vi lắng tai Hà Anh kể tiếp. Cô thắc mắc:

- Điều kiện gì, mi đồng ý hà?

- Bà ấy trực tiếp nhận mình vào làm nhưng phải lên chi nhánh ở Đà Lạt nơi này mới khai trương rất cần người.

Không ngờ Vân Vi kêu lên:

- Thế à, ở Đà Lạt có người quen đó. Ta nghĩ mi đến đó rất hợp.

- Sao mi có người quen?

- Đúng là bà ngoại của mình bà rất thích con gái sống với bà.

- Ôi ta đã bảo hên mà.

Hà Anh sung sướng kêu lên:

- Ta không ngờ anh chàng Tuấn Anh thật xuất sắc nên được tuyển chọn ngay. Mi thấy ta tài không?

- Rất tài!

Vân Vi buột miệng khen Hà Anh, cô cứ lắc đầu mãi. mỉm cười một mình hình như trời phú cho Hà Anh sắc đẹp, ông còn cho cô cái thông minh nữa Vân Vi thầm khen Hà Anh nhạy bén cô nghĩ ra mọi việc mọi tình huống, và chống chọi nó bằng sự yếu đuối lẫn lòng can đảm vốn có của mình. Chắc chắn Hà Anh sẽ thành công. Vân Vi thầm mong như thế giúp bạn mình, cô chợt hỏi:

Bao giờ khởi hành?

- Hai ngày nữa mình phải trình diện ở công ty. Bao giờ đi cho kịp há Vân Vi?

- Ngày mai, mình sẽ đích thân đưa Hà Anh về Đà Lạt ở với ngoại mình, bạn chịu không?

Nháy nhẹ mắt, Hà Anh tươi cười?

- Còn gì sung sướng bằng, Vân Vi tốt với mình quá. Bao giờ mình mới trả hết ơn câu.

- Ai thèm lấy mà trả. Vả lại trả thì hết, mình chơi với ai nữa? Ý kiến đáng ghét.

Cả hai lại cười giòn giã. Hai cô gái đi bộ dọc theo con đường có lá me bay đầy. Hà Anh đưa tay tóm lấy mấy chiếc lá xoáy vòng trong không gian rồi đặt nhẹ vào lòng bàn tay Vân Vi:

- Tặng mi đó, nhớ đừng bao giờ quên ta hiểu chưa?

- Không bao giờ.

Vân Vi đề nghị:

- Hôm nay ta ăn mừng chứ.

- Mừng cái gì?

- Mi tìm được việc làm. Phải "tân" nghề chứ.

Liếc bạn một cái sắc hơn dao lam Hà Anh gật đầu:

- Lúc nào cũng đói hơi. Hôm nay ta sẽ đãi mi một châu tiệc nhỏ gọi là chia tay. Sau này kiếm nhiều tiền mình sẽ tổ chức đại tiệc, người ta chiều cổ đầu tiên là mi đó.

Thở hắt ra, Vân Vi chép miệng:

- Ta thấy mi có tướng làm quan, nhưng khoan mừng vội, số em còn gặp nhiều gian nan lắm, chưa chi đã vội lên giọng ông chủ. Đáng ghét thật.

Hà Anh cười giòn giã. Mấy hôm nay Vân Vi thấy cô có nụ cười lại, giả giọng con trai, đi đứng mạnh bạo ăn nói lớn tiếng. Có khi nào hấn mất luôn nữ tính thì nguy. Cô sợ Hà Anh tự nhiên lại hại bản thân mình nên thật lòng khuyên nhủ:

- Mi định giả trai vào làm ở công ty Hào Hoa thật hả?

Hà Anh gật đầu cười khanh khách:

- Nãy giờ mi đang mơ ngủ sao Vân Vi? Hỏi gì lạ vậy?

Vân Vi vò đầu mình nhăn nhó:

- Tại ta thấy thay đổi ta lo lắm.

- Thay đổi? Không bao giờ. Nếu không thay đổi sẽ bị họ lật tẩy ngay.

- Ở ờ. nhưng mà không sao, chỉ ăn theo thuở ở theo thời thôi mà.

- Ta sợ hóa thành con trai mất, lúc đó trên thế gian này sẽ mất đi một "da nhân" í giai nhân uống lắm.

- Hì! Hì ta nhường cho mi đó. Lo gì.

Vân Vi chột đẩy vai bạn:

- Nè, nói gì thì nói không được thay đổi nghe chưa?

- Nghĩa là sao? Ta phải tbay đổi bên ngoài một chút chứ. Còn bản chất vẫn như xưa chịu chưa?

- Ta sợ mi quen tính thì chết.

- Không lo, ta sẽ thay đổi màu sắc như các kè không ảnh hưởng gì cả.

Cả hai lại cười ngang làm mấy người khách trong quán đưa mắt nhìn. Có lẽ họ nghi đây là một cặp đồng tính luyến ái cũng nên. Hà Anh bắt gặp cái nhìn của họ, cô chị mỉm cười. Cái cười của cô lại thu hút sự chú ý của nhiều người nhất là các chàng trai. Họ nhìn cô đắm đắm đến nỗi Vân Vi phải kêu lên:

- Ê? Ta không ngờ mi giả trai lại có rất nhiều chàng trai chú ý say đắm mi đó. Chết rồi Hà Anh ơi.

Hà Anh tỉnh bơ bảo:

- Bậy bạ không hà. Ta ớn cái miệng của mi quá. Nào ăn uống gì gọi đi!

- Mi báo tiểu tiệp mi đãi, khách nào dám đòi hỏi, tùy gia chủ.

Quay sang chủ quán Hà Anh gọi.

- Cho cái lẩu hoa và hai chai bia.

Vân Vi giật mình trở mắt nhìn:

- Ôi trời, ta không dùng bia được đâu.

- Vậy uống rượu các kè nha!

- Trời đất, mi... mi khùng nặng rồi.

Hà Anh thấy Vân Vi la oai oái cô càng trêu già thêm:

- Ta gọi cho mi thức ăn khác nha. Một mình ta tập uống rượu.

- Không được, người ta cười cho.

Cô chủ quán bước ra mỉm cười:

- Hai cô uống gì?

- Rượu nho gài.

- Ờ không, chị cho hay ly cà rốt nha!

Thấy người cãi nhau, cô chủ quán xinh đẹp tươi cười:

- Em đừng lo, quán chị chỉ có nước giải khát không có rượu đế đâu.

Vân Vi liếc Hà Anh:

- Hừ ta hoài. Tức muốn chết vậy đó. Đi với mi chán phèo.

- Vậy thì đừng đi.

Hừ! Ta bỏ mi xem mi có chết không thì biết.

Hà Anh lắc đầu ngậm chặt cái ống hút uống một hơi cà rốt rồi bảo:

- Chết, dĩ nhiên là chết ngay. Ta đang mang ơn mi mà.

Cả hai im lặng ra về. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Tự nhiên Hà Anh thấy thương cho Vân Vi lạ. Cô ấy vì mình mà chịu nhiều rắc rối thương bạn cô biết làm gì đây.

Hôm sau, Vân Vi đưa Hà Anh về Đà Lạt thật sớm. Xuống xe ngựa cả hai đi bộ đến một triền đồi. Đà Lạt buổi sớm sương mù giăng lối, mây mỏng như khói, như sương lãng đãng trên vòm cây thông. Nghe thông hát vì vu cảnh vật yên tĩnh. Hà Anh nghiêng đầu ngắm cảnh vật. Cô quay lại nhìn con đường mòn dẫn xuống suối chảy róc rách đẹp như bức tranh. Nôn nao Hà Anh hỏi:

- Gần tới nhà Ngoại chưa?

- Sắp tới, qua hai cửa nữa, xuống thung lũng rồi leo lên đồi.

- Trời đường lên nhà ngoại Vân Vi ta cứ tưởng lên Hàn lâm cốc.

Vân Vi gật đầu:

- Giống giống như thế, Mi có thích không?

- Thích thì cũng thích. Nhưng vắng vẻ quá buồn chết.

- Không vắng đâu. Cho ở cửa ngoại vui lắm.

Đi một đoạn nữa Hà Anh thấy thấp thoáng dưới tàng thông cao vút là những ngôi nhà gỗ gọn gàng giản dị mà đẹp, những ngôi nhà giống nhau. cách nhau một khoảng không xa. Hà Anh tum tùm cười nói khẽ:

- Nhà của ngoại mi giống nhà bảy chú lùn trong truyện cổ quá.

Vân Vi dừng lại trước một ngôi nhà gỗ trồng đầy hoa panxê đủ màu sắc, trổ hoa tươi thắm cả một vùng. Trước ngõ hoa sao nhái tím, hồng, trắng, màu than cùng đua nhau khoe sắc lung linh trước con gió se se lạnh.

- Ngoại ơi con về nè.

- Ô! Ai vậy?

- Dạ, là Vân Vi của ngoại đây.

- Mèn ơi? Sao cháu về gấp rồi lại trở ra, đường đi khó khăn.

Bà ngoại Vân Vi chợt đứng sững lại khi phát hiện cạnh Vân Vi là một chàng trai trẻ rất đẹp trai. Bà đưa mắt nhìn Vân Vi. Hà Anh cúi đầu chào:

- Dạ, cháu chào ngoại.

- Đây là ai vậy Vân Vi? Cháu là bạn trai của Vân Vi hả?

Vân Vi che miệng cười khúc khích rồi gật đầu.

- Đây là bạn thân của con, ngoại cho bạn ấy ở trọ nha. Bạn ấy sẽ làm cho ngoại vui về đấy.

Bà Năm Hiền ngoại Vân Vi cười vui vẻ:

- Phải chi cậu bạn con là gái thì hay biết mấy?

- Sao vậy ngoại? Bạn con ở trọ vì từ thành phố lên đây làm việc và lại ở nơi này không có ai quen nên con gởi cho ngoại đó.

- Được rồi ngoại có nói gì đâu. Cháu yên tâm, ở với ngoại khỏi lo gì cả.

- Cháu cảm ơn ngoại lắm.

- Nhưng cậu này tên gì?

Vân Vi lại cười to nháy mắt với Hà Anh:

- Thấy chưa, ngoại còn lầm đó Hà Anh. Vậy là mi rất thành công rồi. Bà Năm Hiền không hiểu cháu mình nói chuyện gì, bà hỏi:

- Cháu cùng quê với Vân Vi à?

- Dạ.
- Cháu bao nhiêu tuổi?
- Hai mươi hai ạ.
- Cưới vợ chưa?

Đến lượt cả hai cười to. Bà Năm Hiền ngạc nhiên nhìn hai người.

- Sao lại cười? Bà hỏi không phải à?

Hà Anh đành thú thật:

- Thừa ngoại cháu là con gái ạ.

Bà Năm chưng hửng rồi lại bật cười vui vẻ:

- Cháu không nói, bà cứ tưởng mày là bồ của con Vân Vi nên hỏi vòng vo. Trời ơi con gái, sao cắt tóc cụt ngắn vậy con. Ra đường người ta tưởng con trai thì sao?

Vân Vi chọc bần:

- Ngày xưa Lan cắt tóc đi tu vì Diệp có vợ khác, ngày nay Hà Anh cắt tóc ngắn vì sợ phải lấy chồng đó ngoại.
- Vân Vi này kỳ ghê!

Tự nhiên Hà Anh đỏ mặt. Bà Năm Hiền thông cảm hỏi?

- Thật hả cháu. Không chịu thì thôi ai ép uống gì mà cháu phải làm vậy?
- Mẹ của Hà Anh đó ngoại ép cô ấy lấy chồng Hà Anh không chịu nên cô ấy lên Đà Lạt xin việc.

Bà Năm Hiền thấy tội nghiệp cho Hà Anh, bà rất thích những cô gái trẻ trung hiền dịu.

- Cháu thật đáng thương, cứ ở lại đây với bà. Bà sẽ bảo vệ cháu đến cùng Vân Vi và Hà Anh nhìn nhau cười. Cô đưa Hà Anh đi chơi nhiều nơi rất thú vị. Có Vân Vi bên cạnh Hà Anh đỡ buồn.

Thế là Hà Anh được bà Năm Hiền cho ở trong ngôi nhà gỗ trên đồi thông cùng gia đình thật vui vẻ.

Buổi sáng Hà Anh đến công ty Hào Hoa ra mắt giám đốc Quốc Tuấn. Cô phải đeo râu giả lún phún của chàng trai hai mươi hai tuổi. Cô bước vào công ty với cái tên Tuấn Anh.

Vị trợ lý giám đốc ngồi trên bàn nhìn Tuấn Anh chăm chăm khi Tuấn Anh trình tờ giấy nhận việc cho anh ta:

- Cậu là Tuấn Anh?

- Dạ.

Tuấn Anh hơi cúi đầu tránh tia nhìn của chàng trợ lý khá đẹp trai. Bỗng anh ta nhắc điện thoại lên bấm số:

- Alô? Cho gặp giám đốc Quốc Tuấn ạ.

- Dạ... dạ...

Tuấn Anh ngồi vờ như lơ đãng nhìn ra ngoài sân lát gạch khá rộng của công ty kỳ thực đang quan sát anh ta. Nhân viên thế này ai cũng đang hoàng lịch sự, có lẽ giám đốc cũng thế. Cô hình dung giám đốc phải là chàng trai cao to rất phong độ nhưng có lẽ anh ta có bộ mặt rất nghiêm khắc nhất là đối với nhân viên dưới quyền.

- Tuấn Anh, cậu ngồi chờ giám đốc một chút nha! Anh ấy đang bận.

- Tuấn Anh gật đầu, mắt nhìn quăng trời cao rung qua khung cửa sổ công ty mỹ phẩm Hào Hoa tọa lạc lưng chừng đồi mát ngó ra Hồ Xuân Hương thơ mộng. Giờ này được đi dạo thì vui biết mấy. Mãi ngắm nghĩa cảnh vật bên ngoài Hà Anh chợt giật mình quay lại khi có tiếng nói rất quen vang lên bên cạnh:

- Cậu gọi tôi hả Tường Vân. Nhân viên mới mẹ tôi gọi lên đâu?

Cả hai trở mắt nhìn nhau hai tia mắt chạm nhau một thoáng kinh ngạc làm cho Tường Vân lấy làm lạ.

- Là cậu Tuấn Anh đây thừa giám đốc.

Rất giống cô gái có mái tóc tém hôm trước nhưng sao hăn lại có râu lún phún thế kia.

Chẳng lẽ họ là anh em. Đôi mắt đẹp tuyệt vời kia Quốc Tuấn làm sao quên được. Nhưng Tuấn Anh đã vội đứng lên hắng giọng vờ tỉnh bơ như chưa hề quen biết:

- Thưa giám đốc.

Thì ra giám đốc Quốc Tuấn chính là anh chàng Việt kiều đeo kính đen to bè đòi đền đô la cho cô hôm nọ ở trước sân bay Tân Sơn Nhất. Nụ cười cửa hăn cô không thể nào quên được, Tuấn Anh ngập ngừng:

- Thưa giám đốc, tôi được bà chủ nhận việc và đưa lên đây. Hôm nay tôi xin trình diện.

Quốc Tuấn sau vài giây sửng người nhìn Tuấn Anh, anh biết mình không làm, anh liền trở giọng lịch sự của kẻ bề trên:

- Cậu là Tuấn Anh à?

- Dạ đây là hồ sơ xin việc của tôi.

- Khởi. Mẹ tôi đã báo trước rồi tôi đã xem qua. Bây giờ cậu theo phân công của tôi mà làm. Liệu cậu làm được không chứ...

Hình như không đúng tiêu chuẩn tôi đưa ra.

- Tuấn Anh nhú mày, hăn đúng là khó chịu. Sợ không được nhận, Tuấn Anh trình bày ngay:

- Đúng ra tôi không được nhận, Không hiểu sao bà chủ đồng ý với điều kiện tôi phải làm việc ở chi nhánh này. Xin giám đốc cứ phân công. Tôi hứa sẽ cố gắng.

- Cậu biết ngoại ngữ không?

- Dạ biết.

- Có bằng vi tính chứ?

- Có bằng C.

- Làm việc ở đâu chưa?

- Chưa ạ.

- Công việc tiếp thị của công ty nói chung không khó mà cũng không dễ, công việc đòi hỏi nhân viên phải siêng năng, tích cực, nhanh nhậy bén, Vừa tiếp thị vừa quảng cáo nên yêu cầu phải có sức khỏe, nhiệt tình, người yếu đuối không làm nổi. Vì vậy công ty chỉ tuyển nam giới thôi, cậu hiểu chưa.

Hình như giám đốc Quốc Tuấn muốn nhắc khéo Hà Anh thì phải. Cô rất sợ hấn nghi ngờ liền bảo:

- Tôi hiểu điều đó trước khi đến đây. Những người to lớn chắc gì bằng người nhỏ con. Giám đốc đừng lo.

Quốc Tuấn hình như muốn kéo dài cuộc nói chuyện. Anh căn dặn thêm:

- Tướng Vân cậu hướng dẫn cho Tuấn Anh khâu tiếp thị quảng cáo nha.

- Có thể nhờ những nhân viên họ hướng dẫn cậu ấy được không giám đốc. Công việc của tôi khá nhiều.

Giọng Quốc Tuấn hơi gắt:

- Cậu phải trực tiếp mới được, Tuấn Anh chưa có kinh nghiệm khi làm công việc mới mẻ này.

Không hiểu Quốc Tuấn định làm khó cô hay hấn muốn giúp cô thật lòng. Xem ra hấn khó khăn thật và tỏ ra quyền hành thật. Trợ lý Tường Vân im lặng không dám cãi.

Tuấn Anh liếc nhìn giám đốc Quốc Tuấn. Mỗi lần nhìn sang cô đầu bắt gặp ánh mắt anh ta cứ nhìn vào ánh mắt và rèm mi đẹp của cô một cách thích thú, Anh ta lại nhếch môi cười một mình.

- Quê Tuấn Anh ở thành phố à?

Tuấn Anh gật đầu. Rõ ràng Quốc Tuấn lại chăm chú vào đôi mắt cô:

- Lên đây cậu... có cảm thấy vất vả và nhớ nhà không?

- Cũng nhớ nhưng vì công việc chắc từ từ quen.

Thấy Trường Vân có vẻ lắng nghe câu chuyện của hai người. Quốc Tuấn đưa tay lên xem đồng hồ.

- Hay là sáng nay tôi rảnh, Tuấn Anh theo tôi xuống phòng tiếp thị đi.

Trường Vân đưa mắt nhìn Quốc Tuấn trong đầu anh ta lóe lên ý nghĩ lạ lùng.

- Không lẽ mới gặp Tuấn Anh đã hợp mắt hồn giám đốc rồi sao, Anh ta cũng cảm thấy bối rối trước chàng trai trẻ xinh đẹp nho nhã như con gái ấy. Anh còn ngần ngại thì giám đốc đã nhanh hơn anh ta rồi:

- Làm phiền giám đốc quá. Để tôi giúp cậu ấy cho.

Không ngờ Quốc Tuấn dừng lại nói với Trường Vân:

- Thôi được cậu đưa Tuấn Anh ,xuống đó trước. Tôi làm nốt công việc sẽ xuống sau.

- Nhớ giúp cậu ta nghe chưa.

- Tôi hiểu mà giám đốc.

- Cậu đi đi.

Đến phòng tiếp thị Trường Vân bước vào, theo sau là Tuấn Anh. Anh giới thiệu với người hướng dẫn chương trình. Sáng nay mọi người đang nghe sinh hoạt về phong cách tiếp thị và những mặt hàng mỹ phẩm dành riêng Trợ lý Trường Vân đưa tay ra hiệu Tuấn Anh cùng ngồi nghe. Sau giờ sinh hoạt nhân viên trở về vị trí của mình làm công việc tiếp thị quảng cáo, hướng dẫn cho khách hàng.

Trường Vân đưa cô bộ đồng phục của nhân viên công ty mỹ phẩm Hào Hoa yêu cầu cô mặc ngay Tuấn anh đưa mắt nhìn mọi người trong phòng tất cả đều là đực rựa. Họ thay đổi một cách tự nhiên. Hà Anh lúng túng tìm một phòng riêng chui vào.

- Chẳng may gặp một anh chàng trong ấy.

Cô sượng sùng đỏ mặt quay đi. Anh chàng hỏi cô:

- Cậu mới tuyển vào phải không?

- Sao anh biết?

- Lúc này tôi thấy trợ lý đưa cậu vào.

- Vậy hả? Anh làm ơn chỉ cho tôi phòng vệ sinh, tôi, tôi đau bụng quá.

- Ờ, bên kia. Cậu có sao không?

Tuấn Anh xoa tay chạy đi. Thật hú vía, Mới ngày đầu đã vất vả, nhưng cô không hề nản chí. Tuấn Anh muốn giám đốc Quốc Tuấn không nghi ngờ cô đi đứng mạnh bạo, ăn nói rồn rảng.

- Tuấn Anh chiều nay cậu đi tiếp thị hàng độc quyền dầu gội và dầu thơm dành cho nam giới ở một số cơ sở địa bàn ghi trên tấm líp.

- Cậu làm được không?

Tuấn Anh gật đầu.

- Tôi nghĩ mình sẽ làm được thừa giám đốc.

- Nếu có khó khăn cậu cứ báo với tôi nghe chưa?

- Thấy Quốc Tuấn có vẻ quan tâm đến mình sau mỗi buổi tiếp thị, Tuấn Anh sợ giám đốc phát hiện mình là nữ nên cố tình đi đứng, ăn nói giống con trai, cô đi tiếp thị rất hăng. Mọi việc công ty giao Tuấn Anh đều hoàn thành.

Hôm nay thấy Tuấn Anh có vẻ mệt mỏi sau buổi tiếp thị trở về Quốc Tuấn hơi ngạc nhiên hỏi thăm.

- Công việc tôi giao cậu làm xong chưa?

- Dạ xong cả rồi. Giám đốc đã xem lại báo cáo chưa?

- Tôi đã xem xong, chỉ có mấy hôm cậu làm được nhiều việc, khá lắm, mẹ tôi đã tìm một nhân viên tốt cho công ty. Thôi câu về nghỉ ngơi đi đừng cố sức, công việc lâu dài mà.

Tuấn Anh nói to:

- Tôi không làm cho bà chủ thất vọng đâu.

Quốc Tuấn hơi đùa:

- Bà chủ thôi à. Còn tôi.

- Cũng vậy. Tôi xin phép ra ngoài, đến giờ nghỉ rồi ạ.
- Được cậu nhớ đừng cố sức nha.
- Cảm ơn giám đốc.

Không hiểu sao mấy hôm nay Quốc Tuấn cứ nghĩ vẫn vợ, Hình ảnh cô gái có khuôn mặt trắng ngần, đôi mắt có rèm mi tuyệt đẹp cứ lẩn quẩn trong đầu làm anh không yên.

Tuấn Anh có đúng là cô gái ấy nếu không sao lại giống quá, chỉ có cử chỉ cách ăn nói, đi đứng hơi khác. Anh muốn tin rồi lại hoài nghi. Tuấn Anh chạy mãi ngoài đường làm da xạm đi một chút. Có lúc rất giống cô ấy. Có phải Tuấn Anh là Hà Anh không? Quốc Tuấn không muôn để tâm rồi anh không thể gạt hình ảnh cô gái ra khỏi khỏi óc va trái tim của mình.

Bữa trưa mọi người đều tìm chỗ ăn uống bên ngoài, chờ cho nhân viên ra về Quốc Tuấn lái chiếc Toyota màu cà phê ra một quán ăn gần đó rồi dừng dừng lại tìm chỗ đậu xe.

- Đi vào trong Quốc Tuấn chợt nhận ra Tuấn Anh đang ngồi ăn một mình, anh tiếp.
- Ủa, cậu dùng bữa ở đây sao Tuấn Anh?
- Chào giám đốc, anh cũng ăn ở ngoài ư?
- Tôi thường tìm những quán bình dân như thế để thưởng thức những món dân dã cậu ăn gì.
- Cơm ạ. Giám đốc cứ gọi cho mình đi.
- Để tôi đãi cậu nha.
- Dạ không dám. Ai lại như thế chứ. Chiều này để tôi đãi giám đốc.
- Không được, tôi thấy cậu nhiệt tình năng nổ một bữa cơm đãi nhân viên có gì cao xa.
- Nhưng.

Thì ra trong thâm tâm anh ta vẫn nghĩ mình là một giám đốc quyền cao chức trọng, nói ra là tiền, Việt kiều mà. Nhớ tới mấy trăm đôla

chia ra trước mặt tự nhiên Hà Anh thấy ghét ghét hẳn làm sao. Cổ im lặng.

Quốc Tuấn phá tan bầu im lặng bằng cái nhìn âm áp:

- Xem cậu kia sao có vẻ mệt mỏi qua vậy. Coi chừng bị bệnh thì nguy.

Hà Anh tránh cái nhìn ấy. Quả nhiên Quốc Tuấn nói đúng. Sao buổi sáng đi tiếp thị tận Di Linh, mấy chục cây số trở về cô cảm thấy đầu óc nóng rực, uể oải, đĩa cơm sườn cô ăn chẳng thấy ngon chút nào:

- Cậu ăn thêm đi. Thức ăn còn nhiều mà.

- Sao giám đốc gọi nhiều thế. Tôi no rồi.

Quốc Tuấn tự tay san bát lẩu thập cẩm cho Tuấn Anh. Nói như giàu có.

- Cậu ăn như mèo vậy. Cậu thực như con gái nhỏ nhẹ, hèn gì làm sao khỏe nổi.

- Cảm ơn giám đốc.

- Nay cậu cứ gọi tôi là anh được không? Hình như tôi chỉ lớn hơn cậu có mấy tuổi, nghe xa cách lắm.

Hà Anh cất giọng khàn khàn:

- Chúng tôi chỉ là nhân viên, còn giám đốc thì...

Giọng Quốc Tuấn dịu ngọt:

- Tôi thì khác không thích ai gọi mình như thế khi ra khỏi công ty.

Chẳng lẽ mình nhận định sai về hắn. Xem ra hắn cũng dễ chịu và dễ thương nhỉ? Cự ly hai người hình như rút ngắn dần.

Thấy Quốc Tuấn cứ chăm chút thêm thức ăn cho mình, cô xua tay:

- Không, tôi không ăn nổi nữa.

- Hình như này giờ cậu có ăn gì đâu, hay là cậu bị bệnh rồi, để tôi xem, mặt cậu đỏ bừng kìa.

Quốc Tuấn định đưa tay sờ thứ, Hà Anh bối rối ngay, cô trấn tĩnh bằng cách đưa tay ra trước sờ trán mình rồi lắc đầu:

- Có lẽ cảm nhẹ, tôi sẽ tự chăm lo cho mình. Thôi xin phép giám đốc tôi về trước.

- Hay là cô... ủa cậu để tôi đưa về cho, nhà cậu trọ đây không?

- Rất gần không làm phiền giám đốc.

Quốc Tuấn có vẻ không yên đứng lên gọi chủ quán tính tiền. Anh cũng theo Hà Anh ra ngoài.

- Nếu không khỏe cứ để xe ở đây, tôi đưa cậu về.

- Không kịp trả lời, Hà Anh chột ho khục khặc, nai mắt cô đỏ lên, tay cô xua xua:

- Cảm ơn...

Vừa nói Hà Anh vừa lấy xe lao vút đi. Quốc Tuấn lái chậm chậm phía sau, đến một ngã rẽ nhỏ dần lên đồi Hà Anh quẹo vào. Cô vẫn không hay Quốc Tuấn theo dõi mình phía sau. Anh dừng lại đứng thẩn thờ nhìn theo, bóng cô đã khuất sau những quả đồi nhỏ trập trùng.

Buổi chiều hôm đó Hà Anh bị sốt nằm dài. Do không quen không khí lạnh ở Đà Lạt nên hai má cô đỏ ửng bĩ cảm lạnh và viêm phế quản Hà Anh cảm thấy đầu mình tê buốt, nhức nhối môi khô ráp, cô không nhắc người lên nổi. Máy viên thuốc paradol không đủ đánh bật cơn bệnh, Hà Anh ngóc đầu nhìn đồng hồ. Đã gần hai giờ, cô đành nghỉ vậy.

Hà Anh gắng gượng đứng lên nhưng cô choáng váng lại ngồi xuống thở:

- Hà Anh cháu khỏe chưa sao không đi làm?

Tiếng bà Năm Hiền vang lên bên cạnh. Cô trả lời mệt mỏi:

- Dạ con nhức đầu quá ngoại ơi.

Hay là cứ nghỉ một buổi. Làm quá sức bệnh hoạn không ai lo đó cháu.

- Dạ, cháu hiểu, nhưng không đến công ty xin phép họ tìm đến đây thì nguy.

- Sao lại nguy. Họ đến thì đến chứ.

- Nhưng cháu lỡ...

- Ngoạ! hiểu rồi. Ai đến ngoạ báo cho cháu là xong.

- Ngoạ tốt quá. Nếu có tìm cháu ngoạ nhớ gọi cháu trước nha. Công ty của cháu làm rất đặc biệt chỉ có nam là nam Bà Năm Hiền thắc mắc:

Lạ quá vậy. Sao cháu chọn chi vào đó, con trai không mà cháu là nữ không sợ à.

Hà Anh lắc đầu:

- Họ tốt lắm, vả lại chẳng ai biết cháu là gái đâu ngoạ ạ.

Bà Năm Hiền cười:

- Coi chừng đó cháu, con trai mà xinh đẹp như cháu hiếm lắm đó. Coi chừng họ để ý Đàn ông họ tình ý lắm, cháu chớ có xem thường.

- Dạ cháu biết.

Hà Anh lại ho khan cả cổ họng, Thật khó chịu mệt nhọc cô ngã ra giường. Bà Năm Hiền lo lắng:

- Hà Anh, cháu có sao không?

- Dạ, cháu mệt quá bà ơi.

- Vậy cháu nằm nghỉ ngơi, vì không quen khí hậu lạnh nên Vân Vi về đây mỗi lần nó cũng bị như vậy. Để bà nhờ người bên cạnh nhà mua thuốc cháu uống đỡ, vài hôm sẽ khỏi.

Hà Anh kéo chăn trùm kín đầu. Cô co ro người lại vẫn không thấy ấm thêm chút nào. Hình như cái lạnh từ bên trong phát ra lẫn cái se lạnh của khí trời làm cô run cầm cập. Cô không dám rên chỉ thấy buồn vô hạn. Tự nhiên cô phải rời bỏ căn nhà thân thương mái ấm

của mình để ra đi, Cô nhớ hình ảnh người cha già tiều tụy. Cả đời ông Khiết Văn dạy học thanh liêm. Cuối đời ông về hưu phải đến công ty của mẹ mình làm chức giám đốc mà ba không hề thích. Cái công ty con ấy còn chống chọi bao lâu nữa.

Mẹ cô là một phụ nữ lắm lời, ham tiền, bà muốn dùng cô để lấy một số tiền lớn.

Hà Anh ra đi, cha cô là người để mẹ trút giận. Chắc bà ấy rất giận khi cô bỏ nhà ra đi. Hà Anh nhớ họ, nhưng cô không hề ân hận về việc mình làm. Cô chỉ tội cho cha mình thôi, không biết ai sẽ chăm sóc cho ông khi trái gió trở trời.

Hà Anh thiếp đi trong cơn mê mệt. Cô thấy mình bước đi trong ngàn hoa của thành, phố Đà Lạt. Bên cạnh cô là một chàng trai rất đẹp, không ai khác là Quốc Tuấn Anh dìu cô đi lên cạnh những đôi uyên ương khác. Họ bước đi trên thảm hoa và sau đám cưới họ dạo khắp thành phố trên những chiếc xe ngựa dưới ánh đèn đêm rực rỡ. Hình như đây là lễ hội Tedival Hoa ở Đà Lạt thì phai. Con ngựa bỗng lồng lên làm cô gả Quốc Tuấn nga nhào ra đường. Cô chơi vơi gọi anh cứu nhưng tất cả mờ dần như một ảo ảnh xa rời. Cô hét lên bật ngồi dậy rồi lại ngã xuống thiếp đi trong mê man.

Quốc Tuấn họp ban quản trị. Anh quyết định chuyển Trường Vân vào thành Phố Hồ Chí Minh, Phó giám đốc kiêm trợ lý Lương Sơn được điều ra chi nhánh ở Đà Lạt. Trong cuộc họp Lương Sơn đã có mặt sớm.

Quốc Tuấn ngã người trên ghế mệt mỏi sau cuộc họp. Trợ lý Lương Sơn gõ cửa:

- Vào đi!

Lương Sơn đặt lên bàn xấp hồ sơ:

- Anh Trường Vân bảo đưa cho anh.

Quốc Tuấn gật đầu:

- Cứ để đó đi.

Lương Sơn định đi ra nhưng Quốc Tuấn đã nói.

- Công việc ở đây có phù hợp không?
- Cảm ơn tôi thấy rất tốt.
- Nếu có gì cứ hỏi Trường Vân, cậu ấy sẽ giúp cậu.
- Vâng.

Nói rồi Lương Sơn quay ra, anh thấy mình không còn việc nên định ra ngoài. Quốc Tuấn ra hiệu.

- Cậu ngồi đi tôi muốn hỏi chuyện này.

Lương Sơn ngồi xuống chờ đợi, anh chợt nhớ điều gì liền hỏi:

- À. Mấy hôm trước bà chủ chọn một nhân viên không đủ tiêu chuẩn gởi cho anh.
- Cậu ta làm tốt không, bà muốn anh báo cáo việc này.
- Mẹ tôi hả? Sao bà lại quan tâm đến Tuấn Anh nhỉ.
- Có lẽ bà chủ có cảm tình.
- À, cậu ta làm việc rất năng nổ nhiệt tình. Anh nhắc với mẹ tôi giúp bà ấy có chọn người làm việc nhà thì cứ tuyển.

Lương Sơn ngạc nhiên:

- Sao thế giám đốc.
- Hình như gần hai ngày nay cậu ấy không đến làm việc.

Lương Sơn ngạc nhiên.

- Cậu ấy không phải là mẫu người vô trách nhiệm đâu.
- Sao cậu biết?
- Vì khi tuyển nhân viên theo lệnh anh cậu ấy đều đạt cả trừ một điều...
- Thiếu chiều cao chứ gì?
- Vâng.

Quốc Tuấn mỉm cười:

- Tôi biết rồi!

- Lúc tôi từ chối. cậu ấy trông rất tội anh ạ.

Quốc Tuấn nhồm dậy.

- Thế nào mà tội.

- Cậu ấy năn nỉ tôi, xem ra hoàn cảnh rất tội nghiệp nhưng tôi không dám trái lệnh anh.

- Rồi sao?

- Cậu ấy thất vọng ra về bỗng bà chủ đến gọi lại, bà phỏng vấn đủ thứ. Tuấn Anh trả lời lưu loát. Thế là bà nhận và gọi lên đây.

Quốc Tuấn cắn môi gật gật đầu:

- Có lẽ cậu ta bị bệnh rồi, Ngày kia đi tiếp thị về đã nhuộm bệnh. Cả ngày này vẫn không thấy đến.

- Không hiểu cậu ta có bà con thân thuộc ở đây không nhỉ?

- Đứng mắt nhìn trợ lý Lương Sơn. Quốc Tuấn khẽ cười:

- Hình như cậu có vẻ rất quan tâm đến Tuấn Anh.

Lương Sơn hơi giật mình:

- Tôi. không hiểu sao thấy cậu ấy cũng có chút cảm tình.

Quốc Tuấn im lìm quan sát Lương Sơn:

- Về khía cạnh nào?

- Hình như cậu ấy yếu đuối nho nhã vì hoàn cảnh gì đó phải đi làm.

- Vậy à?

- Tôi muốn giúp cậu ấy chỉ vì lòng thương người thôi ạ.

- Cậu tốt nhỉ?

Không Quốc Tuấn khen thật hay mỉa mai, Lương Sơn ngược nhìn anh. Quốc Tuấn liền ra hiệu:

- Cậu mau giúp tôi chuyện này nha.

Lương Sơn ngơ ngác:

- Chuyện gì ạ.

- Hãy mang quà đến thăm bệnh cậu ấy và tôi gửi bức thư này.

Hơi ngạc nhiên về giám đốc Quốc Tuấn, lần bà Tịnh Huyền, Tự nhiên cả hai lại chú ý đến Tuấn Anh hơn cả điều anh nghĩ. Nhưng Lương Sơn không phải ngại nhiều.

- Tôi sẽ đi ngay, anh có biết địa chỉ không?

- Tôi sẽ hướng dẫn cho anh, đến anh tự tìm nha.

Hà Anh đang ngồi bó gối trên chiếc giường làm bằng gỗ thông. Mùi nhựa bốc ra hăng hắc. Cô chợt lắng nghe tiếng ngoại Năm trả lời ai đó. Giọng bà ngoại hơi lớn:

- Chào bà ở đây có một chàng trai tên là Tuấn Anh trọ không a?

Hình như bà Năm đang tra xét thì phải:

- Cậu là ai?

- Dạ cháu là bạn cậu Tuấn Anh.

- Cậu tìm Tuấn Anh có việc gì không?

- Dạ có chút việc của công ty nhờ cháu mang đến cho Tuấn anh.

- Vậy hả? Không biết cậu ấy có nhà không nữa. Cậu chịu khó chờ để tôi vào xem.

- Dạ.

Lương Sơn đứng lắc lư phía trước sân nhà.

- Đặt túi quà lên bậc lan can bằng gỗ anh ngắm vật hoa sao nhái đủ sắc thật vui. Trên vật hoa từng đôi bướm bay lượn nhõn nhơ.

Lương Sơn có vẻ chờ đợi

Nhờ ngoại Năm nói lớn. Hà Anh vội thay quần áo, hóa trang nhanh rồi bước ra ngoài. Cô giật mình khi thấy Lương Sơn đứng đó.

- Ủa là anh đó hả Lương Sơn. Anh lên đây bao giờ? Sao anh biết nhà trọ của tôi mà lên tìm? Mời anh vào nhà.

Lương Sơn đưa mắt nhìn Hà Anh:

- Cậu bệnh à?

Hà Anh gật đầu:

- Anh vào nhà uống nước.

- Tôi tưởng không gặp cậu chứ. Bà lão lúc nãy là ai vậy Tuấn Anh?

- Là ngoại của bạn tôi, anh tìm tôi có việc gì không?

- Dĩ nhiên là có! À mà không có gì quan trọng cả cậu đừng lo.

- Thế à? Anh thật hay khi tìm đến đúng địa chỉ.

Lương Sơn nhìn cô:

- Không phảo là tôi tài giỏi đầu mà giám đốc Quốc Tuấn sai tôi đi đấy.

Hơi ngớ ngàng cô kêu lên:

- Là giám đốc? Có phải tôi nghỉ việc hai ngày nay không xin phép nên gọi anh đến không?

Lương Sơn lắc đầu:

- Không phải đâu, có lẽ giám đốc có ý tốt nên sai tôi đến đây, cậu đừng nghĩ bậy bạ nữa. Chừng nào đi làm lại.

- Có lẽ ngày mai. Nhưng tôi không biết mình có được tiếp tục công việc nữa không?

Lương Sơn cười to khi thấy Tuấn Anh có vẻ đa nghi:

- Hình như cuộc đời làm cho cậu không dám tin tưởng ý tốt của mọi người dành cho cậu à!

Hà Anh lắc đầu:

- Đâu có! Anh đừng suy nghĩ lung tung.

- Tôi rất cảm kích quý trọng và nhớ ơn anh đó.

- Tôi à? Tôi có giúp gì cậu đâu.

- Nhưng anh rất tốt.

- Thật hả? Sao tôi không biết nhỉ?

Lương Sơn nói như đùa. Hà Anh chuyển đề tài:

- Anh ra đây bao giờ? Ai làm trợ lý cho bà chủ ở trong Sài Gòn.

- Trường Vân. Tôi vừa được giám đốc gọi ra đây hôm nay.

- Thế à.

Lương Sơn nhìn quanh căn nhà nhỏ nhưng tiện nghi liền hỏi:

- Cậu ở trọ đây ấ hơi xa, bất tiện quá.

- Không có gì, chỉ vài cây số là bao.

- Hôm nay cậu khỏe chưa?

- Khỏe! Anh cho tôi gửi lời thăm và cảm ơn giám đốc Quốc Tuấn nha.

Lương Sơn khoát tay.

- Được rồi tôi sẽ nói lại giúp cậu. Nhớ uống thuốc cho mau hết bệnh. Mọi người chờ cậu trở lại làm việc đở. Tôi về nha. Gửi lời chào bà cụ giùm tôi.

- Ngoại Nám à? Tôi nhớ rồi.

Lương Sơn đứng lên chào ra về Anh bỗng quay lại nói lớn:

- Nhớ trong món quà có thư giám đốc gửi cho cậu. Xem ngay đi.

Hà Anh tươi cười gật đầu, Cô đưa xuống đồi. Rừng thông buổi trưa vì vu điệu nhạc ngàn đời. Tiếng gió rì rào rung tí những ngọn thông trong nắng lấp lánh màu xanh bạc. Cô đứng lại tươi cười vẫy tay chào Lương Sơn. Tự nhiên Lương Sơn thấy lòng dâng lên niềm xúc động lạ, khó kềm nổi lòng mình xao xuyến bâng khuâng. Vì đâu anh không hề biết. Phải chăng đó là đôi mắt có làn mi đẹp hay nụ cười dễ mến của Tuấn Anh? Hay giọng nói nhỏ nhẹ đôi khi hơi to, anh nghĩ là Tuấn Anh tỏ ra cố ý chứng tỏ mình là phái mạnh? Hay là vì

cậu ta giống con gái? Lương Sơn gạt phăng mọi ý nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu làm gì có chuyện gái giả trai như thời xưa?

Anh mỉm cười bước chầm chậm xuống đến chân đồi, anh chợt nhớ đến chuyện "Hồn bướm mơ tiên" mà bật cười một mình rồi đi thẳng.

Lương Sơn trở lại công ty với tâm trạng nghi ngờ.

Chương 4

Đọc bức thư của giám đốc Quốc Tuấn mấy lần, Hà Anh ngồi xuống gốc thông già trên đồi cao ngẫm nghĩ, Tự nhiên anh ấy viết thư gửi mời riêng mình đến phòng giám đốc về chuyện gì chứ? Nghỉ việc hay lại bị quở mắng. Hà Anh hồi hộp và lo lắng vô cùng. Chuyện Lương Sơn xuất hiện bất ngờ làm cho cô rất lo lắng. Lương Sơn đến được không lẽ Quốc Tuấn không tìm đến đây. Cô rất sợ điều ấy xảy ra, May mà cô cảnh giác nên Lương Sơn đến cô kịp mặc đồ nam nhi. Nếu không dận ngoại Năm trước việc này bại lộ cả rồi.

Hà Anh thoáng giật mình mãi. Hôm nay ngoại Năm không có nhà thì việc gì đã xảy ra. Chỉ cần ngoại Năm giữ chân Lương Sơn mười phút thôi.

Trong mười phút đó cô phải biến thành một chàng trai.

Sáng hôm ấy Hà Anh hồi hộp bước vào phòng giám đốc. Trước khi đi cô phải hóa trang thật kỹ.

Hà Anh đưa tay gõ cửa:

- Mời vào.

- Thưa giám đốc.

Quốc Tuấn đang ngồi trước xấp hồ sơ dày cộm, anh ngẩng lên hé cười:

- Là cậu à? Hết bệnh chưa?

Tuấn Anh đỏ mặt.

- Đã đỡ rồi ạ.

Nhìn vẻ mặt xanh xao của Hà Anh, Quốc Tuấn nai nai trong lòng một cảm giác khó tả. Anh ân cần hỏi thăm sức khỏe.

- Hình như cậu chưa được khỏe. Nếu bệnh cứ phôn cho tôi một tiếng.

Hà Anh lí nhí.

- Chỗ tôi trọ không có điện thoại.
- Vậy hả?
- Tôi xin lỗi giám đốc. Nhưng bệnh bất ngờ tôi không thể ra khỏi nhà chỉ nằm vùi.
- Tôi không biết cậu bệnh nặng vậy mà tôi đòi đưa về cậu lại từ chối. Lần sau đừng có bướng nữa.
- Không dám làm phiền giám đốc.

Quốc Tuấn khẽ cười:

- Giúp đỡ nhân viên là nhiệm vụ và trách nhiệm của tôi mà. Cậu khỏe thật sự chưa mà đến đây.

Đưa mắt nhìn vị giám đốc trẻ nhưng hay quên. Hà Anh đáp:

- Tôi đến theo thư mời của giám đốc, anh quên rồi sao?

Quốc Tuấn vỗ vào trán mình rồi kêu lên:

- À tôi nhớ rồi.

Hà Anh hồi hộp chờ đợi:

- Anh mời gấp có việc gì ạ?

Quốc Tuấn đi lại chiếc tủ sắt, anh mở ra và trao cho cô một tờ giấy.

Hà Anh chưng hửng:

- Đây cậu cầm lấy!
- Quyết định việc gì vậy giám đốc.

Hà Anh cứ tưởng là quyết định thôi việc.

- Cô hơi run run cầm lấy rồi lướt nhanh mắt trên tờ giấy.
- Cậu đọc đi.
- Là quyết định tuyển thêm vào văn phòng giám đốc?
- Phải, cậu giúp tôi được chứ? Công việc có phù hợp không?

Thở hắt ra như trút được gánh nặng, Hà Anh muốn biết công việc của mình:

- Giám đốc phân công tôi làm gì ở đây?

Quốc Tuấn xoay người qua nhìn cô rồi dịu giọng:

- Tôi quyết định tuyển thêm cậu làm nam trợ lý cho giám đốc.

Hà Anh chưng hửng mở tròn mắt nhìn anh, làn mi cong vút.

- Trợ lý cho anh... ủa giám đốc.

Thấy cô ngạc nhiên anh cười:

- Thế nào. Có gì hông ổn, hà?

Hà Anh vội nở nụ cười tỉnh bơ:

- Không có gì ạ. Cảm ơn tôi thấy rất tốt.

- Nếu có gì thì cứ nói với Lương Sơn, cậu ấy sẽ giúp cô.

- Còn anh Lương Sơn sẽ làm gì.

- Vẫn là trợ lý. Cậu không nghe rõ là tôi tuyển thêm một trợ lý nam.

Hà Anh hơi thác mắc trong lòng. Anh chàng giám đốc đẹp trai này muốn mình có bao nhiêu là trợ lý nam. Nó muốn làm tôn chức giám đốc của anh ta lên nhờ những người xung quanh, hay thật sự vì công việc quá nhiều.

- Công việc trợ lý không khó nhưng cũng không dễ vì không phải cũng làm được. Tôi nghe Lương Sơn bảo cậu biết ngoại ngữ lẫn vi tính, công việc văn phòng cậu cũng thành thạo chứ.

- Dạ tôi sẽ cố gắng.

- Tôi trực tiếp giúp cậu, điều đó không khó.

Hà Anh khẽ cười, tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực. Cô rất sợ khi thảnh thơi thấy Quốc Tuấn cứ nhìn cô rất lạ rồi cười cười một mình. Cái cười giấu cợt, vừa thích thú khi anh được nhìn cô như thế. Không khi nào tự nhiên anh lại cất nhắc cô lên chứ, vụ trợ lý giám đốc nếu không có sự nghi ngờ.

Cái cười của anh giống hết khi anh ngồi trong xe taxi đuổi theo cô. Hình như đây là lý do để anh được gần cô được nói chuyện và nhìn mà thôi. Công việc ở đây có lẽ chỉ một người, làm là xong.

Thấy giám đốc ngồi soãi người ra ghế nhìn mông lung, Hà Anh rụt rè hỏi:

- Hôm nay em làm gì ạ?

Tiếng em ngọt ngào bất giác làm cho Quốc Tuấn hé cười, Cái cười ấy khiến Hà Anh giật mình vì biết mình lỡ lời. Anh cũng thân mật:

- Được rồi, tôi thấy cậu chưa thật khỏe, cứ ngồi chơi hôm nay cũng không sao. Công việc thì nhiều thật nhưng không gấp gáp, Lương Sơn làm được mà.

Hà Anh thấy cứ ngồi đối diện nói chuyện với Quốc Tuấn thật không tiện chút nào, Cô có cảm giác bất an. Hình như anh ta đang rình rập từ sự sợ hãi của cô thì phải. Đôi mắt anh rực đầy tình cảm nồng nàn. Tự nhiên cô thấy mình như bị thu hút bởi vẻ nam tính của anh khó mà cưỡng lại Hà Anh lắc đầu lấy lại vẻ tự chủ:

Chợt Quốc Tuấn chìa gói thuốc Marlboro về phía Hà Anh:

- Cậu hút thuốc nha!

Một chút do dự, sợ bị phát hiện Hà Anh liền rút một điếu thuốc gán lên môi. Cách cầm thuốc thật điệu nghệ, Hà Anh rít một hơi dài và hút phì phèo như nam nhi. Không hiểu sao cô lại ho sặc sụa, chảy cả nước mắt.

Hà Anh bỏ chạy ra ngoài tựa vào lan can thờ dốc. Cô thấy cổ họng mình nóng ran, cháy khô, đắng ngắt.

Quốc Tuấn lo lắng anh bước ra ngoài đứng cạnh Hà Anh. Gần như nghe từng nhịp thở của cô anh ân cần đặt tay lên vai cô vỗ nhẹ:

- Cậu có sao không? Không quen hút thuốc thì đừng cố gắng.

Hà Anh lắc đầu:

- Có lẽ bệnh viêm phế quản chưa hết nên khó chịu quá.

- Cậu mau vào đây uống chút trà xem có đỡ hơn không?

Cử chỉ ân cần và ánh mắt chân tình của Quốc Tuấn làm trái tim Hà Anh chao đi mấy nhịp. Ánh mắt áp áp động viên cô thật nồng nàn. Hà Anh vẫn chưa hết ho. Cô đứng lại quay ra ngoài. Tiếng ho của cô khiến Quốc Tuấn dường như hồi hận. Anh chìa cho cô chiếc khăn giấy.

- Cậu lau mắt đi tại tôi không biết xin lỗi.

- Không có gì đâu. Anh đừng nghĩ ngợi.

- Tôi xin phép về được không giám đốc?

Quốc Tuấn thân mật vỗ vào vai cô hứa hẹn.

- Có lẽ cậu vẫn còn chưa khỏe Vào uống chút trà nóng, chờ tôi ký giấy phép cho cậu nghỉ hết tuần này.

Hà Anh ngồi co ro trên chiếc ghế bành. Cô vẫn chưa hết mệt vì cơn ho vừa rồi. Có lẽ nước mắt chảy ra làm mình khó coi lắm. Cô chỉ dám nhìn xuống đất.

Quốc Tuấn bằng cứ chỉ thật thân ái lịch sự, anh rót tách trà nóng đưa tận tay cô:

- Uống đi sẽ khỏe ngay.

Hà Anh hơi mỉm cười trước sự ân cần của anh. Hình như anh ta cũng biết lịch sự, ga lăng lắm. Tự nhiên cố thấy giám đốc không còn dễ ghét như trước nữa. Trong lòng cô đang bùng dậy một cảm giác rất lạ, trước nay chưa hề có. Không lẽ cô thích anh ta ư? Hà Anh rất sợ điều đó thành sự thật. Có lẽ Vân Vi sẽ cười cô mất. Quả là con tim có lý lẽ riêng của mình. Ôi! Không hiểu sao cô không còn dị ứng với hân nữa mà cảm thấy hơi có cảm tình với anh là khác.

Tín hiệu của chiến điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Hà Anh. Cô đưa mắt nhìn anh. Quốc Tuấn nhẹ nhàng nhắc máy:

- Là em hả Mỹ Mỹ, về bao giờ vậy?

- Đi đâu? Anh rất bận em à?

Quốc Tuấn có vẻ khó chịu, cái cười vội tắt trên môi anh.

- Không được, anh nói thật. Lúc này công ty mỹ phẩm Hào Hoa đang ăn nên làm ra.

- Mẹ anh không chấp nhận anh bỏ công ty một ngày. Thông cảm cho anh đi cô bé.

- Cái gì? Tùy em thôi đừng có mè nheo nữa.

- Không anh nói thật mà. Hãy làm người lớn đi cô bé ạ.

- Hẹn lần khác nha!

- Sao? Dạ tiệc hả? Ở đâu? Có lẽ anh chỉ gửi cho em cái hôn qua đường đây thôi.

Quốc Tuấn cười to rồi anh nói giọng nghiêm lại:

- Thôi đùa em chút, anh không thể đến dự tiệc vì công việc của anh nhiều. Nhiều ngập đầu anh đấy.

Hà Anh lúc đầu nghe câu chuyện cô hơi khó chịu, anh ta lại dám đòi hôn cô bé nào đó khiến tim cô giật thót lên. Cuối cùng Hà Anh mỉm cười khi thấy anh nói dối rất dễ thương.

Quốc Tuấn gác máy, anh quay lại nhìn Hà Anh đang đăm đăm, chợt anh phát hiện ra hình như Hà Anh đang ngẩn người ra vì suy nghĩ chuyện gì đó, môi cô nở nụ cười rất đẹp:

- Sao có dễ chịu hơn không?

Hà Anh giật mình nhìn anh:

- Đã đỡ hơn nhiều, cảm ơn anh! Xin phép hôm nay phải nghỉ thêm. Có phiền công ty không ạ. Lúc này anh bảo công việc rất nhiều.

Quốc Tuấn không hiểu, anh đờ mặt ra rồi bất ngờ à lên một tiếng:

- Ôi! Tôi chỉ đùa với cô bạn thân thôi. Công việc cũng đều đặn, không cần cô lo lắng. Tôi đã hứa cho cậu nghỉ hết tuần này rồi mà.

Được nghỉ thêm Hà Anh vui không thể tả, cô cảm ơn anh lần nữa rồi chào giám đốc và định ra về.

- Chào anh! Phiên anh này giờ cho xin lỗi nha!

- Cậu thật là ơn nghĩa quá.

Vừa đứng lên vội vàng bước ra cửa chốt Hà Anh bị choáng váng tự dưng đầu óc cô quay cuồng như chong chóng, mặt đất chao nghiêng Hà Anh vội chụp lấy cánh cửa cánh cửa theo đà bật mở cô chạy theo suýt té.

Đi theo sau Hà Anh thấy vậy Quốc Tuấn nhanh tay choàng qua vai đỡ cô dậy, Hà Anh như nần gợn trong tay anh, hơi thở nồng nàn bên tai mắt anh nhìn cô đắm đắm lo âu.

Rất gần. Lần đầu tiên trong đời gần như bị vòng tay người đàn ông ôm trọn. Đầu óc cô vẫn còn lơ mơ.

Tim Hà Anh bỗng đập loạn xạ khi qua cơn hoảng hốt, cô nghe hai má mình nóng bừng, ngượng không thể tả.

- Kìa cậu có sao không Tuấn Anh?

Cô chốt tỉnh hẳn ngay rồi tránh ánh mắt nhìn của anh, như người chạy trốn. Quốc Tuấn cũng sững sờ buông cô ra khi cô nhìn anh thất thần. Gắng gượng đứng ngay ngắn, Hà Anh nói nhanh:

- Cảm ơn anh, tôi không sao đâu.

Tự nhiên cô bước đi thật vững vàng như một thằng con trai rời khỏi phòng giám đốc như cơn lốc, Quốc Tuấn nhìn theo trợ lý mới của mình. Anh bật ga đốt điều thuốc gắn lên môi. Bước đến lan can nhìn xuống dưới sân. Quốc Tuấn thấy dáng Hà Anh đang sải dài trên con đường nhựa dẫn ra cổng, tâm hồn anh bỗng xôn xao một cảm giác tuyệt vời Chàng trai Tuấn Anh mà anh đỡ dậy trong vòng tay sao lại êm ái như thế. Cái nhìn của Tuấn Anh quá khác lạ về mặt, hoảng hốt, đôi mắt đẹp thu hồn, Tất cả làm cho Quốc Tuấn bàng hoàng, qua làn khói thuốc mỏng hình bóng Tuấn Anh xa dần khuất sau cánh cổng. Anh bỗng thấy tiếc tiếc chút hương còn lại như phảng phất đâu đây. Cậu trợ lý mới hay cô trợ lý? Anh nhếch nụ cười bí hiểm qua làn khói thuốc đang mỏng dần trong gió.

Bà Tịnh Huyền đang ngồi trang điểm sơ lại đôi mắt có vài nếp nhăn. Tuy nhiên, nhìn bà khó đoán đây là người phụ nữ đã ngoài năm mươi, bà trẻ hơn tuổi rất nhiều.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng:

- Thưa bà có người muốn gặp bà ngoài phòng khách.

- Ai vậy Hoa?

- Dạ một cô gái trẻ đẹp. Cô bảo là Mỹ Mỹ muốn gặp bà.

Mắt bà Tịnh Huyền sáng lên, bà vội đứng dậy bước theo Hoa.

- Cô ấy đâu?

- Dạ chờ bà chủ ở dưới phòng khách.

Bà Tịnh Huyền rất thích Mỹ Mỹ vì cô là con của ông Tiến Hưng, vốn là bạn thân của gia đình bà Tịnh Huyền từ lâu. Ngày trước ông Quốc Khang thành lập công ty hóa mỹ phẩm, ông Tiến Hưng là giám đốc của công ty mua bán nguyên liệu sản xuất Mỹ phẩm và trao đổi hàng hóa lẫn nhau. Hai gia đình qua lại rất quen mặt từ lâu.

Hôm nay Mỹ Mỹ từ Canada về Việt Nam cô đến tìm bà Tịnh Huyền ngay.

- Ôi! Mỹ Mỹ cháu về bao giờ, sao không phon cho bác cho người đón cháu.

Mỹ Mỹ chớp đôi mắt to đen lay láy nhìn bà nũng nịu:

- Bác ơi, cháu có phon cho anh Quốc Tuấn. Nhưng bác biết anh ấy trả lời thế nào không?

Bà Tịnh Huyền gọi Hoa mang nước mời Mỹ Mỹ:

- Uống sinh tố đi cháu rồi kể bác nghe.

- Dạ!

Mỹ Mỹ cong đôi môi xinh mọng lên kể kể sau khi uống nhỏ nhẹ một hớp sinh tố:

- Anh Quốc Tuấn lúc này bận lắm sao bác?

Bà Tịnh Huyền mỉm cười trước cách nói chuyện của cô gái xinh đẹp sắc sảo, nhưng vì cô vốn là con một của ông bà Tiến Hưng được cha mẹ quá nuông chiều từ nhỏ nên rất kiêu kỳ, bướng bỉnh. Bà Tịnh Huyền rất hiểu điều đó nên bà chỉ thích thú:

- Quốc Tuấn về nước hiện nhận chức giám đốc của chi nhánh công ty mỹ phẩm Hào Hoa, nói chung phải điều hành mọi việc nên không rảnh.

Hèn chi anh ấy bảo với cháu là cộng việc ngập đầu. Ngày mai sinh nhật của cháu, cháu muốn anh ấy về. Đêm nay dự dạ tiệc do cháu biểu diễn và tổ chức bác xem anh ấy từ chối thẳng. Cháu giận anh ấy cho mà xem.

Bà Tịnh Huyền vuốt bàn tay trắng muốt thon dài của Mỹ Mỹ khen:

- Cháu xinh đẹp thế này, Quốc Tuấn có nằm mơ cũng không tìm thấy người đẹp như cháu làm bạn. Thông cảm cho Quốc Tuấn đi cháu.

Mỹ Mỹ tươi tỉnh ngay nét mặt.

- Bác ơì? Cháu mang quà về tặng bác đây. Xem có thích không?

- Cái gì mà lĩnh kinh vậy Mỹ Mỹ, thăm bác là tốt lắm rồi còn bày đặt.

Cô nhoẽn miệng cười xinh xắn:

- Đây là mấy bộ thời trang dành cho phụ nữ trung niên bộ trang điểm, lọ nước hoa của Pháp và chiếc nhẫn tặng bác.

Bà Tịnh Huyền lắc đầu cười:

Mỹ Mỹ bác nhận một vài thứ quà của cháu để thấy tấm lòng của cháu đối với bác.

Còn nhẫn sau này bác và Quốc Tuấn phải tặng cho cháu. Ai lại để cháu tặng kỳ thế, Mỹ Mỹ khẽ cười:

- Bác ơì! Bao giờ bác và anh Quốc Tuấn tặng nhẫn cho cháu hả?

Bà Tịnh Huyền không ngờ Mỹ Mỹ ăn nói mạnh dạn như thế. Bà lắc đầu hứa hẹn:

- Cháu và Quốc Tuấn phải tự quyết định chứ. Riêng bác, bác xem cháu như là người nhà lâu rồi.

- Cháu cảm ơn bác.

Mỹ Mỹ thích thú. Cô thích trò chuyện làm nũng với bà Tịnh Huyền hơn với Quốc Tuấn. Bởi vì mỗi lần gặp nhau, cô thích mè nheo với anh, Quốc Tuấn chẳng chịu nổi tính đồng danh, kiêu kỳ của Mỹ Mỹ, Thế là cô giận đòi chia tay rồi lại làm hòa.

- Cháu về lần này làm gì vậy Mỹ Mỹ?

Trước mặt bà Tịnh Huyền, Mỹ Mỹ vuốt nhẹ mái tóc vàng óng xoắn tít quý phái của mình và mở hộp soà thoa lại đôi môi. Ngắm nghía mình trong gương xong, cô mới trả lời câu hỏi của bà Tịnh Huyền:

Bác ạ, nghề của cháu đi tối ngày, cháu từ Canada về Việt. Nam biểu diễn ạ.

- Vậy hả? Hiện nay cháu làm gì? Còn học không?

- Còn ạ. Hiện nay cháu là người mẫu thời trang chuyên quảng cáo mỹ phẩm cho các hãng nổi tiếng đó bác.

Bà Tịnh Huyền khẽ nhướng mắt trong thâm tâm bà rất khâm phục Mỹ Mỹ. Lúc bà ở tuổi Mỹ Mỹ bà chỉ là cô gái tầm thường.

Tuổi trẻ tài cao thật thời buổi tiên tiến, Mỹ Mỹ trẻ tuổi đã làm nên sự nghiệp, Cô ấy rất xứng đáng với Quốc Tuấn. Nếu Mỹ Mỹ là dâu của bà thì sự nghiệp này bền vững lắm.

- Mỹ Mỹ cháu ở chơi với bác chứ?

- Dạ, không được đâu, chiều nay cháu sẽ biểu diễn ở câu lạc bộ thời trang Thanh Niên. Cháu mời bác đến xem.

Bà Tịnh Huyền sợ Mỹ Mỹ buồn nên gật đầu nhận lời. Cô trao cho bà chiếc vé.

- Bác sẽ sắp xếp đến xem cháu biểu diễn.

- Cháu tiếc là anh Quốc Tuấn không về dự, chương trình cháu biểu diễn đêm nay rất hoành tráng bác ạ.

- Từ Đà Lạt về xa xôi, cháu thông cảm dịp khác Quốc Tuấn sẽ đến xem.

Mỹ Mỹ đan hai bàn tay vào nhau vắn vẹo:

- Nhưng cháu muốn anh ấy dành thời gian cho mình. Anh ấy có bao giờ chịu cháu đâu.

Vỗ về Mỹ Mỹ, bà Tịnh Huyền khéo léo chịu đựng cô:

- Đàn ông con trai phải coi trọng sự nghiệp con ạ. Ta sẽ không để con buồn khổ đâu Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ có vẻ rất hài lòng, trước lời lẽ ngọt ngào của bà Tịnh Huyền. Cô rất tự hào và kiêu hãnh về sắc đẹp của mình, nên chẳng bao giờ cô chịu hạ mình trước ai kể cả Quốc Tuấn.

- Mỹ Mỹ, bác thay Quốc Tuấn đưa cháu đi ăn nha! Lâu rồi bác cháu ta chưa có dịp.

Mỹ Mỹ cũng muốn lấy lòng bà Tịnh Huyền nên tươi cười bảo:

- Cháu sẽ mời bác sau. Còn bây giờ bác là chủ, cháu đi theo bác.

- Chờ bác một chút nha Mỹ Mỹ.

- Có vẻ nôn nóng Mỹ Mỹ đưa ta nhìn đồng hồ, cô nắm tay bà Tịnh Huyền:

- Cho cháu xin lỗi nha bác. Bây giờ mình đi ăn cái gì nhanh nhanh, cháu còn bận nhiều việc.

Bà Tịnh Huyền hơi khựng lại bà ngập ngừng:

- Hay là thôi, cháu bận? Mai mốt bác cháu ta gặp nhau, không có gì gấp cả. Bác rất thích nên muốn hậu đãi cháu. Đây là dịp bác cháu ta nói chuyện trao đổi.

Mỹ Mỹ đứng lên gật đầu chào kiểu cách:

- Cháu xin lỗi bác lần nữa. Ngày mai cháu sẽ đến đưa bác đi chơi cháu hứa chắc đó.

Bà Tịnh Huyền nhìn theo cô với nụ cười hài lòng:

- Được bác sẽ chờ.

Mỹ Mỹ luôn là cô gái năng động giỏi giang lại rất xinh đẹp. Cô gái ấy là cả một kho tàng, Bà Tinh Huyền nhìn theo Mỹ Mỹ cho đến khi cô bước vào chiếc Mercedes tự lái vội đi Bà nở nụ cười rất hài lòng. Hy vọng Quốc Tuấn không làm bà thất vọng sau này.

Mỹ Mỹ cho Xe dừng lại trước công ty mỹ phẩm Hào Hoa chuyên sản xuất các loại mỹ phẩm dành cho đàn ông. Cô điều dàng bước xuống xe đi vào công ty. Vừa đi vừa bấm điện thoại di động.

Trên bàn giám đốc điện thoại reng liên tục Hà Anh nhắc máy.

- Alô!

Có tiếng phụ nữ vang lên giọng trong trẻo:

- Cho tôi gặp giám đốc Quốc Tuấn.

Hà Anh nhìn quanh rồi đáp:

- Dạ cô, là ai cứ nhấn lại, giám đốc đang họp chưa xuống.

Không nghe cô gái nói tiếp trả lời Hà Anh mà cô ta nói giọng khó chịu.

- Cô là ai vậy? Tại sao ở công ty Hào Hoa lại có nữ.

Hà Anh giả giọng khàn khàn:

- Xin lỗi cô ở đây không có nữ, tôi là trợ lý giám đốc, cô cần gặp ai?

- Sao lúc này tôi nghe giọng nữ rõ ràng.

Mau gọi Quốc Tuấn ra rước tôi.

- Cô là ai? Cô đang ở đâu vậy?

- Cứ bảo với giám đốc tôi là Mỹ Mỹ chờ anh ta ở trước cổng công ty.

Hà Anh dập máy. Không lẽ là cô gái hôm trước nói chuyện qua điện thoại với Quốc Tuấn. Thì ra giám đốc đã có bạn gái. Xem ra cô gái này rất kiêu căng, ăn nói kiêu kỳ, không làm cho người có cảm tình.

Tự nhiên Hà Anh thấy chán chường. Cô ngồi lại trước bàn phím vì tính, không thèm gọi Quốc Tuấn. Mười phút trôi qua, điện thoại lại

réo từng hồi, Quốc Tuấn rời phòng họp hối hả chạy vào phòng anh thấy Hà Anh chăm chú vào màn vi tính mặc cho điện thoại reo:

- Sao cậu không nghe điện thoại?

Quốc Tuấn nhú mày khó chịu. Anh nhắc máy:

- Alô! Quốc Tuấn nghe.

- Anh là Quốc Tuấn hả? Bây giờ anh trốn ở đâu, để em chờ muốn chết. Mau xuống rước em lên đó.

Giọng Mỹ Mỹ kêu to trong máy Quốc Tuấn nhìn Hà Anh rồi hạ giọng:

- Anh đang bận họp. Em chờ chút được không Mỹ Mỹ.

- Được, nhưng phải nhanh nha. Nếu không em bỏ về đó.

Sắp đến giờ nghỉ trưa rồi, Anh hứa mười lăm phút nữa đón em lên đây với anh. Nhớ chờ nha!

- O.K

- Anh đi nha cưng.

Quốc Tuấn hơi bối rối khi thấy Hà Anh vẫn ngồi làm việc như pho tượng không, không có phản ứng gì, Anh gác máy.

- Sao cậu không nghe để lên thoại reo ầm ĩ vậy?

Hà Anh hơi dừng tay một nhịp rồi lại tiếp tục gõ vào bàn phím liên tục:

- Tôi đã nghe và trả lời nhưng cô ấy cứ gọi mãi, giám đốc bảo tôi làm thế nào?

- Cô ta còn vô cớ mắng tôi nữa, nghe cũng vậy thôi. Hay là anh tìm một nhân viên trực điện thoại tiếp cô bạn của anh đi!

Hà Anh nói một hơi cho bớt giận. Tự nhiên nghe Mỹ Mỹ nói chuyện ngọt ngào với Quốc Tuấn, Hà Anh lại giận vô cớ. Cô cảm thấy hụt hẫng vô cùng. cách trả lời giận dỗi của cô làm Quốc Tuấn cau mày. Anh chỉ mỉm cười rồi nói:

- Đúng là phụ nữ:

Hà Anh đập lại ngay:

- Anh vừa nói gì?

- Tôi bảo phụ nữ bao giờ cũng lắc rối. Cô ta quá đáng làm cậu giận, cho tôi xin lỗi.

Hà Anh thở dài. Cô xem đồng hồ vội đứng lên sắp xếp lại đồng giấy tờ cất giọng không vui vẻ:

- Anh có lỗi gì? Chỉ có người làm công chúng tôi mới có lỗi. Thiệt là...

Hà Anh tắt máy vi tính rồi đứng lên bước ra ngoài. Tiếng gót giày của cô nện mạnh xuống sàn gạch nghe côm cốp, Hà Anh đi một hơi xuống sân. Quốc Tuấn khép cửa lại nhìn theo, anh khẽ lắc nhẹ đầu, trở lên phòng họp. Căn phòng vắng teo vì các nhân viên lần lượt ra về. Đã đến giờ nghỉ trưa.

Mỹ Mỹ ngồi ở phòng trực chờ đợi vẻ mặt căng thẳng. Cô ta ngăm từng nhân viên đi ra, trông họ rất phong độ, từng người lần lượt qua mặt cô như đang biểu

diễn. Người bảo vệ công ty không cho cô vào trong nếu không có giám đốc bảo lãnh.

Mỹ Mỹ bắt đầu thấy nôn nóng và khó chịu. Trong đời cô, Mỹ Mỹ chỉ bắt người khác chờ mình chứ không có chuyện cô ngồi chờ đợi người khác như thế này. Vì Quốc Tuấn mà Mỹ Mỹ phải khổ. Cô mong gặp anh để xả giận.

Lúc này nổi nóng cô đã mắng trợ lý của anh. Anh chàng trợ lý cũng cộc cằn không kém nhỉ?

Một chàng rất nhỏ nhỏ đáng dấp như con gái. Khi anh đi tới ngang Mỹ Mỹ, có thấy anh ta lạnh lùng như tảng băng, không gật đầu, không chào khách. Xem ra anh ta còn kiêu cách kỳ cục hơn mình nữa.

Mỹ Mỹ khó chịu đưa mắt nhìn theo. Tự nhiên cô cau mày.

Buổi trưa sân công Cy Hào Hoa vắng vẻ, im lặng vô cùng. Quốc Tuấn họp xong liền xuống tầng trệt tìm Mỹ Mỹ. Thật ra muốn chờ mọi người về hết rồi gặp cô. Mỹ Mỹ ăn nói không khéo dễ mất lòng người. Anh sợ mình không kèm được nổi nóng cãi vã anh sẽ là đề tài bình phẩm của mọi người, xấu hổ lắm.

Ngược lại Mỹ Mỹ chẳng ngán ai. Vừa thấy anh quả nhiên cô đã lớn giọng, chạy lại ôm lấy tay Quốc Tuấn:

- Em thấy anh hình như xem công việc là tuyệt đối. Em vất công ra đến đây, vậy mà phải ngồi chờ cả tiếng. Có lẽ em đã làm khi chọn anh làm người tình.

Quốc Tuấn hơi khó chịu nhưng cũng đáp lại nhiệt tình của Mỹ Mỹ:

- Coi em kìa. Sao lại trách anh chứ. Ai lại chẳng lo sự nghiệp em cũng miệt mài đó thôi. Lâu lắm rồi có gặp nhau đâu Mỹ Mỹ phụng phịu quay đi:

- Em không thích nói chuyện với anh nữa.

Bóp nhẹ bờ vai mềm trắng ngần. Quốc Tuấn gác cằm lên vai cô:

- Giận anh hả?

Cô đứng im ngoe nguẩy:

- Giận. Chia tay đi.

Quốc Tuấn rời Mỹ Mỹ:

- Thôi thì thôi. Sao em không ở trong thành phố ra tìm anh làm gì?

Cô quay lại đâm vào bờ ngực rộng của Quốc Tuấn lia lịa:

- Ôi! Đau quá. Sao em mạnh tay vậy?

- Ghét ghét anh lắm. Nói như vậy mà nghe được à. Có phải anh có người yêu mới rồi lạnh nhạt với em phải không?

Quốc Tuấn chụp lấy hai tay Mỹ Mỹ đưa lên môi cắn nhẹ:

- Lại ghen bóng ghen gió, anh không thích vậy đâu.

Mỹ Mỹ kiêu hãnh, cong đôi môi đỏ mọng lên bảo:

- Anh không thích nhưng em thích. Em không chịu nổi sự hờ hững của anh nữa.

Quốc Tuấn thấy Mỹ Mỹ cứ tìm cách cãi vã liền kéo tay cô.

- Em lên phòng anh đi. Chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng. Đừng làm người ta chú ý em ạ. Đây là chỗ đông người, Mỹ Mỹ vùng vằng nhưng cũng theo anh vào phòng giám đốc. Đây là căn phòng khá rộng. Mỹ Mỹ xoay một vòng cất lời khen:

- Đẹp quá Quốc Tuấn.

- Em thấy thế nào? Có bằng mấy công ty thời trang nơi em biểu diễn không?

- Hơi giống có nơi hiện đại hơn có chỗ chưa đạt yêu cầu.

- Sao, chỗ nào chưa đạt?

Mỹ Mỹ sờ vào trán anh ngứa dãi.

- Là anh đó. Con người không có chút gì hiện đại cả.

Quốc Tuấn tựa lưng vào mặt quày cho hai tay vào túi quần ngẩn nhìn Mỹ Mỹ, anh nghiêng đầu nhếch môi cười.

- Em chê anh hả?

- Chê đó.

Mỹ Mỹ mãi ngăm ngửa văn phòng làm việc của anh, cô quăng chiếc ví lên bàn tiếp khách rồi đi lòng vòng không chú ý đến. Quốc Tuấn:

- Đây là bàn trợ lý hả? Sao tới hai người.

Quốc Tuấn chìa tay ra mời:

- Mỹ Mỹ em ngồi xuống đi, em đi tới đi lui làm anh chóng mặt quá.

- Em không ngồi. Em muốn biết tường tận nơi này có gì hấp dẫn anh đến độ anh không rời được nó đến với em dù chỉ vài giờ.

Bật cười trước cử chỉ Mỹ Mỹ. Quốc Tuấn thích thú:

- Em đúng là Mỹ Mỹ. Một Mỹ Mỹ kiêu kỳ, thích mè nheo với anh.

Cô quay lại trừng mắt nhìn anh:

- Ai thèm nói chuyện với anh, mè nheo cái gì? Anh bảo em là con nít hả? Hèn gì, anh xem lời yêu cầu của em giống như trò đùa.

- Không phải thế, đó là do em suy nghĩ thôi. Anh bận thật mà.

Mỹ Mỹ ngồi lên bàn trợ lý. Cô gác đôi chân lên mặt bàn. Hành động ấy làm cho Quốc Tuấn nhúu mày:

- Anh có tới hai trợ lý. Họ làm quái gì chứ không giúp anh được một buổi sao?

Quốc Tuấn nhẹ nhàng giải thích:

- Dĩ nhiên là được: nhưng công việc đang cần anh điều hành, có gì sơ xuất anh không đền nổi đâu.

My Mỹ xí dãi.

- Một chỉ nhánh mỹ phẩm có gì lớn. Tại anh quá quan trọng nó.

- Không phải, em là người ngoài công ty không thể hiểu công việc của anh đừng có phát biểu bừa bãi người ta cười.

Mỹ Mỹ cầm tấm bảng mica có dòng chữ trợ lý dịch chuyển sang bên cười nhếch môi:

- Em nói đúng đó, có lẽ anh chán chê em nên tìm cách tránh mặt đúng không?

Quốc Tuấn rất muốn gật đầu một lần trước câu hỏi của Mỹ Mỹ. Nhưng anh sợ có làm ầm lên. Anh bước đến bàn rút điều thuốc định gắp lên môi. Anh không muốn nhìn Mỹ Mỹ nữa.

Nhưng vòng khói phả tròn trong không gian lan tỏa quanh anh như một cái ống khói, Mỹ Mỹ kêu lên:

- Có phải anh khinh em nên không trả lời đúng không?

- Em làm anh bức mình quá Mỹ Mỹ. Tại sao em không nghe lời giải thích hả? Em có biết cảm nhận khi gặp em là thế nào không?

Mỹ Mỹ tròn mắt:

- Dĩ nhiên là rất khác ngày xưa, cho nên em mới nghĩ ra là anh có vấn đề.

- Vấn đề gì chứ?

Quốc Tuấn giang hai tay ra bất lực:

- Em chịu khó nghe anh nói hết cảm nhận của mình đi.

Mỹ Mỹ nhú mày nhưng cô ráng giữ im lặng:

- Anh nói đi? Một lần thôi.

Thở hắt ra như trút một cái gì nặng nề lắm. Quốc Tuấn mở miệng:

- Anh nhớ mãi mãi cái cảm giác lần đầu gặp em trong làn dục hội chợ hàng mỹ phẩm cao cấp ở Paris- Xem em biểu diễn anh thấy tâm hồn như bay bổng. Anh nghĩ kể từ đây anh khó mà xa em. Trời sinh ra em là để dành riêng cho anh.

- Còn bây giờ?

- Em đã chi phối anh từng miếng ăn, giấc ngủ. Không gặp em nghe tiếng em nói trong một tuần anh như người đói ăn, thiếu nước anh sống không có chút sinh khí em hiểu không? Lúc ấy anh nghĩ em mãi mãi là cuộc sống của anh, Em có biết điều đó không Mỹ Mỹ?

Mỹ Mỹ lắng nghe và gật đầu:

- Anh nghĩ là em khác hay sao? Vì yêu anh mà em dần dần thành một người khác. Em chẳng còn là em nữa.

Quốc, Tuấn đưa mắt nhìn Mỹ Mỹ:

- Em nói sao? Chính anh làm em thay đổi? Không phải đâu. Là chính em, bản thân em đó.

Mỹ Mỹ cười to, nụ cười kiêu hãnh khó gằn:

- Em thế nào? Anh nói cho rõ đi!

- Em kiêu kỳ, ích kỷ, thích buộc anh làm theo những điều vô lý mà em đưa ra. Khi đã yêu nhau em phải biết hy sinh một chút chứ, yêu là nhận, cũng là cho, tình yêu như thế mới bền vững Mỹ Mỹ ạ, em suy nghĩ xem anh nói đúng không?

Mỹ Mỹ cong đôi mày khó chịu:

- Anh đã cho em những gì mà đòi nhận chứ? Em muốn anh đưa em đi chơi, đi dạo như mọi người, họ tình tứ bên nhau khi đến nhà hàng, dự dạ tiệc, khiêu vũ, bạn bè em có người yêu là những ông chủ như anh nhưng họ rất ga lăng, rất chiều người yêu, họ đi bên nhau thật vui vẻ hạnh phúc. Em khao khát như thế. Còn anh cứ từ chối dài dài.

- Nhưng anh vì công việc, vì sự nghiệp chúng ta sau này.

Mỹ Mỹ gạt phăng:

- Em không cần anh lo nhưng chuyện ấy em chỉ muốn chúng ta gần gũi bên nhau, dành cho nhau thời gian được không?

Quốc Tuấn chán nản lắc đầu:

- Rất tiếc anh chỉ đáp ứng một nửa thôi. Gia đình anh vốn trọng sự nghiệp, Em cũng nên như vậy sau này hạnh phúc mới lâu bền.

Mỹ Mỹ cự nự:

- Anh lúc nào cũng lý luận sáo rỗng cả, nào hạnh phúc, tương lai sự nghiệp. Anh thấy em có lo đâu, em có thiếu gì đâu, chỉ thiếu anh thôi.

Quốc Tuấn cảm thấy nản vì Mỹ Mỹ quá ích kỷ, tâm hồn cô sáo rỗng như một cái thùng giấy cacton. Anh rất muốn giữ lấy cái tình yêu đẹp như giấc mơ ngày ấy nhưng tự nhiên anh có cảm giác bất an chẳng hứng thú gì. Tuy nhiên Mỹ Mỹ đã về Việt Nam và tìm ra Đà Lạt gặp anh cho anh thấy cô ấy vẫn nhiệt tình với anh. Quốc Tuấn biết Mỹ Mỹ vì yêu anh mà giận dỗi hờn ghen. Nhưng tình yêu anh dành cho cô vẫn trọn vẹn. Tại sao cô ấy không có niềm tin? Sự ích kỷ, ghen tuông đã giết chết dần tình yêu đẹp ngày nào anh dành cho cô. Với Quốc Tuấn tình yêu phải đồng hành với sự chia sẻ, cao thượng. Lúc này tự nhiên anh lại nhớ đến cô gái mà anh gặp hôm nào trong cơn mưa hôm ấy. Cô gái có đôi mắt đẹp thu hút anh, vẻ đẹp thật thuần khiết. Cô gái ấy cũng kiêu hãnh nhưng hồn nhiên vô tư không giống vẻ kiêu kỳ, thờ ơ ích kỷ của Mỹ Mỹ. Tâm trạng buồn nản xâm chiếm

dần trong anh. Gặp nhau thế này thà không gặp còn hơn. Phải chăng đây là tình yêu hay ngục tù?

Quốc Tuấn không muốn mình mất tự do anh ngẩng lên nhìn Mỹ Mỹ. Cô đã ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế trợ lý nhìn anh xem như chẳng có gì xảy ra:

- Anh đang nói gì vậy Quốc Tuấn?

- Anh không có gì.

- Anh làm em thất vọng ghê!

- Chuyện gì?

- Sao anh lại có thể lạnh nhạt, thờ ơ với em như thế. Biết thế này em không vượt chặng đường dài mấy trăm cây số lên tìm anh.

Tự nhiên thấy thương hại Mỹ Mỹ, Quốc Tuấn cố tỏ ra lịch sự, nhẹ nhàng với cô hơn:

- Tại em chứ gì? Mình gặp nhau đâu có nhiều thời gian. Sao em không biết tạo niềm vui cứ giận hờn mãi.

Mỹ Mỹ đẹp sắc sảo, nhưng điều ấy không làm Quốc Tuấn rung động như buổi ban đầu.

- Điều đó làm cho bản thân anh cũng lầy lăm lạ. Thật ra Quốc Tuấn cũng không hiểu rõ lòng mình. Giữa anh và Mỹ Mỹ có phải là tình yêu chưa hay chỉ là những rung động Quốc Tuấn muốn thời gian kéo dài sẽ do tình cảm hai người chính xác hơn. Và Mỹ Mỹ đã làm anh thất vọng hơn là yêu cô. Với tính tình của Mỹ Mỹ mỗi lần gặp nhau là mỗi lần cô đòi chia tay anh rồi làm hòa. Quốc Tuấn quá mệt mỏi, yêu cô anh không tìm được một chút niềm vui nào. Có phải chăng là sự bức mình khổ sở. Và hôm nay mở màn cũng thế.

Bỗng Mỹ Mỹ cất giọng ngọt ngào:

- Quốc Tuấn em đã gặp mẹ anh.

Anh đưa mắt nhìn cô;

- Vậy hả?

Mỹ Mỹ sụp rèm mi xuống dịu giọng:

- Sao anh không nói là bác đã hứa gì với em? Anh này...

- Gì?

- Bác hứa là đưa em đi sắm nhẫn cưới.

Quốc Tuấn khẽ nhếch môi:

- Mẹ anh hứa thì cứ để bà ấy đưa em đi.

- Ở anh này? Anh khờ hay anh giả vờ không biết. Nếu không vì yêu mến mẹ anh, em đã chia tay anh rồi.

- Còn anh không biết mẹ anh định cưới vợ cho anh hay cưới vợ cho bà ấy nhỉ?

Mỹ Mỹ tức anh đến nghẹn lời. Cô muốn làm hòa còn anh lại cố tình không hiểu thiện chí của cô. Mỹ Mỹ thụng mặt:

- Em rất hối hận...

Quốc Tuấn đưa tay hiệu anh ngắt lời cô:

- Khi yêu anh chứ gì?

Cô tròn mắt cười:

- Sao anh biết.

- Vì anh đã thuộc lòng, em nói với anh câu này lần tứ tám mươi mốt rồi.

- Vậy hả?

Mỹ Mỹ tủm tủm cười. Muốn giận Quốc Tuấn nhưng khi gần anh cô không thể nào giận anh lâu. Mỹ Mỹ lại dàn hòa:

- Bao giờ em về?

- Anh muốn em về lắm hả?

- Em cứ hiểu những điều anh nói ngược lại làm sao chúng ta có tình cảm tốt phải không Mỹ Mỹ, em đừng như vậy nữa, em làm anh buồn em biết không, Mỹ Mỹ bỗng rời chỗ ngồi sà đến bên anh nũng nịu:

- Anh... anh có biết em nhớ anh cháy lòng, cháy dạ không?

Quốc Tuấn thì thầm bên cạnh cô:

- Nhớ mà em làm anh buồn.

Cô tát yêu vào má anh:

- Anh không hiểu gì cả. Anh...

Mỹ Mỹ kéo tay Quốc Tuấn quay lại đối diện với mình. Đôi mắt tình tứ của Mỹ Mỹ quán lấy anh. Cô kéo vòng tay anh xiết lấy mình Quốc Tuấn hờ hững đáp lại sự nhiệt tình của cô. Mỹ Mỹ ngược lên vòng tay, cô kéo mặt anh xuống hôn anh thật đắm đuối.

Cánh cửa phòng bật mở, Quốc Tuấn và Mỹ Mỹ đều giật mình đưa mắt nhìn. Đã đến giờ chiều Tuấn Anh (tức Hà Anh) mang xấp hồ sơ vào phòng giám đốc. Tuấn Anh định làm nốt công việc buổi sáng không ngờ cô bắt gặp cảnh Mỹ Mỹ ôm hôn Quốc Tuấn đắm đuối. Cô thẳng thốt kêu lên suýt buông rơi tập hồ sơ.

- Ôi? Xin lỗi.

Tuấn Anh định quay ra nhưng Quốc Tuấn đã đẩy Mỹ Mỹ sang bên nói như ra lệnh.

- Tuấn Anh cậu làm việc đi.

Anh quay sang Mỹ Mỹ giới thiệu:

- Đây là trợ lý của anh. Chúng ta đi ra ngoài đi, không làm phiền cậu ấy.

Mỹ Mỹ giương mắt nhìn Tuấn Anh vẻ mặt không thiện cảm cô lên giọng kẻ cả:

- Hừ! Tưởng gì trợ lý. Sao vào phòng giám đốc mà không gõ cửa.

Tuấn Anh đưa mắt nhìn Mỹ Mỹ giấu vẻ nhìn khó chịu sau đôi mắt có làn mi đẹp, nhìn Mỹ Mỹ đắm đắm, cất giọng lịch sự:

- Tôi xin lỗi giám đốc.

Mỹ Mỹ liếc cô một cái dài cả cây số:

- Trờ lý gì mà không lịch sự tể nhị, thấy em không chào, anh tìm người tể quá. Mai mốt em tuyển cho anh vài trờ lý khác "very good".

Quốc Tuấn khế nhếch môi cười khi thấy cái chau mày của Tuấn Anh. Anh nói với cô:

- Hày làm giải quyết xong xấp hồ sơ này trong buổi chiều nay nha Tuấn Anh. Tôi phải đi công việc riêng đây. Xong việc cậu dọn dẹp kỹ rồi về. Đây là chìa khóa phòng.

- Thừa glám đóc, tôi...

Thấy Mỹ Mỹ cứ nhìn mình đăm đăm, Tuấn Anh không nói mà nhìn lại. Mỹ Mỹ ôm vai Quốc Tuấn trở giọng:

- Trờ lý của anh là nam, nếu anh tuyển trờ lý nữ thì em nhất định ngăn cản anh đó, anh yêu ạ.

Hơi e thẹn vì cử chỉ quá đáng của Mỹ Mỹ trước mặt Tuấn Anh, Quốc Tuấn kéo tay cô xuống. Hành động ấy làm cho Mỹ Mỹ khó chịu:

- Em đừng bàn chuyện của công ty anh được không?

- Em chỉ góp ý cho anh thôi vì anh là giám đốc mà.

Quốc Tuấn gắt giọng:

- Nhưng em biết gì trờ lý của anh là nhân viên tiếp thị quảng cáo đều là nam cả.

- Em lo gì?

Mỹ Mỹ chớp nhẹ làn mi cong:

- Biết đâu nơi này có lẫn một vài nhân viên nữ thì sao?

Nói điều này, tự nhiên Mỹ Mỹ lại đá mắt về phía Tuấn Anh. Cô không thèm nhìn lại Mỹ Mỹ, Quốc Tuấn hơi nhếch môi cười đôi vai cô khế run nhẹ. Thì ra cô bạn của Quốc Tuấn cũng thông minh và có cái nhìn tinh ý đấy. Nhưng Tuấn Anh quyết không để lộ thân phận.

Thấy Tuấn Anh không nói gì Mỹ Mỹ cười hất ra rồi cất giọng vui vẻ:

- Đùa với anh chút thôi chứ nếu anh tuyển nhân viên quảng cáo hoặc trờ lý thì em đăng ký trước đó nha.

Quốc Tuấn khoát tay ra về đồng ý:

- Được rồi bao giờ công ty sản xuất thêm mỹ phẩm và dầu thơm cho phụ nữ lúc đó anh sẽ tuyển em.

Mỹ Mỹ biết Quốc Tuấn từ chối khéo nên cô chữa thẹn:

- Thôi chuyện trợ lý của anh bất lịch sự chuyện này em sẽ cho qua với một điều kiện.

Quốc Tuấn ngạc nhiên chờ đợi.

- Điều kiện gì?

Anh mau đi với em đến thăm trẻ em nghèo khuyết tật và trường mù Nguyễn Đình Chiểu đi anh.

Hình như Mỹ Mỹ cố ý nói to cho Tuấn Anh nghe. Quốc Tuấn hơi ngạc nhiên anh hỏi.

- Đến đó làm gì vậy Mỹ Mỹ?

Cô ra vẻ quan trọng lắm:

- Em muốn làm công tác từ thiện anh ạ. Đây là điều em rất thích. Anh ủng hộ em chứ.

- Việc gì chứ việc này anh ủng hộ em ngay. Chờ anh nha!

Không ngờ Quốc Tuấn lại nhiệt tình như thế. Mỹ Mỹ mang chiếc ví vào vai rồi kiêu hãnh nện gót giày cao gót bước ra ngoài. Cô cặp tay Quốc Tuấn đi ra xe. Quốc Tuấn khéo léo dẫn dò Tuấn Anh trước khi đi. Nghe Mỹ Mỹ giục anh Tuấn Anh vẫn ngồi im như bức tượng. Cánh cửa đóng lại sau lưng họ đánh “ầm” không hiểu sao Tuấn Anh lại thấy buồn vô hạn.

Họ chưa đi Tuấn Anh bực mình, họ đi rồi tự nhiên cô thấy mình lẻ loi, cô đơn vô hạn, Đầu óc cô bỗng quay cuồng, Tuấn Anh biết mình không thể tập trung vào công việc được. Mấy lần cô đánh sai, xóa rồi lại sai.

Tuấn Anh bực mình bước ra ngoài. Bầu trời Đà Lạt cuối thu nhuộm màu xanh ngấn ngát. Xa xa ca ngút thông bạt ngàn, trập trùng dợn

sóng giống như nổi lòng của cô lúc này Quốc Tuấn đã có người yêu là Mỹ Mỹ.

Cô gái ấy có sắc đẹp tuyệt vời. Tại sao Tuấn Anh lại buồn và suy nghĩ rồi rầu như thế. Họ là một cặp đẹp đôi. Còn cô là gì? Không là gì cả, cô lại là một đực rựa nữa. Phải chăng lòng Tuấn Anh đã hướng về Quốc Tuấn rồi sao? Không thể nào?

Nếu không sao cô lại buồn thê thảm thế này. Buổi chiều nay trời không mưa, Đà Lạt trong veo sao cô lại buồn vô cớ chứ. Tuấn Anh muốn làm xong công việc nhưng chẳng thể tập trung. Hình ảnh Mỹ Mỹ quẩn lầy Quốc Tuấn cứ chập chờn trước mặt cô như đùa giỡn trên người. Hà Anh quá bức mình, cô tắt màn hình máy tính ngồi thần thờ chẳng biết làm gì.

Chương 5

Mỹ Mỹ lái xe đưa Quốc Tuấn rẽ vào ngôi trường mù Nguyễn Đình Chiểu, anh khen cô:

- Sao em biết mấy chỗ này mà đến vậy?

Mỹ Mỹ cho xe qua con dốc gập ghềnh mỉm cười bảo:

- Anh nghĩ em tầm thường lắm hả? Hèn gì mà chẳng coi em như con bé khờ.

Quốc Tuấn búng tay vào mũi cô:

- Ai nghĩ thế! Có điều em là một tiểu thư giàu có làm sao em hiểu nỗi khổ của những người cùng khổ hoạn nạn. Anh phục em đấy.

Mỹ Mỹ kiêu hãnh vì lần đầu tiên được Quốc Tuấn khen. Cô khoe khoang:

- Anh không biết chứ mỗi lần về nước biểu diễn em đều chi một số tiền khá lớn dành cho quỹ từ thiện này.

Quốc Tuấn hơi cảm động, Anh nghĩ Mỹ Mỹ thật ra cũng có những nét tốt mà anh chưa nhìn thấy tận mắt. Ngoài việc ăn xài phung phí, xa hoa, cô còn biết thương người.

Anh choàng tay qua vai cô:

- Em đúng là một thiên thần.

Mỹ Mỹ cười thích thú không nói gì. Cô dừng xe lại trước một ngôi nhà cũ kỹ. Đó là văn phòng của trường mù. Tiếp đón cô là những người làm công tác từ thiện.

Mỹ Mỹ trao cho họ một phong bì và nói:

- Đây là số quà tôi gửi cho trường. Nhờ các bác, các cô ghi rõ ghi rõ của người mẫu Mỹ Mỹ gửi tặng nha!

- Bao nhiêu vậy cô?

- Mười lăm triệu.

- Dạ chúng tôi cảm ơn cô. Cô thật giàu lòng nhân đạo, chúc cô trẻ đẹp mãi, hạnh phúc lâu dài.

Về mặt Mỹ Mỹ dừng dừng lạnh lùng:

- Không có chi, chỉ cần báo về trung tâm cho họ biết là được rồi.

- Dạ, chúng tôi sẽ báo cáo cô yên chí.

Lần trước mọi người làm thế nào tôi không thấy tên của mình trên tờ lis của các nhà hảo tâm. Thật đáng buồn.

- Có lẽ sơ sót cô ạ. Chúng tôi hứa không làm phiền cô lần nữa.

Mỹ Mỹ nhẹ nhàng hơn:

- Thôi chúng tôi về.

- Cô cậu không đi thăm các cháu sao được quà tặng chúng vui lắm.

Mỹ Mỹ lắc đầu rồi nhìn quanh, Ngoài sân bọn trẻ đang chơi đùa. Tất cả dò dẫm nhưng rất thận trọng bên nhau điều đó khiến Quốc Tuấn thấy thương cảm trong lòng. Trước khi đến đây anh cũng mua cho chúng một số quà tập sách, bút, mực.

- Chúng ta về đi anh.

Mỹ Mỹ đẩy tay Quốc Tuấn. Anh lấy làm lạ.

- Cô đây nói như thế, sao chúng ta không tận tay trao quà cho bọn trẻ. Nhìn bọn trẻ khuyết tật này anh thấy tội quá.

Mỹ Mỹ nói không cần suy nghĩ ở đời làm phúc gặp phúc, ở ác gặp nạn. Có lẽ cha mẹ chúng ngày xưa làm ác nên...

- Cô nói đến đây chợt dừng lại khi mọi người đưa mắt nhìn Mỹ Mỹ khó chịu Quốc Tuấn cũng giật mình, anh ngán cô.

- Sao em nghĩ lạ thế?

- Em nghĩ thế nào, nói thế ấy.

- Vậy em đến đây làm gì?

- Làm phúc để sau này con cháu em hưởng, bây giờ em cũng hưởng lây đó, Em vui lắm vì lần trước người Lin da Kiều tặng mười

triệu cho chương trình ủng hộ chất độc màu da cam. Được mọi người biết đến. Thế là từ một cô gái không có gì cô ta bắt đầu nổi tiếng. Biết vậy em tặng mười lăm triệu.

- Em không thể thua họ.

Quốc Tuấn chột kêu lên:

- Vậy hả?

Hồi anh im lặng lắc đầu. Mỹ Mỹ và anh đều ra ngoài. Quốc Tuấn thấy nản thật sự khi biết Mỹ Mỹ đi làm công tác chỉ cốt đánh bóng tên tuổi chứ không phải vì cái tâm giúp người nghèo. Cô ấy rộng tuếch, sống không có tâm hồn, không biết yêu thương con người.

Mỹ Mỹ kéo tay anh vẽ bực mình:

- Sao anh không đưa cho họ làm gì thì làm. Chúng ta về đi.

Anh nhìn cô nghiêm giọng:

- Phần em coi như xong. Hãy ở đây chờ anh mang quà tặng bọn trẻ nha!

- Quốc Tuấn đừng có đến đó, trông bọn chúng đáng sợ lắm, em không dám gần đâu.

Mấy đứa trẻ bầu quanh Quốc Tuấn mỗi đứa nhận ra anh theo cách của chúng khi anh đổ bọn trẻ:

- Đố các cháu chứ chú thế nào? Chỉ cần tả một nét chú thưởng ngay.

Một đứa sờ vào tay anh bảo:

- Chắc chú trắng lắm.

- Không phải chú mập tròn.

- Chú là thầy giáo.

- Không, chú ấy là bác sĩ. Bác sĩ hay khám bệnh cho chúng mình đó.

Một đứa khác kêu lên:

- Chú ấy là nhà hảo tâm.

Cả bọn vỗ tay cười vang đồng thanh nói:

- Đúng rồi chú là nhà hảo tâm.

Quốc Tuấn bật cười vì mọi trẻ tả anh giống như năm thầy bói mù xem vui thật vui.

Anh kêu lên:

- Thôi đừng sờ chú nữa nhột lắm, đứa nào cung nói đúng, lại đây ,đứng ngay ngắn chú thưởng cho.

- Hoan hô chú.

Nhìn nét mặt rạng rỡ của nhưng đứa trẻ tự nhiên Quốc Tuấn thấy vui thật sự. Cô giáo giữ trường nhìn anh bằng ánh mắt trìu mến biết ơn.

- Ông thật tốt bụng, nhớ đến đây thường xuyên, bọn trẻ sẽ mong ông đấy.

Quốc Tuấn đứng lên đưa mắt nhìn Mỹ Mỹ. Cô ấy đang bấm điện thoại quay mặt ra đường nói chuyện với ai đó. Đúng là cô không hề quan tâm đến bọn trẻ đáng thương này trong lòng Mỹ Mỹ không một chút từ tâm.

Trên chặng đường trở về Quốc Tuấn im lặng về mặt dăm dăm nhìn về phía trước. Qua bao nhiêu con dốc qua bao nhiêu đồi thông mặc cho Mỹ Mỹ tíu tít bên tai anh. Cô khoe cô đã đóng góp số tiền bao nhiêu so với những hoa hậu. siêu mẫu cũng chẳng thua gì, anh chẳng chút bận tâm. Với anh Mỹ Mỹ chỉ giống như thứ trang sức rẻ tiền chỉ đẹp nhờ mẫu mã bên ngoài còn giá trị thì chẳng ra gì. Tự nhiên anh thấy nản vô cùng. Bên cô, Quốc Tuấn nhận ra rằng hình như từ trước đến nay anh đã ngộ nhận một thứ tình yêu nhạt nhẽo. Lúc nản nhất bất giác anh lại nhớ đến Tuấn Anh. Anh cũng không hiểu sao mình lại vô lý như vậy. Phải chăng đó là chuyện của con tim! Hãy để nó tự trả lời.

o o o

Nhà ngoại Năm trên đồi nằm gần thung lũng tình yêu một đoạn không xa lắm. Chiều hôm ấy từ công ty trở về Hà Anh thấy lòng

buồn vô cớ. Cô như kẻ mất hồn lang thang trở về nhà trọ. Ngoại Năm thấy cô vào nhà im lặng liền hỏi:

- Hà Anh lại bị bệnh à?

Hà Anh thở dài lắc đầu:

- Không ạ.

- Sao bà trông cháu mệt mỏi quá vậy?

- Cháu hơi mệt vì công việc nhiều ạ ngoại đừng lo.

Ngoại Năm nhìn dáng vẻ héo hắt của cô liền khuyên:

- Bộ họ không biết cháu mới hết bệnh sao bắt làm nhiều việc quá vậy.

- Không họ rất thông cảm cho cháu.

- Sao cháu bảo công việc nhiều?

- Ơ!

Hà Anh lỡ nói dối ngoại Năm nên không biết trả lời sao. Cô ấp úng làm ngoại Năm cười:

- Ngoại biết rồi. Đó là công ty dành riêng cho nam giới. Là nữ yếu đuối, sức có hạn ai lại chui vào làm chung với mấy thằng đực rựa cháu theo sao nổi.

Hà Anh cười khúc khích:

- Chắc vậy quá! Nhưng cháu nghĩ những việc nam làm được thì nữ cũng phải làm được, phải không bà?

- Ủ, con nhỏ này lúc nào cũng bướng, ngoại sợ mày bệnh thôi, làm được cái gì thì làm. Vân Vi nó biết cháu bệnh nó lo cho mà xem.

Hà Anh lắc đầu:

- Ngày xưa Hoa Mộc Lan là gái đi tùng chính ra biên ải đánh giặc còn được hưởng hồ gì cháu chỉ ngồi văn phòng làm giấy tờ. Vả lại công ty quảng cáo mỹ phẩm Hào Hoa nếu đi tiếp thị thì cũng thử dầu, đóng phim quảng cáo ngoại à?

- Gì?

- Hôm nào cháu mang về cho ngoại chai dầu thơm nha!

Ngoại Năm chưng hửng:

- Thôi đi, ngoại chỉ thích dầu cù là con ó, dầu song thập hoặc dầu nước xanh thôi cùng lắm dầu trướng sơn, già rồi xài nước hoa ai coi, dành cho bọn trẻ tui bay đi.

Hà Anh bụm miệng cười to:

- Trời ơi, dầu ngoại kể có mấy ngàn một chai dầu này ít nhất cũng vài ba trăm ngàn vậy mà ngoại chê.

- Hồng phải chê. Nhưng dầu thơm hiệu gì vậy cháu?

- Dạ công ty Hào Hoa có nhiều thứ dầu thơm lắm, đặc biệt chỉ dành cho nam giới. Tưởng ngoại thích con tặng ngoại một chai.

Ngoại Năm hiểu Hà Anh đang trêu mình bà cười:

- Mà y tưởng bà không biết hả? Định cho ngoại thành ông già sao?

- Cả hai bà cháu cười vang. Phút lâu sau cũng tan biến trên gương mặt Hà Anh, Ngoại Năm nhìn Hà Anh rồi nói:

- Ăn mặc vậy đẹp hôn. Tự nhiên giả trai không đẹp chút nào.

Cô liền thoáng bảo:

- Nhưng cháu thích ngoại thấy cháu có giống Quyên Linh không?

- Không, hình như mày mỏng dính như Hoài Linh thì có.

- Hoài Linh cũng được nhưng cháu đẹp trai hơn anh ta phải không?

- Ừ đẹp trai, đẹp gái.

Cô giãy nảy:

- Ngoại kỳ ghê chọc con hoài.

Ngoại Năm vui vẻ bảo:

- Chuyện của cháu làm ngoại nhớ chuyện Chúc Anh Đài giả trai quá hà. Không hiểu mai mốt có anh chàng Lương Sơn Bá nào đau tim

rồi chết không nữa. Cơ quan cháu tới mấy trăm chàng trai. Thế nào cũng có Lương Sơn Bá.

Hà Anh càng cười to không ngờ ngoại Năm vui thật:

- Í ngoại nói cháu là Chúc Anh Đài hả?

- Không chịu đâu.

Ngoại Năm lom khom cắt mấy cành hoa bắt tử trao cho Hà Anh:

- Không chịu là sao? Cháu đang là Chúc Anh Đài hay Hoa Mộc Lan đang nào cũng khổ cả. Mà nè bà thấy anh chàng trợ lý, trợ liếc gì đó hôm lên tìm cháu, anh ta hiền và ga lăng ghê!

- Sao ngoại biết?

Ngoại nghe nó nói chuyện với cháu ngoại biết. Nó tên gì vậy?

- Bà nói anh chàng lên đây tìm cháu lúc cháu bệnh phải không?

- Ở nó đó.

- Anh ấy là trợ lý của giám đốc tên là, Lương Sơn.

Ngoại Năm ngược nhìn xem ra bà rất ngạc nhiên.

- Cái gì? Lương Sơn Bá hả?

Hà Anh cười muốn chảy nước mắt:

- Ngoại ơi là ngoại. Lương Sơn... hồng phải Bá đâu. Nguyễn Lương Sơn.

- Vậy à, sao... sao ngoại nghi quá.

- Nghi chuyện gì ạ?

- Lương Sơn sẽ thành Lương Sơn Bá thì chết đó.

Nhưng con không phải Chúc Anh Đài đâu. Con và anh chàng đó đều là trợ lý của giám đốc. Anh ấy đến đây theo lệnh của giám đốc.

- Vậy sao? Nghĩa là giám đốc mới là người quan tâm đến cháu hả?

Hà Anh ngưng cười. Cô im lặng khó hiểu. Ngoại Năm thấy cô buồn không đùa nữa bà cắt thêm mấy cành hoa bắt tử rồi bảo:

- Cháu cắm vào bình hoa giúp bà đi tối nay bà cúng rằm tháng mười nghe Hà Anh.

- Dạ

- Cháu có muốn đi nhặt củi không. Ngày mai chủ nhật rảnh phải không cháu?

- Dạ rảnh. Để cháu cắm xong bình hoa rồi đi với ngoại.

- Cô không ngờ ngoại Năm rất vui vẻ.

Ngoại Vân Vi vừa thương người vừa giỏi giang công việc. Ngoài thu nhập từ khoản nhà trọ, ngoại còn trồng hoa để bán cho khách du lịch đến thung lũng tình yêu dạo chơi. Ngoại còn trồng thêm rau quả bán quanh năm. Hà Anh rất thích ở đây vì có cây trái, hoa quả bốn mùa. Cô chỉ thiếu một thứ, thiếu tình thương của người thân mà thôi.

Hà Anh chợt nhớ đến cha mẹ, không biết khi cô ra đi mẹ có hối hận phần nào không? Hoàng Hinh chắc chắn sẽ làm khó mẹ cô. Chỉ tại mẹ ham những thứ vật chất phù phiếm ấy làm gì không biết.

Cô bước theo ngoại Năm đi dọc mé triền đồi có căn nhà ngoại Năm là ngọn rồi nhìn sang thung lũng rộng, Đó là thung lũng tình yêu. Ngồi nơi đây nhìn lên cô thấy bầu trời xung quanh mình rất nhỏ. Ở đây thông xanh biêng biếc, có những rừng thông già coi có lẽ sống lâu gấp năm sáu lần tuổi cô. Có nhiều du khách đi dạo hoặc ngồi bên nhau tâm sự. Hà Anh không muốn đến gần họ. Và cô cũng biết những đôi tình nhân ấy không thích sự có mặt của cô vào lúc này.

Cô bước sang hướng khác. Ngoại Năm đang gom củi trên một triền đồi gần đó. Thỉnh thoảng bà gọi cô vì sợ cô đi lạc:

- Hà Anh à? Đừng đi xa nha cháu.

- Dạ cháu biết đường về mà.

Cô đứng tựa lưng vào gốc thông già nhìn xuống thung lũng rộng. Cái tên ai đã đặt cho nó mà thơ mộng trữ tình đến thế. Chắc hẳn người đặt tên cho thung lũng kia phải là người có mối tình đẹp hay

có cái cảm nhận tuyệt vời về tình yêu. Cô chợt nhớ bài hát. Cô cất giọng khe khẽ:

Ai đặt tên em cho em thành bất tử. Ai đến đây mà chẳng nhớ một chút tình

Phải Hà Anh đang đứng ngẩn ngơ trước cảnh, trước trời đất mênh mông lại chẳng đang nghĩ đến một thứ tình, tình yêu. Nhưng cô đang yêu ai? Rất mơ hồ. Cô đang trốn chạy cái tình yêu gượng ép do cha mẹ mang đến. Hay cô đang đuổi theo một tình yêu. Ông trời đang đùa với cô đây. Hà Anh khẽ cắn môi mình suy nghĩ miên man. Cô chợt giật mình ngẩng đầu lên rồi nép mình vào gốc cây thông to. Phía trước mặt Mỹ Mỹ và Quốc Tuấn đang cỡi ngựa dạo chơi.

Rất may ngựa đi thủng thỉnh ngang qua chỗ cô. Trông họ thật tình tứ và đẹp đôi vô cùng. Tự nhiên tim cô nhói lên. Đến chỗ khá cao của ngọn đồi gần chỗ Hà Anh núp bóng họ xuống ngựa, Cả hai cỡi ngựa vào một nhánh thông rồi ngồi xuống thảm cỏ.

Mỹ Mỹ chủ động ôm lấy hông Quốc Tuấn nũng nịu:

- Chúng ta đính hôn nha anh!

Hà Anh nghe Quốc Tuấn trả lời:

- Việc này anh định để một thời gian nữa.

- Anh không nỡ nao sao? Anh bắt em chờ đến bao giờ?

- Anh muốn tự lập em a.

- Em sẽ giúp anh.

Quốc Tuấn đưa mắt nhìn xa xăm.

- Không được đâu. Anh còn nhiều dự tính lắm. Chừng nào chi nhánh công ty Hào Hoa ở Đà Lạt ăn nên làm ra chúng ta sẽ làm đám cưới, đờo anh nỡ không?

Mỹ Mỹ hơi cúi xuống:

- Tại sao vậy? Anh làm như công ty ấy của riêng mình không bằng.

Quốc Tuấn đứng lên, anh tựa vào gốc thông gần chỗ Hà Anh nói to:

- Em không biết chứ công ty Hào Hoa của mẹ anh, còn chi nhánh ở Đà Lạt này là do anh tự bỏ vốn ra thành lập. Tâm huyết của anh đang dồn vào đó, em phải ủng hộ anh chứ.

Mỹ Mỹ chê bai anh, cô nguyệt dài:

- Anh thật khờ quá, vốn của cải của cha mẹ sẵn có mà không chịu kế thừa mà lại tự lập chi cho khổ. Của cải ấy sau này cũng thuộc về anh thôi.

- Nhưng anh không muốn mình là người sống bám vào cha mẹ.

- Anh có hiếu quá nhỉ.

Biết Mỹ Mỹ mỉa mai mình, Quốc Tuấn chỉ cười rồi khoát tay Mỹ Mỹ:

- Thôi ta đừng nói chuyện ấy nữa. Cảnh ở đây đẹp lắm, anh đưa em đi dạo tiếp nha.

Mỹ Mỹ thích thú chờ anh đưng ngựa tới. Anh nhẹ nhàng đỡ cô lên lưng ngựa. Chiếc váy trắng, áo thun đen bó sát người làm tăng vẻ đẹp sắc xảo của Mỹ Mỹ lên, Du khách thích thú nhìn cô. Điều đó làm cho Mỹ Mỹ kiêu hãnh hơn. Cô nũng nịu với Quốc Tuấn:

- Chúng ta dạo Hồ Xuân Hương, thác Cam Ly và thung lũng tình yêu nha anh.

- Đi đi kéo không kịp buổi chiều nay. Chiều rồi Mỹ Mỹ.

Hà Anh thấy chiếc váy trắng muốt bay phất phới qua mặt. Họ sẽ cười ngựa quanh đây rồi trở ra Hồ Xuân Hương. Lo lắng sợ bị lộ, Hà Anh không dám ra khỏi chỗ nấp Ngoại Năm nhìn quanh quất tìm cô. Bà cất tiếng gọi.

Hà Anh ơi Hà Anh...

Quốc Tuấn cho ngựa đi thông thả, nhìn bà lão hơi lụm cụp nhưng còn nhanh nhẹn vác bó củi miệng gọi ai đó, anh ghìm cương ngựa cho bà qua. Hà Anh suýt thót tim. Cũng may cô kịp đi con đường tắt trở về nhà.

Buổi sáng hôm sau Hà Anh thức dậy sớm cô vào công ty làm nốt công Việc hôm qua chưa xong. Vừa mở cửa vào cô giặt mình, vì

giám đốc Quốc Tuấn đã có mặt sớm hơn cô.

Vừa thấy Hà Anh (Tuấn Anh) Quốc Tuấn ngạc nhiên:

- Sao cậu đến sớm vậy? Tôi cũng định tìm cậu hỏi một Việc nhưng không liên lạc được.

Hà Anh hơi giật mình vì cô chưa kịp trình hồ sơ ký duyệt, cô chưa làm xong. Có lẽ Quốc Tuấn sẽ phê bình cô đây. Cô cúi đầu chờ đợi.

Quốc Tuấn đứng lên chìa tay ra mời. lúc đó cô cũng lên tiếng:

- Thưa giám đốc.

- Cậu ngồi xuống đi. Có chuyện gì à?

Bắt gặp ánh mắt có vẻ ngạc nhiên của giám đốc nhìn mình cô hơi ngập ngừng:

- Công Việc hôm qua tôi xử lý một chút nữa mới xong giám đốc cần gấp à?

Quốc Tuấn mỉm cười cất giọng nhẹ nhàng:

- Chuyện ấy không gấp. Cậu ngồi xuống uống tách trà đi chưa tới giờ làm Việc mà. Tôi rất thích nhưng người năng nổ và có trách nhiệm như cậu. Mẹ tôi đã không nhìn lầm.

Hà Anh hơi bối rối trước lời khen của anh, cô ngồi xuống ghé:

- Tôi chỉ làm theo nhiệm vụ đã nhận thì phải hết mình. Vả lại tôi cũng hứa với bà chủ là không làm bà thất vọng.

- Thì ra cậu còn là người rất trọng chữ tín. Có lẽ cậu với mẹ tôi có duyên đấy. Hai người xem ra rất hợp ý, lạ thật. Tôi là con chứ bà ấy không bao giờ khen và quan tâm bằng cậu. Tôi ghen tỵ đó.

Hà Anh ngạc nhiên:

- Sao? Tôi đâu có gặp bà chủ kể từ hôm tuyển tôi vào đây đến giờ?

Quốc Tuấn bưng tách trà xanh bốc khói đưa lên môi:

- Cậu có biết thưởng thức món trà xanh của Bảo Lộc Lâm Đồng nổi tiếng này không?

Bị hỏi bất ngờ Hà Anh ấp úng:

- Nói chung tôi chỉ uống... biết uống chứ không sành điệu lắm.

Nhoẻn miệng cười Hà Anh che giấu vẻ lúng túng của mình:

- Cậu biết uống rượu không? Hôm nào tôi và cậu thử một bữa.

Lắc đầu Hà Anh vội nói:

- Không dám. Tôi uống rượu rất dở.

Nhìn chằm chằm vào Hà Anh, Quốc Tuấn thấy đôi mắt cô mở tròn lo lắng, anh liền quay chỗ khác rồi bật cười to:

- Thuốc không hút, rượu uống dở, trà cũng không biết, nam nhi như cậu thật đỡ tốn tiền biết mấy. Hèn gì mẹ tôi không thích sao được.

- Bà chủ không biết tôi...

Hà Anh rất ngán Quốc Tuấn. Hình như hấn muốn lật tẩy mình thì phải Hà Anh ngượng không thể tả. Cô muốn rùn cả đôi chân trước cái cười và cái nhìn như thôi miên như thấu suốt lòng cô khi Quốc Tuấn quay đi.

- Cậu biết không? Mẹ tôi cứ hỏi thăm cậu qua điện thoại, tôi và Lương Sơn phải báo cáo với mẹ tôi hàng ngày về cậu đó, chứng tỏ bà ấy quý cậu lắm.

Chớp chớp làn mi cong Hà Anh ra dáng suy nghĩ, cô lẩm bẩm:

- Mình... mình.. có làm gì, sao lạ vậy kìa.

- À, không cần biết tại sao, bởi vì mẹ tôi rất thương người bà ấy có cảm tình với ai thì thường quan tâm đến cùng như thế. Và cậu là trường hợp ấy.

- Vậy Hà?

Quốc Tuấn chờ Hà Anh uống xong ngụm nước trà xanh sóng sánh trong chiếc tách men ngà trong vắt liền hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm Việc nha!

- Dạ...

Hà Anh ngồi ngay ngắn lại rồi nói lớn giọng (vì Hà Anh là Tuấn Anh mà):

- Giám đốc cứ ra lệnh tôi sẽ thực hiện ngay.
- Chuyện này không khó không hiểu cậu có chấp nhận không?

Hà Anh ngược lên đôi mắt thăm thăm nhú lại chờ đợi:

- Sao ạ!
- Thật ra cậu không có gì phải căng thẳng cả, đây là một khâu quan trọng ở công ty mỹ phẩm này.
- Làm gì mà quan trọng, tôi bị chuyển công tác sao?

Quốc Tuấn nớ nụ cười rồi nói nhanh, không để cho Hà Anh thấp thỏm lâu:

- Bên khâu quảng cáo cần một nam người mẫu điển trai, gương mặt đẹp, ấn tượng.
- Để làm gì vậy giám đốc?
- Để quảng cáo keo xịt tóc mới hương gỗ trầm ở Đà Lạt. Tôi quyết định chọn cậu làm người mẫu.

Hà Anh giật mình tròn mắt:

- Là tôi?

Giám đốc hơi ngạc nhiên:

- Sao vậy? Cậu không bằng lòng à?
- Tôi... tôi thấy mình không đạt.

Thấy Hà Anh nhăn nhó. Quốc Tuấn thắc mắc:

- Không ạ, vì tôi sợ mình không làm được.
- Cậu tự tin lắm mà. Chuyện gì mà không làm được. Thế nào? Tự tin chứ!

Hà Anh đưa mắt nhìn anh thăm bảo cô chấp thuận. Quốc Tuấn nói thêm?

- Làm người mẫu có gì mà cậu sợ. Bao nhiêu người thích mà không được tuyển. Còn cậu ngại gì chứ?

- Được, tôi cố gắng.

- Tốt rồi. Cậu nghe tiếp đây. Để cho thật ấn tượng cậu phải mặc áo thun thể thao. quần short ngắn rút tua ở đầu gối cho thật bụi và khỏe khoắn ấn tượng.

Hà Anh lại một lần nữa giật nảy mình nhưng vội trấn tĩnh ngay khi thấy Quốc Tuấn lại nhìn cô có vẻ dò xét. Cô vội gật đầu nhận lời:

- Chỉ đơn giản thế à?

- Ừ! Rất đơn giản. Cậu chỉ ăn mặc cho đẹp đầu tóc sử dụng loại keo xịt tóc mới, phần biểu diễn có người hướng dẫn huấn luyện kỹ. Mong cậu học tập và biểu diễn tốt.

- Tôi sẽ cố gắng. Giờ tôi xin phép giám đốc hoàn thành nốt sổ hồ sơ này nhờ giám đốc ký duyệt trong buổi sáng nay.

- Được! Cậu làm đi!

Hà Anh ngồi trước bàn Vi tính mà tâm hồn để tận đâu đâu. Hà Anh thật sự rối trí. Quốc Tuấn đang thử thách cô hay anh chỉ vô tình phân công Việc. Dù thế nào chẳng nữa Hà Anh cũng khó thành công khi nhận công Việc này, cô tần ngần không biết phải làm gì. Phía sau lưng cô Quốc Tuấn dõi trên màn hình Vi tính, anh khẽ nhếch môi cười thú vị.

o o o

Hà Anh ngồi mân mê mấy nụ bắt tử vừa hé nở, không hiểu sao cô thích ngắm nó mãi. Loài hoa không hương, cánh như những ngôi sao xếp lên nhau xinh xắn. Trời hanh nắng bắt tử nở xòe ra, bung đều.

Trời mưa hoa xếp gọn như những nụ hồng tí xiu.

Nâng cánh bắt tử trong tay, Hà Anh xao xuyến trong lòng. Đã hai ngày qua mà cô vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó với Quốc Tuấn. Cô bối rối thật sự. Chắc phải cầu trời chuyện này mới xong. Vân Vi..

phải chỉ có Vân Vi nhưng liệu cô ấy có giúp gì mình được không. Hà Anh lưỡng lự.

Ngoại Năm đi chợ bán mớ hoa chiều về đến cổng, thấy Hà Anh ngồi ôm vuốt mấy cánh hoa bà hỏi:

- Làm gì mà như kẻ mất hồn vậy Hà Anh?

- Dạ... không có.

Ngoại Năm vừa đi vừa nói:

- Đừng nói ngoại tò mò nha! Lúc này cháu cứ thẩn thờ hỏi mấy tiếng mới nghe. Nói đi! Chuyện gì bà cũng giúp cho cháu cả.

Hà Anh nhoẻn miệng cười:

- Cháu thích mấy luống hoa bắt tử của bà quá nên chiều chiều ra ngắm không hiểu sao tự nhiên buồn.

Ngoại Năm cất giọng:

- Không có gì là tự nhiên cả phải có nguyên nhân chứ. Cháu buồn vì nhớ ai phải không?

Cô nói đùa:

- Dạ cháu nhớ Vân Vi ạ.

- Phải hôn đó. Vân Vi hay anh chàng Lương Sơn Bá nào đó.

- Ngoại Năm đừng đùa nữa mà.

- Cháu ngồi đây không cảnh giác gì cả lỡ Lương Sơn hay anh giám đốc đến cháu làm thế nào?

- Thì cháu giả vờ là em gái của Tuấn Anh tên là Hà Anh. Cháu nghĩ họ sẽ tin.

- Họ sẽ tin cháu à? Lúc đó ngoại Đào đâu ra Hà Anh cho họ?

- Cháu sẽ đóng hai vai.

- Giỏi quá nhỉ? Thôi vào ăn cơm đi trời sắp tối bây giờ.

Hà Anh đưa tay xem đồng hồ cô lắc đầu nói khẽ:

- Ngoại ơi chỉ mới có năm giờ. Hôm nay cháu được về sớm. Cháu muốn ra bưu điện một chút, cháu nhớ Vân Vi lắm.

Vừa nói Hà Anh vừa đi như chạy vào nhà thay đổi lại trang phục Hà Anh xuống đồi. Cô đến trạm điện thoại gọi cho Vân Vi.

Nghe tiếng cô Vân Vi mừng rỡ:

- Hà Anh Hà? nửa tháng nay mi ở đâu, làm gì? Sao không gọi cho ta một tiếng.

Hà Anh cười khịt vào điện thoại.

- Ở nhà ngoại chứ đâu, vẫn làm ở Hào Hoa nhưng đã lên chức trợ lý giám đốc rồi.

Vân Vi cắt lời bạn:

- Thấy chưa, Anh chàng Quốc Tuấn muốn cắt nhắc mi lên cho gần hần đó. Coi chừng...làm chung phòng...ngắm mãi mi không chán để gì có dịp như thế.

- Này sao đầu óc mi nghĩ bậy bạ thế. Vì ta có bằng vi tính và ngoại ngữ nên hần đưa lên thôi. Nhưng công việc ấy khó tìm một người giúp việc đặc lực lắm.

- Vậy mi giúp hần đặc lực lắm sao hần tin tưởng mi dữ vậy.

- Thôi đừng nói bậy bạ nữa, quý ạ.

Vân Vi la ré lên.

- Dám chửi ta Hà? Ở gần là ta ngắt mi la làng lên đó.

Hà Anh cười hất lên trong điện thoại:

- Cho ta gửi lại mi giữ dùm cái nhéo ấy. Giờ nghe nè!

- Chuyện gì mà cầu sư phụ vậy Hà Anh?

- Ta đang gặp rắc rối.

- Sao? Anh ta biết mi giả trai Hà?

- Chưa, nhưng sẽ bị lộ tẩy.

- Làm sao mà bị lộ tẩy mi tài lắm trong khâu hóa trang mà.
- Không phải ở chỗ hóa trang mà thế này...
- Mi nói lòng vòng ta không hiểu.
- Mi tìm cách giúp ta đi. Tự nhiên hấn chọn ta làm người mẫu rồi bắt ta mặc áo thun là quần short. Mi thấy có chết không chứ?
- Há há... vui quá. Cho mi chết luôn. Cái gì giả là không tồn tại. Ta biết “hấn” khôn thấy mò làm gì mà “hấn” không nhận ra mi. Đây là dịp hấn lật tẩy mi đó.
- Có thật vậy không chứ? Hà Anh nghĩ Quốc Tuấn không ác với cô dữ vậy đâu, thiếu gì cách anh ta lật tẩy cô vì hiện nay cô là nhân Viên dưới quyền của anh mà.

Hà Anh la lớn át tiếng cười thích chí của cô bạn:

- Nè! Mi có điên không vậy. Rốt cuộc thì mi thuộc phe nào. Có giúp ta không thì nói.

Vân Vi ngưng cười:

- Giúp? Mà giúp chuyện gì chứ.
- Thì chuyện ta làm người mẫu ấy. Còn ba ngày nữa diễn ta đang tập mỗi ngày. Mi có biết một ngày trôi qua là một ngày ta lo sợ biết làm thế nào...
- Thì mi cứ từ chối thẳng.
- Không được, ta lỡ nhận rồi, Ai lại ăn nói hai lời.
- Uy tín quá nhỉ? Vậy thì tự nghĩ cách đi anh Tuấn Anh ạ!
- Trời! Bạn bè nỡ bỏ ta sao Vân Vi?
- Ai bỏ bạn bao giờ! Có điều mi hứa cống cho “sư phụ” thứ gì khi “sư phụ” cho mi một kế nhất cử lưỡng tiện.
- Một chậu bò bía, kem ý chịu hôn.
- Ai thèm. Đà Lạt lạnh ăn kem cho rung răng Hà?

Hà Anh nôn nao:

- Cái gì cũng được ta sẽ đáp ứng cho mi yên chí đi, miễn đừng đòi ăn thịt ta. Chuyện ấy thì không được.

- Này... mi bảo ta là quỷ sao ăn thịt người.

- Hì hì... cái đó là do mi tự nghĩ ra ta không dám nói đâu.

- Thiệt là đáng ghét.

- Đừng ghét lúc này... ta đang khổ vì suy nghĩ mà.

- Thôi nghe đây... ta biết cái mặt mi lúc này khó coi hơn cái bánh trắng nhúng nước nên lắng nghe nhé.

- Ta nghe.. nói mau đi.

- Dễ ợt hơn ăn sơ ri với muối ớt. Mi cứ giả bệnh té xỉu... hấn sợ cho mi nghỉ ngay.

- Ủr há! Có vậy mà cũng không nghĩ ra. Cám ơn mi nha! Hẹn gặp lại. Bái bai.

- Ê! Ê khoan đã.

- Chuyện gì?

- Nhớ khi xỉu đừng có để anh ta ôm nghe chưa?

- Ủr nhớ rồi! Mi đúng là...

- O:k chúc thành công.

- Bye bye.

Hà Anh thích thú vì kế của Vân Vi đưa ra. Cô sẽ chuẩn bị kế hoạch cho chu đáo. Tự nhiên cô thấy lòng mình phơi phới, Hà Anh ra khỏi phòng điện thoại. Có người chờ cô này giờ, một phụ nữ luống tuổi nhìn cô rồi lẩm bẩm:

- Trời ơi! Nói chuyện điện thoại gì cả buổi. Đàn ông con trai gì nhiều chuyện thật là bực mình. chờ lâu muốn chết hà.

Hà Anh mỉm cười dường như biết lỗi. Nhưng cô đang vui nên mọi chuyện trôi qua thật êm ả. Cô không về nhà vội có lẽ giờ này ngoại Năm đang chờ cô về. Chiều Đà Lạt thật thơ mộng, từng đôi đi trên

phố. Hình như mọi người chờ giờ này ra khỏi nhà để tận hưởng những giây phút thư giãn êm đềm sau một ngày làm việc mệt nhọc. Họ thong thả ung dung dạo chơi. Họ là du khách? Họ là người Đà Lạt? Hà Anh cũng ung dung đi dọc theo hồ. Bóng nước lung linh. Ánh đèn phố vừa lên le lói tạo cho Đà Lạt cảnh nên thơ càng thơ mộng hơn trong buổi chiều tà.

Hà Anh ngồi xuống ghé đá xung quanh một gốc cây ven hồ ngắm cảnh. Cô bỗng thấy tâm hồn mình thư thái lại. Ước gì lúc này bên cạnh cô có một người tâm sự chắc thú vị lắm. Người đầu tiên cô nghĩ đến là Quốc Tuấn. Hình như cô đã bị anh ta chiếm giữ một phần tâm hồn, trái tim cô đã chao đi mấy nhịp khi nghĩ đến anh. Hà Anh đứng lên, cô mỉm cười một mình cố xua đi hình ảnh của Quốc Tuấn ra khỏi đầu mình. Điều đó quả thật là khó làm, đâu dễ dàng gì.

- Ủa, cậu cũng đi dạo ư?

Hà Anh giật mình quay lại. Lương Sơn đang nhìn cô cười toe. Cô gật đầu:

- Còn anh?

- Tôi với Quốc Tuấn đi lòng vòng lai rai chút đỉnh. Cậu đi chơi với chúng tôi nha.

Hà Anh nhìn về phía chiếc xe hơi bóng loáng đậu cách đó không xa vội lắc đầu:

- Tôi rất bận, xin lỗi anh để khi khác.

Lương Sơn cười:

- Cứ đi một chút thôi, chúng tôi sẽ đưa cậu về.

- Không được, tôi rất bận xin anh thông cảm.

Lương Sơn dễ dãi.

- Không sao, nếu không rảnh cậu cứ về, sắp tối rồi cẩn thận nha! Có cần tôi đưa về không?

Hà Anh lắc đầu nói dối:

- Tôi đi với bà ngoại, anh cứ đi chơi với giám đốc đi, chúc vui vẻ.
 - Vậy Hà? Có phải bà lão hôm tôi gặp ở nhà trọ.
 - Đúng rồi.
 - Xem ra bà ấy giữ cậu kỹ ghê. Bộ bà ấy tưởng cậu nhu mì lắm sao?
- Lương Sơn nói đùa rồi cười ha Hà.

Hà Anh bắt tay anh thật chặt rồi cười theo.

- Hứa với anh, đành lỗi hẹn. Hôm nào chúng ta đến quán bia một bữa nha Lương Sơn.

- Ôê? Sợ tướng cậu chịu không nổi ba chai.

Hà Anh lớn giọng mạnh dạn:

- Này, coi chừng anh lắm đấy! Chưa biết ai hơn ai. Thôi tôi về đây.
- Ừ, cậu về đi. Tôi cũng trở lại để giám đốc chờ.

Hà Anh vội đi nhanh về phía đời rồi lẩn khuất vào những hành thông vi vút bên đường. Cô đứng lại nhìn về chiếc xe màu đỏ bóng loáng. Xe dịch chuyển dần rồi phóng nhanh về chợ Đà Lạt. Không hiểu sao Hà Anh lại thờ dài.

Chương 6

Quốc Tuấn không ngờ lại gặp Hà Anh đi lang thang trên đường. Sao hôm nay cậu ta lại đi bộ nhỉ?

Anh cho xe chạy từ từ rồi đỗ xích cạnh cô. Hà Anh giật mình quay lại. Cô hơi bàng hoàng khi thấy Quốc Tuấn ló đầu ra gọi:

- Tuấn Anh, sao cậu ung dung thế, tản bộ à?

Hơi bất ngờ, Hà Anh lúng túng:

- Không ạ, xe tôi bị hư...nên... đi bộ sẵn đường tập thể dục luôn.

Lấy lại bình tĩnh bằng nụ cười tự nhiên, Hà Anh đùa một câu. Quốc Tuấn mở cửa xe:

- Tôi cho cậu quá giang nhé!

Hà Anh lắc đầu:

- Đường vào nhà trọ tôi xe này không lên đó được đâu.

- Vậy hả? Hay là tôi gửi xe tôi đưa cậu về?

Hà Anh đưa mắt nhìn Quốc Tuấn. Hôm nay sao anh ta tử tế thế. Mỹ Mỹ không còn ở đây chắc. Nghĩ đến cảnh hai người cưỡi ngựa bên nhau cái hôn đắm đuối của Mỹ Mỹ trao cho Quốc Tuấn nghe người nóng râm ran. Hình như huyết quản cô bị đông lại, tê cứng. Hà Anh thấy giận Quốc Tuấn vô cớ:

- Tôi đi một mình quen rồi, không cần ai đưa. Vả lại đường lên đó khó đi không dám làm phiền giám đốc.

Quốc Tuấn thật tự nhiên anh vỗ vai cô:

- Lâu rồi tôi và cậu chưa đi ăn tối chúng ta vào quán gần đây một lát đi.

Hà Anh nhú mào nhìn bàn tay anh, Quốc Tuấn bóp nhẹ vai cô làm cô giật mình. Hà Anh đưa tay ra bắt tay anh. Quốc Tuấn nắm chặt

tay cô. Cô quay đi đỏ mặt vì cái bắt tay siết chặt không rời của Quốc Tuấn. Có lẽ anh ta đang thử mình chăng?

- Sao? Cậu đừng bảo là không dám đi chơi tối sợ bị mẹ rầy nha, Trông cậu giống con gái quá!

Bị chạm tư ái, Hà Anh nắm mạnh tay anh làm Quốc Tuấn đau điếng:

- Thế nào anh coi thường tôi phải không? Anh định đi đâu?

Vừa nói Hà Anh vừa bước nhanh vào xe. Quốc Tuấn cười nhếch môi:

- Có thể chứ, không hổ mặt nam nhi.

- Nhưng tôi nói trước, tôi còn viêm họng không uống rượu đâu nha!

- Cậu đừng lo. Uống sữa được không?

- Hứ! Anh thật biết đùa.

- Cô nào yêu cậu thật có phước.

- Vậy hả?

Hà Anh nhìn thẳng phía trước kiêu hãnh nói một cách thờ ơ:

Chiếc xe chạy êm ru trên đường. Quốc Tuấn không để cô yên:

- Hình như cậu có tâm sự?

- Sao anh biết?

- Nhìn vào mắt cậu là biết ngay. Lúc nào cậu cũng ưu tư. Nếu buồn có thể nói ra cho người chia sẻ, nỗi buồn sẽ vơi đi.

Hà Anh mím môi. Thật sự Quốc Tuấn muốn chia sẻ với cô chăng? Khó tin lắm. Hắn mới ngọt ngào với Mỹ Mỹ. Hà Anh chợt cười che dấu nỗi niềm riêng:

- Không có gì cả. vì xa nhà nên thế. Vả lại ở Đà Lạt không có bạn bè.

Quốc Tuấn bỗng sôi nổi hẳn:

- Vậy lúc nào cậu buồn cứ đến chỗ tôi và Lương Sơn, chúng ta có bạn có vui hơn.

- Không tiện lắm giám đốc ạ. Tôi ngại. Ai lại nhân Viên cứ bám theo giám đốc. dư luận không tốt.

- Tôi lại không nghĩ thế. Cậu khách khí làm gì, ai nói mặc họ tôi ở đây cũng chẳng có người quen. Thật ra từ Paris về đây tôi cũng như cậu chẳng có người quen nơi sương mù giá lạnh này. Vì yêu cầu công Việc. chúng ta phải chịu, Tôi rất thông cảm cho cậu từ nơi xa đến đây nên muốn rủ cậu đi chơi. Anh em có nhau cũng đỡ...

Nghe Quốc Tuấn tâm sự, Hà Anh bỗng thấy anh thật ra cũng có tâm hồn riêng thật nhân hậu, biết quan tâm người khác, Cô có cảm tình với anh tự lúc nào không hay.

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Tôi muốn đưa cậu đi dạo một vòng được không? Còn sớm mà.

Hà Anh che miệng cười:

- Có lẽ giám đốc thích quan tâm đến người khác.

- Không đúng, chỉ có người hợp ý tôi mới thích nói chuyện. Không hợp tôi chẳng để tâm.

Hà Anh chợt nảy ý thăm dò:

- Vậy mẫu người yêu của anh phải như thế nào?

Quốc Tuấn, dường như thú vị trước câu hỏi của Hà Anh, anh cười tủm tỉm rồi thủng thẳng nói:

- Phải là cô gái đẹp, đoan trang, hiền thực, giỏi nội trợ bếp núc, biết yêu thương chồng. Và nhất là sống phải có tấm lòng nhân hậu, hi sinh vì sự nghiệp chung của gia đình.

Hà Anh gõ tay lên thành xe gật gù:

- Chà lý tưởng quá! Anh tìm được chưa?

- Sắp.

- Có phải cô gái đến tìm anh không? Cô ấy rất đẹp, Còn những tiêu chuẩn khác có đạt không?

Quốc Tuấn nhìn cô rồi trả lời:

- Chưa phải là cô ấy.

Hà Anh cười khì lên một tiếng.

- Anh khó quá không sợ ế sao? Người ta vừa đẹp, vừa giàu, xem ra cô gái ấy rất yêu thương anh và rất ghen.

- Cậu tinh tế quá nhỉ. Cậu cho tôi một nhận xét về Mỹ Mỹ đi!

- Tôi không có ý kiến đâu. Anh đã từng đặt ra tiêu chuẩn để chọn nhân viên không lẽ chọn người yêu lại dễ sao?

- Ai nói cậu dễ. Tôi có kế hoạch còn Mỹ Mỹ chỉ là bạn, cô ấy xinh đẹp nhưng tính tình hơi khó chịu... tôi đã từng yêu cô ấy nhưng gần đây tôi vì lo sự nghiệp. Cô ấy lại đòi cưới gấp, tôi chưa bằng lòng.

- Thế à?

Hình như Hà Anh không mấy quan tâm đến câu chuyện anh kể, mặt cô lạnh như tiền. Quốc Tuấn khẽ cười hỏi sang chuyện khác:

- À, còn cậu có người yêu chưa? Mẫu người yêu cậu thế nào?

Hà Anh không ngờ Quốc Tuấn hỏi chuyện này. Cô vội trả lời:

- Tôi chưa nghĩ tới.

- Sao vậy?

- Vì hoàn cảnh mà.

- Cậu không kể cho tôi nghe được sao?

- Không có gì.

Hà Anh lắc đầu không nói. Quốc Tuấn vội lấy một lon trái cây đưa cho cô:

- Cậu uống đi, này giờ mãi nói chuyện nên quên.

Hà Anh bật nắp đưa lên miệng định uống. Qua con đường xóc bất ngờ, nước đổ ập vào áo cô ướt vệt dài trước ngực. Hà Anh vội kêu lên:

- Ôi!

- Gì vậy?

- Không có gì?

Nhìn vào kính trước mặt, Hà Anh ngượng không thể tả, Cô vội quay đi Quốc Tuấn rút chiếc khăn tay đưa cho cô. Anh cũng nhìn sang chỗ khác với nụ cười tủm tỉm trên môi. Hà Anh muốn xiu cả người khi chiếc áo thun trắng trong vắt một khoảng phía trước:

- Tôi vô ý quá.

- Tại xe xóc. Cậu lau cho khô kẻo cảm lạnh đấy.

Để cho Hà Anh khỏi ngượng Quốc Tuấn vờ như không để ý, anh hỏi cô:

- Cậu chuẩn bị tiết mục biểu diễn xong chưa?

- Đang tập dợt anh ạ.

- Thế nào có khó lắm không?

- Cũng bình thường. Chỉ tại tôi không quen.

- Rồi cậu sẽ quen. Cố gắng thành công giúp tôi nha. Tôi hứa sẽ hậu đãi cậu khi hoàn thành pha quảng cáo này.

- Cám ơn giám đốc.

- Chúng ta ăn gì chứ?

- Chúng ta thưởng thức cả phê cao nguyên đi. Thú vị lắm.

Hà Anh đề nghị. Quốc Tuấn bằng lòng ngay, anh cười bảo:

- Chỉ có nhưng đôi tình nhân lên đó mới thú vị.

Hà Anh khẽ nhếch môi:

- Cà phê cao nguyên dành cho những người bạn tri kỷ sau ngày làm việc mệt nhọc. Đây là nơi thư giãn tốt nhất.

- Thì ra cậu cũng lãng mạn quá, cậu từng đến đây à?

- Vài lần. Ngồi trên đồi cao cảnh trí tự nhiên thơ mộng, trời lại se se lạnh được thưởng thức tách cà phê ấm thì còn gì bằng. Tiếng nhạc êm êm, không ồn ào như

vũ trường đưa tâm hồn con người đến chỗ thanh nhàn nhẹ nhàng. Mọi lo âu mệt nhọc se tan biến khi anh được ngồi đây dù chỉ một mình.

- Tôi không ngờ tính cậu lại trầm tĩnh và chút mơ mộng nữa, cậu lại rất sành điệu. Đi với cậu thật thú vị. Cậu biết lái xe không?

Hà Anh đưa mắt nhìn anh không hiểu:

- Chi vậy anh?

Quốc Tuấn nhếch môi cười:

- Tôi sẽ tuyển cậu lái xe cho mình chứ sao.

Hà Anh cảnh giác:

- Còn Lương Sơn, anh ấy sẽ kiện tôi mất.

- Chúng ta đi với nhau rất hợp ý, cậu không thấy vậy à!

- Lương Sơn với anh thích uống rượu còn tôi thì không, không hợp lắm.

- Lương Sơn nói với cậu à?

- Tôi nghĩ như thế.

Quốc Tuấn khẽ cười.

- Lương Sơn định bán đứng bạn bè, hắn tố cáo tôi với cậu nên cậu mới biết, thiệt là không có đâu... là tôi tự nghĩ ra đó.

Quốc Tuấn và Hà Anh mãi nói chuyện gần cả giờ đồng hồ. Hai người trở xuống đồi. Bỗng hoàng hôn đã chìm hẳn sau những rặng núi. Trời nhá nhem tối. Cả hai trở xuống xe, họ đi bên nhau thật thư

thái bình yên trông họ như hai người bạn thân thiết từ bao giờ. Hà Anh càng lúc càng cảm thấy gần anh lạ. Tâm hồn cô xôn xao với những rung cảm đầu đời. Không hiểu sao mỗi lúc đi bên Quốc Tuấn cô lại có cái cảm giác xốn xang ấy. Phải chăng đó là tình yêu? Chẳng bao giờ cô với tới cái tình yêu ấy, nó thuần khiết, trong trẻo. Quốc Tuấn bỗng nhìn cô đăm đăm hình như anh muốn nói gì đó rồi lại thôi. Cái nhìn ấy khiến cho Hà Anh muốn trốn chạy. Anh cất giọng nhẹ nhàng như gió thoảng:

- Cậu về chứ?

- Chúc anh ngủ ngon.

Quốc Tuấn cho xe chậm chậm đi. Hà Anh một phút nhìn theo rồi bước theo con đường về nhà trọ. Trong tâm tư hai người dường như dạo lên khúc nhạc riêng, mỗi người mang một nỗi niềm khó tả cùng ai. Dường như họ muốn gần nhau. Nhưng tất cả chỉ là ảo giác, chỉ là mơ ước, khát khao. Biết bao giờ mới được bên nhau, dạo chơi bên hồ lên quán cà phê cao nguyên tâm tình với vai trò khác, Hà Anh cảm thấy buồn buồn. Một nỗi buồn vô cớ chông chênh...

o o o

Hà Anh ngồi trước bàn Vi tính tính toán, cho vào máy các dữ liệu mới. Quốc Tuấn ngồi cạnh cô chăm chú theo dõi công việc kinh doanh tuần qua.

Bỗng Quốc Tuấn kêu lên:

- Sao cậu không để Lương Sơn làm hộ. Ngày mai biểu diễn rồi lo mà luyện tập cho thật ấn tượng.

Hà Anh không nhúc nhích:

- Để tôi làm xong, anh ấy không rành khoản này sẽ bị sai sót.

Quốc Tuấn đứng lên anh lấy khăn quàng cổ trao cho Hà Anh khi nghe cô ho húng hắng:

- Hôm nay trời trở tiết lạnh hơn mọi ngày, cậu ăn mặc không ấm coi chừng cảm đấy. Choàng vào đi!

Hình như gần đây Quốc Tuấn có vẻ quan tâm đến cô. Điều đó làm cho Hà Anh ấm lòng. Tuy nhiên nghĩ đến cú biểu diễn ngày mai trước công chúng và giám đốc, Hà Anh muốn dọn thổ cho xong, hoặc tàng hình cho đỡ xấu hổ. Cô đang nghĩ cách...

Hà Anh lại ho, Quốc Tuấn đưa mắt nhìn cô khi cái khăn choàng cổ anh trao vẫn còn nằm trên thành ghế. Anh bước đến khoác lên cổ cô:

- Cậu bệnh tôi khó đấy.

- Sao ạ?

- Vì không có người thay thế khổ lắm,.Cố gắng nha.

À thì ra hẳn quan tâm mình chỉ vì công việc của hẳn. Hà Anh ngấm nghĩ. Cô thấy hơi cay cú, ghen ghét anh làm sao.

Hà Anh lại ho nhiều hơn, lần này Quốc Tuấn lo lắng thật sự:

- Cậu có sao không vậy Tuấn Anh. Lúc nào cũng ăn mặc phong phanh. Hay là tôi cho Lương Sơn chở cậu đi khám bệnh nha.

- Không sao! Giám đốc đừng lo, Tuấn Anh quen rồi, cứ mùa đông đến hay ho như thế.

- Vậy Hà? Có thật không!

- Thật!

- Có gì thì báo sớm đi để tôi lo nha!

Hà Anh đưa mắt nhìn anh. Thấy cô ho mãi Quốc Tuấn giục:

- Trời đông lạnh giá, cậu mau đi đến bác sĩ kiểm tra đi. Bệnh thì khổ lắm.

Hà Anh ậm ừ cho qua:

- Xong rồi, tôi sẽ đi ngay anh ạ.

- Được cậu đưa tôi tính toán cho. Đây, tiền đi khám bác sĩ đi.

Hà Anh đứng lên, cô định giả bệnh để Quốc Tuấn đổi người. Việc này nếu anh phát hiện ra chắc cô bị đuổi việc mất. Cô hơi lo lắng

trước vẻ ân cần và nhiệt tình của Quốc Tuấn.

Hà Anh thật sự bối rối vô cùng. Lỡ leo lưng cọt đành phải nhắm mắt lao theo. Cô vờ choáng váng lùi ra khỏi ghế ngồi chúi nhủi. Nào ngờ vướng phải chân ghế. Cô và ghế đổ nhào trước mặt Quốc Tuấn.

Sự Việc xảy ra nhanh như điện Quốc Tuấn bàng hoàng kêu lên đỡ lấy cô nhưng không kịp.

- Ôi!

- Trời ơi! Tuấn Anh cậu có sao không?

Không thấy Hà Anh trả lời. Trán cô rỉ máu vì va vào thành ghế, Cô ngất đi trên tay anh. Quốc Tuấn hoảng hốt lay gọi cô:

- Tuấn Anh, cậu tỉnh lại đi Tuấn Anh.

Gọi mãi Hà Anh vẫn không nhúc nhích. Cô mềm nhũn trên tay anh. Quốc Tuấn thấy cô ngã quá nặng liền bồng cô chạy sang phòng y tế của công ty. Bác sĩ chăm sóc cho cô là một chàng trai trẻ.

Quốc Tuấn lo lắng:

- Cậu ta có sao không?

Bác sĩ bảo:

- Không sao, có lẽ cậu ta lo lắng nhiều, suy nhược cơ thể do ăn uống thiếu thốn hoặc lo lắng về tinh thần. Tôi đã tiêm một mũi thuốc khoẻ lát nữa cậu ấy sẽ tỉnh ngay.

- Cám ơn cậu. Để tôi trông cậu ấy.

- Giám đốc cứ để yên cậu ấy nghỉ.

Quốc Tuấn đang cởi bớt áo khoác lông của Hà Anh ra, anh ân cần xoa dầu lên trán, lên ngực cô. Hà Anh dần tỉnh lại, người cô thấy đầu tiên là Quốc Tuấn. Anh đang nhìn cô lo lắng, bồi hồi, tay xoa dầu thêm. Theo phản xạ tự nhiên Hà Anh ngồi bật dậy tay túm lấy ngực áo bò gối thật nhanh cô co rúm người lại rồi bật khóc ngon lành...

Quốc Tuấn hoảng thốt nhìn cô:

- Tôi... tôi không cố ý. Xin lỗi cô.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Hà Anh dỗ dành:

- Cậu tỉnh rồi hả Tuấn Anh? Cậu làm tôi lo.

Qua màn nước mắt Hà Anh ngược nhìn anh bối rối:

- Tôi... thật ra tôi. không phải là Tuấn Anh. Anh biết cả rồi phải không?

Hà Anh nghĩ Quốc Tuấn sẽ nổi giận. Không ngờ anh rất bình thản vuốt mấy cọng tóc lòa xòa trước trán cô:

- Không sai. Tôi đã biết cô từ lâu, cô là gái giả trai.

Hà Anh gạt nước mắt:

- Anh không giận tôi chứ!

- Cô yên tâm đi tôi không hề giận cô.

- Vì sao vậy? Tôi gạt mọi người mà.

Đến lượt Hà Anh thắc mắc không ngờ Quốc Tuấn lại tỏ ra ân cần không tỏ ra nóng nảy giận hờn, thái độ anh bình thản lạ.

- Cô đừng lo. Tôi biết lâu rồi từ lúc cô mới đến kia. Ngay ngày đầu tiên cô ra Đà Lạt trình diện, đâu phải đến bây giờ.

Cô mở tròn mắt hỏi:

- Sao anh biết?

Quốc Tuấn cười dịu dàng:

- Chính ánh mắt hồn nhiên của cô đã tố cáo cô là con gái.

- Thế ư?

- Tôi nghĩ cô có hoàn cảnh gì đó khó nói nên muốn tìm hiểu nhưng cô khéo chối quanh.

- Làm sao tôi dám nói với anh chứ.

Hà Anh đưa mắt nhìn anh, Quốc Tuấn thấy thương hại cô:

- Cô không nên o ép mình như thế khổ lắm.
- Vì hoàn cảnh anh à? Tôi đâu có muốn như thế.

Quốc Tuấn mang cho cô ly nước ấm:

- Cô uống chút nước đi rồi kể cho tôi nghe với. Biết đâu tôi giúp được cô.

Hà Anh nhìn anh với vẻ biết ơn:

- Cảm ơn anh.

Giọng anh bỗng sôi nổi hẳn:

- Tôi chưa biết tên cô?
- Tôi là Hà Anh.

Anh mỉm cười bảo:

- Tuấn Anh hay Hà Anh?

Hà Anh nói nhỏ:

- Anh muốn gọi gì cũng được. Thật ra em không muốn gặt ai cả. Chuyện này bà chủ biết được sẽ thất vọng lắm.
- Thì tôi không nói, cô không nói làm sao mẹ tôi biết.
- Em sợ việc này có ngày cũng lộ ra. Lúc nào cũng sống trong lo lắng bồi hồi cả.
- Gia đình cô ở đâu?
- Ở Sài gòn.
- Cô còn nhớ lần chúng ta gặp nhau chứ?

Hà Anh gật đầu. Tự nhiên cô thấy ngượng không thể tả khi anh nhắc chuyện này:

- Vẫn còn nhớ... lúc đó em vẫn là cô bé vô tư.
- Còn bây giờ?
- Khác rồi anh ạ. Mẹ em vì ham tiền nên giờ em mới khổ.

Quốc Tuấn lắng tai nghe cô kể anh ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Hà Anh bỗng thấy Quốc Tuấn thật tin cậy, anh có thể là chỗ dựa tinh thần cho mình, cô không giấu hoàn cảnh của mình, không hiểu sao cô muốn tâm sự hết với anh.

- Em bị ép duyên anh à. Mẹ em gả em cho một Việt Kiều rất giàu có, nhưng em không hề có cảm tình với anh ta. Dù em không bằng lòng mẹ vẫn đưa gia đình anh ta đến xem mắt và họ bằng lòng ngay.

Quốc Tuấn hơi nhếch môi cười:

- Vì cô rất xinh đẹp. Còn anh ta là con cóc xấu xí đúng không?

Hà Anh cũng gượng cười rồi kể tiếp:

- Đó chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân chính là không có tình yêu, không chút yêu thích nhau thử hỏi làm sao em chấp nhận được.

Quốc Tuấn xen vào:

- Tôi cũng như cô, khó mà chấp nhận. Tôi cảm nhận được điều cô vừa nói.

- Anh ta cũng không xấu, vì em không có cảm tình thôi nên mọi người đều đồng ý. Hai gia đình quyết định ngày đính hôn bất chấp ý kiến của em thế nào. Mẹ em đã quyết một tuần sau đó đính hôn.

- Gấp thế?

Hà Anh gật đầu đôi mắt buồn u ất:

- Vì vậy em phải giả trai trốn nhà ra đi.

- Cần gì phải giả trai? Tại sao cô cũng nghĩ ra kế ấy?

- Trước kia em nghĩ mình tạo ra vẻ con trai để cho anh chàng Việt kiều ấy nản. Nào ngờ...

- Thế nào?

- Sự việc không xảy ra như mong muốn mà còn ngược lại.

Quốc Tuấn khó hiểu nhìn cô. Hà Anh liền giải thích:

- Sao cô lại có ý nghĩ ấy. Dù có giả trai cô vẫn có sức cuốn hút người khác đấy. Huống hồ gì anh chàng Việt kiều đó.

Hà Anh liếc xéo anh nhẹ nhàng:

- Anh nở đùa trên sự đau khổ của người khác được sao?

Thấy Hà Anh giận Quốc Tuấn liền cười:

- Thật tình tôi không có ý đùa cô. Là tôi nói thật lòng, Cô giả trai khéo đấy chứ.

- Khéo gì cũng bị anh lật tẩy, buồn muốn chết.

Nghe Hà Anh than, Quốc Tuấn không nở lòng làm cô buồn. Tự dưng anh thấy lòng mình dâng lên một niềm thương cảm lạ lùng:

- Sao cô ghét anh chàng Việt kiều ấy đến thế. Cô bỏ đi làm người ta lỡ duyên.

Suýt chút nữa thì cả hai người cùng bật cười. Hà Anh bỗng nghiêm túc:

- Em không ghét, không chê anh ta. Chỉ đơn giản là bí ép duyên và em chưa hề nghĩ đến chuyện hôn nhân nên buộc lòng phản kháng lệnh mẹ cha.

- Chắc cha mẹ cô đang rối rắm ở nhà?

- Không sao, em nghĩ ba mẹ em sẽ giải quyết ổn thỏa việc này khi không có mặt của em ở nhà. Mẹ em chỉ quý tiền thôi.

- Thế à! Tôi nghĩ không có bà mẹ nào vô lương tâm như thế cả. Hay là cô nên trở về?

Hà Anh lắc đầu:

- Không, em biết tính của mẹ mình. Bà ấy rất cứng rắn.

- Cần gì cô phải giả trai? Trốn cũng ổn rồi.

- Mẹ em sẽ tìm ra. Bởi vì em phải sống nương nhờ một người bạn. Và cô ấy giúp em đi tìm việc làm.

- Bạn tốt quá nhỉ? Cô ấy cũng đồng ý cho cô lừa mọi người.

Đang cao hứng Hà Anh bỗng xịu mặt xuống buồn rầu:

- Em biết mình làm điều không phải nhưng vì cuộc sống hiện nay bắt buộc em phải làm thế. Xin anh thông cảm mà giấu chuyện này đừng cho bà chủ biết.

- Tôi hứa với cô.

Quốc Tuấn dường như thông cảm với cô một cách sâu sắc. Mắt anh suy tư:

- Bây giờ thì tôi hiểu vì sao cô ghét Việt kiều rồi.

Hà Anh lo lắng đưa mắt nhìn anh về u ám:

- Ý! Anh là.

Quốc Tuấn thấy cô có vẻ lo lắng quá liền khoát tay phân bua:

- Không, tôi rất hiểu cô, cô hãy nằm nghỉ đi Hà Anh. Bấy lâu nay lo công việc của công ty người cô gây rạc, tôi hiểu cô lắm... hãy lo tĩnh dưỡng.

Hà Anh vẫn buồn rầu nhìn ra ngoài:

- Có lẽ em phải chuyển nơi làm việc thôi anh Tuấn ạ. Cảm ơn anh, bấy lâu đã làm phiền anh không ít...

Quốc Tuấn lại ngồi xuống cạnh cô an ủi giọng ngọt ngào:

- Em đừng bỏ đi Hà Anh, cứ an tâm tĩnh dưỡng. Khi khỏi hẳn bệnh cứ trở lại công ty làm việc không cần phải giả trai nữa.

Hà Anh tròn mắt ngạc nhiên:

- Anh chấp nhận em ở lại làm việc hả? Em không ngờ...

- Không ngờ giám đốc Quốc Tuấn lại tốt như vậy đúng không?

Hà Anh mỉm cười, mặt mày tươi tỉnh hẳn:

- Thật tình em không nghĩ có ngày được trở lại chính bản thân mình. Em không còn sống trong nỗi âu lo nữa.

- Được rồi, em nghỉ đi. Tất cả đã có anh lo. Từ đây chúng ta hãy xem nhau như là bạn thân được không Hà Anh.

Cô ngỡ ngàng quá đối trước việc xảy ra giống như một giấc mơ đẹp, Hà Anh vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Có thật không anh?

- Thật. Chúng ta sẽ là đôi bạn thân, chỉ sợ Hà Anh không xem anh là bạn.

Hà Anh cười sung sướng:

- Còn gì bằng hả anh? Làm bạn thân của anh em chỉ ngán người yêu của anh không bằng lòng.

- Không sao đâu cô ấy sẽ hiểu. Vì anh xem em như là bạn thân. Anh sẽ giúp đỡ cho em nha Hà Anh. Ôê chứ?

Quốc Tuấn chìa bàn tay ra bắt lấy bàn tay mềm mại của cô thật thân ái. Lần đầu tiên Hà Anh sống đúng với cảm giác của mình. Không hiểu sao cô thấy mình xúc động đến nghẹn ngào. Cô muốn nắm mãi bàn tay rắn chắc của anh. Dường như Quốc Tuấn đã truyền cho cô một niềm tin mãnh liệt. Hà Anh biết ơn anh.

Từ đây cô sống thực với lòng mình. Hình như cái cảm giác được yêu đang lan tỏa trong tim cô như một đợt sóng thủy triều. Hà Anh cố ngăn niềm xúc động ấy, nó vẫn dâng lên khóe mắt dạt dào. Cô nhìn anh cái nhìn thật ấm áp, yêu thương.

Chợt điện thoại của Quốc Tuấn phát tín hiệu anh vội đứng lên nghe. Hà Anh đoán là Mỹ Mỹ gọi. Quả nhiên cô nghe anh hỏi:

- Anh đây! Em hả Mỹ Mỹ.

Tiếng nói trong máy phát ra rất lớn:

- Anh chuẩn bị đi ngày mai em đến rước.

- Chuyện gì thế? Em định đi đâu vậy?

- Chúng ta sang Singapo du lịch nhé anh. Đi với em một tuần nha.

Hình như Quốc Tuấn trả lời ngay không cần suy nghĩ.

- Được rồi anh sẽ đi với em. Còn gì nữa không cưng.
- Nhớ ở nhà em đến rước đó.
- Vâng! Anh sẵn sàng chờ.
- Ô kê!

Tiếng máy píp píp, Quốc Tuấn tắt máy. Nhìn thấy anh vui vẻ nhận lời Hà Anh nghĩ chắc tình cảm họ rất đậm đà. Anh quay sang cô nở nụ cười tươi:

- Cô nghe rồi đó, Mỹ Mỹ rủ tôi đi du lịch một tuần ở Singapo. Có lẽ tôi phải sang đó một chuyến. Công việc ở công ty mong cô giúp tôi nha.

Hà Anh không biết nói sao đành gật đầu. Không hiểu sao đang vui chợt Hà Anh thấy lòng buồn chông chênh vô cớ.

o o o

Một tuần không có giám đốc ở nhà Hà Anh bận bịu nhiều công Việc. Lương Sơn

bước vào hỏi cô:

- Sáng nay cậu có nhận được điện của bà chủ không?
- Bà chủ Tịnh Huyền điện à? Có chuyện gì sao Lương Sơn?
- Lương Sơn thu dọn mớ giấy tờ trên bàn rồi nói:
- Bà Tịnh Huyền muốn hỏi thăm cậu.

- Vậy Hà?
- Sao bà ấy thích hỏi về mình nhỉ?

Lương Sơn mỉm cười:

Bà Tịnh Huyền rất ưu ái cậu ngay giây phút đầu. Hình như bà có cảm tình riêng với cậu nhớ đừng làm bà ấy phật lòng.

Hà An cười:

- Tôi đâu dám, anh làm việc ở đây lâu chắc hiểu ý bà chủ.

Lương Sơn gật đầu:

Bà chủ rất nhân hậu, cậu Quốc Tuấn cũng giống bà chủ đức tính thương người nhưng cậu ấy nghiêm khắc hơn. Tuy nhiên bà chủ cũng không dễ tính đối với nhân viên cầu thà, làm hư công Việc.

- Ai chẳng thế.

Lương Sơn cười tiếp lời:

- Lần ấy phó giám đốc công ty đi trễ về sớm, mê đồ đen. Biết được sự việc bà chủ cho cậu ta thôi việc ngay khó mà năn nỉ.

- Có việc ấy à?

- Dĩ nhiên. Nhưng bà chủ cũng hay thương người. Có mấy trường hợp như cậu chỉ có cậu là được ưu ái nhất. Có lẽ bà chủ thấy năng lực của cậu nên đưa cậu lên đây giúp Quốc Tuấn.

- Anh làm tôi thẹn quá. Còn anh?

- Tôi Hà? Rất bình thường, Tôi làm việc với bà chủ đã năm năm rồi. Chỉ lo cho cậu thôi.

- Tôi? Anh lo gì?

- Bà chủ sẽ đến Đà Lạt hôm nay. Cậu liệu đón bà ấy.

Tự nhiên Hà Anh hơi lo lắng. Cô dọn dẹp mọi thứ cho gọn gàng.

- Sao anh không nói cho tôi biết để chuẩn bị đón tiếp bà ấy.

Lắc đầu, Lương Sơn mỉm cười:

- Còn tới một tiếng nữa cậu tha hồ chuẩn bị.

- Tôi phải chuẩn bị những gì hả Lương Sơn?

- Không cần đâu, bà ấy đến xem cậu làm việc chứ không có xem mắt cậu đâu mà lo lắng quá vậy?

- Anh này!

Hà Anh đưa mắt về phía Lương Sơn cười.

Lương Sơn cảm thấy đôi mắt của anh chàng "Tuấn Anh" này đẹp lạ lùng. Có đôi khi trông cậu ta như con gái. Nếu cậu ấy không có làn ria mép xanh xanh, không có mái tóc ngắn và dáng đi nhẹ nhàng hơn. Có lẽ "Tuấn Anh" trở thành hoa hậu mất.

Thấy Lương Sơn cười tủm tỉm khi nhìn mình. Hà Anh phất vào vai anh làm anh giật mình.

- Này anh cười tôi hả?

Lương Sơn giấu nụ cười:

- Đâu có, ai lại cười bạn bè. Tại tôi thấy cậu hơi lạ.

- Lạ cái gì?

Hà Anh giật mình. Cô liên tưởng đến cái râu mép bị sút một bên, không thấy Lương Sơn nhìn mình Hà Anh rón rén đi vào phòng vệ sinh xem lại mặt mày. Suýt chút nữa cô va vào một nhân viên nam trong phòng vệ sinh. Anh ta nhìn cô trân trối rồi bỏ đi. Điều này khiến cho Hà Anh lo lo. Cô bước vội vào trong phòng.

Hà Anh vẫn ở lại công ty với vai con trai một trợ lý giám đốc nam. Cô tiếp tục làm việc với công Việc mà Quốc Tuấn giao cho. Vì sợ cha mẹ phát hiện Hà Anh phải giả trai đến công ty mỗi ngày.

Và tuần này công việc đè nén lên cô vì Quốc Tuấn đi du lịch chưa về. Một mình Hà Anh làm hết mọi việc Lương Sơn còn có công việc riêng của anh.

- Thưa trợ lý, anh làm ơn xem giùm cái hợp đồng này.

- Tôi muốn gặp giám đốc...

Người khác lại vào:

- Xin trợ lý xuống điều hành giùm phân xưởng K.

- Được tôi xuống ngay.

Công Việc tất bật Hà Anh không biết xoay xở thế nào. Tuy nhiên nhờ nhanh nhạy cô giải quyết tất cả, không phiền hà một ai.

Lương Sơn cũng thường xuyên giúp cô. Nhìn cảnh mọi người vây quanh cô Lương Sơn hỏi:

- Cậu có thích làm giám đốc không?

- Không dám. Sao anh hỏi lạ vậy?

Tranh thủ lúc không có người Lương Sơn trêu cô:

- Vì tôi thấy cậu hằng say công việc nên hỏi ý cậu cho vui. Giả sử như vậy cậu có thích không?

- Tôi đang mệt vì công việc ngập đầu.

Anh mau giúp tôi giải quyết mớ giấy này đi, liệu mà suy nghĩ bây bạ mệt lắm.

Lương Sơn cười khà khà.

- Bà Tịnh Huyền sẽ hài lòng đấy cậu cứ chăm chỉ như thế này nha.

Hình như Lương Sơn đang đùa cô thì phải. Có lẽ không có chuyện bà chủ ra Đà Lạt hôm nay. Anh ta dọa mình chẳng.

Hà Anh bỗng đổi giọng nghiêm túc:

- Anh Lương Sơn này, công ty mỹ phẩm Hào Hoa đang ăn nên làm ra, bà chủ Tịnh Huyền cũng rất quan tâm đến chi nhánh mỹ phẩm ở Đà Lạt của con trai bà ấy đúng không?

Không hiểu Hà Anh định nói gì anh trầm ngâm:

- Cậu định nói gì?

- Bà chủ Tịnh Huyền không có ý định nghỉ hưu chứ, Lương Sơn "à" lên một tiếng rồi mỉm cười

- Tôi biết cậu nói gì rồi. Bà chủ Tịnh Huyền lớn tuổi, bà chưa về hưu nhưng có lúc mệt mỗi bà về Đà Lạt này nghỉ dưỡng sức. Bà hứa ngày nay sẽ ra đến đây. Tôi không đùa cậu đâu.

- Thế à?

Hai người đang trò chuyện thì điện thoại leo lên. Lương Sơn tiếp máy:

- Alô, quốc Tuấn đây, cô Hà Anh à?
- Ua, alô, anh đang nói chuyện với ai vậy?
- Là cậu hả Lương Sơn? Còn Tuấn Anh đâu?

Lương Sơn đưng mắt nhìn Hà Anh đôi mắt thoáng ngạc nhiên:

- Cậu ấy đang ở tại phòng này, đang kiểm hồ sơ ạ. Giám đốc muốn nói chuyện với cậu ấy không, có việc gì sao?
- Cậu báo cáo công việc của mình và công ty đi.
- Vâng, mọi hợp đồng đều được Tuấn Anh giải quyết cả rồi. Có một sổ giấy tờ chờ giám đốc về ký.
- Số khách hàng ở khắp nơi, vấn đề mua bán thế nào?
- Có tăng hơn tuần trước.
- Ngày mai các cậu đón tiếp mẹ tôi. Nhớ lo chu đáo nghe chưa?
- Tôi hay Tuấn Anh lo việc này?
- Có thể nhờ Hà Anh được không?

Lương Sơn lại ngạc nhiên anh hỏi lại Quốc Tuấn:

- Hà Anh là ai? Tôi không biết.
- Tuấn Anh biết đấy, Hà Anh là em gái của Tuấn Anh.
- Sao ạ, Tuấn Anh có em gái hèn gì.
- Cậu nói gì vậy?
- Không ạ. Giám đốc có muốn nói chuyện với Tuấn Anh không.
- Chuyển máy cho cậu ấy tôi có vài điều muốn nói với cậu ấy.

Lương Sơn dùng máy gọi Hà Anh:

- Tuấn Anh, giám đốc muốn gặp cậu.

Hà Anh gạt đầu nhắc điện thoại?

- Alô, Tuấn Anh nghe.
- Cô đã khỏe chưa.

- Hà Anh quay ổng nghe sợ Lương Sơn nghe thấy, cô nói nhẹ nhàng.

- Cậu chứ, tôi vẫn còn làm việc ở đây đúng với vai trò của mình, đúng lời giám đốc dặn mà.

- Ô. xin lỗi.

Có tiếng cười vui trong điện thoại:

- Cậu vất vả chứ.

- Không, vẫn bình thường.

- Công Việc thế nào?

- Bình thường... à quên tiến triển rất tốt.

Có nhiều hợp đồng mới đây tôi không dám quyết định. Được cứ bảo họ chờ vài ba hôm nữa tôi sẽ về giải quyết. Cậu nhớ nghỉ ngơi kéo bệnh nữa th2 khỏe. Tôi không có nhà.

Tự nhiên nghe lời nói ân cần của anh Hà Anh xúc động.

- Cảm ơn anh.

- Cậu nhớ làm xong Việc rồi về sớm đừng có đi dạo một mình nguy hiểm lắm.

Cô im lặng lắng nghe lời anh như một bài ca trữ tình:

- Đà Lạt hôm nay nhiệt độ xuống thấp. Cậu nhớ quàng khăn cho ấm, phòng làm việc máy lạnh dễ bị cảm. Hà Anh cô có nghe tôi nói không?

Hà Anh chớp làn mi cong:

- Vẫn nghe ạ, cảm ơn anh đã lo lắng, tôi biết tự lo cho mình mà.

Anh đổi giọng:

- Hai người cố gắng giúp tôi làm tốt, tôi sẽ có quà cho hai người đấy,

Hà Anh đưa mắt nhìn Lương Sơn rồi cười:

- Anh đi chơi vui chứ!

Vui nhưng không bằng làm Việc cạnh các cậu anh thật tức cười, đi du lịch với người yêu còn gì thú vị bằng. Chúng tôi đang ghen tỵ với anh đó.

- Vậy à?

- Tôi nghĩ anh đùa cho chúng tôi vui chứ đi chơi lúc nào cũng vui hơn làm Việc. Đây là những giờ phút thư giãn tuyệt vời. Chúc giám đốc trọn niềm vui trong chuyến đi này nhé.

- Cảm ơn cậu, Dù sao tôi cũng đang buồn và muốn quay về ngay, tôi muốn nói chuyện với các cậu.

Có tiếng gõ cửa, khách hàng vào đặt hàng Hà Anh nói nhanh:

- Giám đốc, tôi có việc, anh còn chuyện gì muốn nói không ạ.

- Khách hàng đúng không?

- Vâng, họ đang chờ.

- Tôi biết. mẹ tôi đến, tôi nhờ cậu giúp, bà ấy rất mến cậu đấy.

- Còn... còn... còn ở công ty?

- Lương Sơn sẽ làm giúp cậu. Còn cậu có thể đưa mẹ tôi đến nơi bà cần.

- Nhưng tôi không biết lái xe mà.

Đừng lo mẹ tôi có tài xế riêng, cậu chỉ theo hướng dẫn bà ấy.

- Tôi hiểu rồi ạ.

- Thôi nhé.

- Chào giám đốc.

Hà Anh ngồi yên thẩn thờ. Cô hơi giật mình khi vị khách hỏi cô ấy lần cô mới trả lời:

- Dạ.. dạ' để tôi xem lại.

- Tôi muốn hỏi anh hợp đồng ban sáng đã giải quyết xong chưa?

- Có lẽ rồi.. Đây ạ.

Người khách nhú mày cầm bản hợp đồng rồi bước ra. Lương Sơn mỉm cười:

- Giám đốc nói gì mà xem ra cậu bản thân dữ vậy.

Hà Anh chối:

- Đâu có gì?

- Sao lại không? Hai người nói chuyện điện thoại gần đứt nửa tháng lương của tôi đó.

- Giám đốc chứ đâu phải tôi.

Hà Anh lúi húi làm việc che vẻ lúng túng của mình. Lương Sơn tủm tỉm cười:

- Cậu có đôi lúc cứ như con gái ấy thích giận hờn. Con trai ai lại như vậy.

- Ai giận hờn anh bao giờ?

- Không giận thật Hà?

- Tôi không rảnh hơi giận người dưng, cậu này đã xem là bạn sao gọi là người dưng.

Hà Anh bất giác muốn mắng cho anh chàng đẹp trai mà ngốc nghếch như ngỗng đực này một trận:

- Anh có biết tôi thất vọng về anh không vậy Lương Sơn.

Hình như Lương Sơn chẳng để ý cái vẻ giận dỗi của Hà Anh:

- Tôi làm gì mà cậu thất vọng. Cậu có biết cậu xấu lắm không?

Hà Anh dùng bút trên tờ giấy hỏi giọng khó chịu:

- Chuyện gì?

- Chuyện gì Hà? Sao cậu thích hỏi đồ người khác vậy. Tôi trực tiếp tuyển cậu vào. Tôi đến nhà trọ thăm cậu vậy mà tôi không biết nhà cậu có cô em gái. Trong khi giám đốc lại biết chuyện này.

Đang giận Lương Sơn Hà Anh quên mất chuyện Quốc Tuấn đùa với anh ta liền lớn tiếng:

- Em gái nào? Tôi không biết.

Cậu định giấu tôi Hà?

Lương Sơn bước đến cạnh bàn viết của Hà Anh, anh nhìn xoáy vào cô rồi bật cười:

- Nhìn kỹ cậu rất đẹp trai và ấn tượng, vẽ đẹp của cậu làm người ta thích ngắm đấy.

- Nếu cậu là nữ thì hay biết mấy. Tôi nghĩ em gái cậu rất tuyệt vời.

Hà Anh chợt hiểu ra, cô đứng lên phát mạnh vào vai anh một cái thật đau:

- Anh định làm gì vậy Lương Sơn, bị biến thái Hà?

- Nói xong Hà Anh cười to rồi bước qua mặt anh ra ngoài. Mùi nước hoa Đàn ông thoảng qua mũi Lương Sơn thật ấn tượng, Anh nhìn theo theo.

- Tôi nói cho cậu biết dù em gái cậu có đẹp nghiêng nước nghiêng thành" thì giám đốc cũng khó mà xoay trở thế cò, anh ta đang đi du lịch với người yêu đấy, có em gái đẹp không giới thiệu cho tôi, tôi chưa có người yêu, tôi sẽ chăm sóc cô ấy hạnh phúc hơn bất kỳ người đàn ông nào trên trái đất này đó.

Hà Anh đứng tựa vào chiếc bàn gần đó, cô nhìn ra khoảng trời cao rộng lại thu hẹp qua vòm cửa sổ. Tự nhiên cô thấy buồn lạ, một cảm giác hụt hẫng đang xâm chiếm lấy hồn cô, khi nghe Lương Sơn nói về Quốc Tuấn. Cô có cảm giác dường như đang mất dần anh. Cô không hiểu lòng mình đang dâng lên niềm ray rứt lạ lẫm.

Trong cuộc đời này tình yêu đến ta quay đi, khi ta chợt ngoảnh lại nó mất từ bao giờ?

- Sao tôi nói không đúng à? Cậu giới thiệu Hà Anh cho tôi đi. Tôi hứa đối xử tốt với cô ấy.

Nhìn khuôn mặt ngây ngô của Lương Sơn Hà Anh vuốt mũi anh một cái rồi nói:

- Tôi nói anh đừng giận nha, anh ngốc như con số không ấy. Tôi không ngờ mặt anh lại hiện lên số 70 to tướng kia.

Lương Sơn gãi đầu bối rối.

- Tôi nói thật đó không đùa đâu. Làm gì có chuyện bảy mươi chia hai ở đây, Rất nghiêm túc.

Hà Anh. Hà Anh em gái tôi đâu có hứa gả cho giám đốc mà anh bảo kỳ cục vậy.

- Thật Hà? Sao giám đốc biết cô Hà Anh.

- Ờ... Việc này.. tại anh ấy hỏi nên biết.

Hà Anh nói đại cho Lương sơn hiểu.

- Công nhận giám đốc tài thật, chọn cô nào cũng tuyệt vời.

- Anh nói nhảm gì vậy Lương Sơn?

- Không có gì.

Lương Sơn mỉm cười nhìn theo dáng đi nhanh nhẹn dài của Hà Anh gót giày cô nện mạnh lên sàn gạch như cố ý, không hiểu sao anh lại thích nhìn. Tuấn Anh như thế.

Không lẽ mình bị bệnh chẳng. Lương Sơn giật mình xem lại mình. Nếu không thì Hà Anh đâu có ghét bỏ đi như thế. Anh tần ngần nhìn theo "Tuấn Anh" cho đến khi bóng "cậu ta" khuất sau dãy cầu thang. Lương Sơn thật ra cũng không hiểu nổi lòng mình. Anh đã yêu rồi chẳng. Anh yêu một người con gái qua hình bóng Tuấn Anh.

Lương Sơn thần thờ suy nghĩ mãi vẫn không ra.

Chương 7

Bà Tịnh Huyền bước vào phòng trước sự ngỡ ngàng của Hà Anh và Lương Sơn. Cô vội chạy ra cửa đón bà:

- Chào bà chủ.
- Ồi. Cậu Tuấn Anh đó à? Trông cậu gầy hơn hôm trước phải không?
- Tuấn Anh vẫn bình thường cảm ơn bà chủ đã quan tâm.

Lương Sơn bước đến cúi chào bà:

- Bà Chủ. Chào bà. Sao bà chủ không chờ chúng tôi đi rước bà lại đến quá bất ngờ.

Anh bảo Hà Anh rót nước mời bà uống khi mọi người yên vị trong phòng khách sang trọng của tòa biệt thự trong công ty.

Bà Tịnh Huyền phẩy tay:

- Tôi đã có người đưa đến đây, làm phiền các cậu làm gì.
- Nhưng đó là nhiệm vụ của chúng tôi thưa bà chủ.
- Tôi biết, nhưng các cậu đang quản lý công ty tôi không thể vì việc riêng làm phiền các cậu được.
- Giám đốc dặn chúng tôi lo cho bà chủ. Đường xa mệt nhọc, bà chủ nghỉ ngơi, có chuyện gì cứ gọi cậu Tuấn Anh đây.

Bà Tịnh Huyền vừa người, nước da ngăm ngăm, gương mặt tròn phúc hậu, cánh mũi đầy đặn suôn thẳng làm nổi bật khuôn mặt vẫn còn vẻ trẻ trung, xinh đẹp thuở thiếu thời. Hà Anh ngược nhìn bà Tịnh Huyền rồi so sánh ngẫm. Cô nghĩ Quốc Tuấn có lẽ rất giống mẹ cái xinh đẹp ấy.

Câu hỏi của bà Tịnh Huyền làm Hà Anh giật mình.

- Thế nào Tuấn Anh cậu báo cáo công việc cho tôi nghe đi. Cậu đang làm nhưng gì khi giám đốc vắng mặt.

Về mặt nghiêm nghị của bà làm cho Hà Anh có cảm giác đang ngồi trước mặt khi bà phỏng vấn hôm nào. Cô nhanh nhẹn trả lời.

- Tất cả các đơn thư hành chánh cháu đều giải quyết xong cả.
- Không có trường hợp thắc mắc nào cả sao?

Lương Sơn xen vào.

- Cậu Tuấn Anh rất có tài ăn nói, mọi người đều hài lòng khi đến mua bán, trao đổi mọi vấn đề có liên quan đến công ty. Tuấn Anh giải quyết nhanh gọn, khách hàng không ký được hợp đồng vẫn nở nụ cười trên môi khi ra về đấy bà chủ ạ.

Bà Tịnh Huyền nheo mắt cười:

- Cậu Lương Sơn có khen cậu quá lời không vậy Tuấn Anh.

Hà Anh lắc đầu bảo:

- Đó là cái nhìn chủ quan của anh ấy. Còn công việc thì đúng là cháu làm theo chuyên môn nhanh gọn, tự tin và quyết thành công là phương châm cháu tự đặt ra và buộc mình phải đạt mỗi ngày.

Bà Tịnh Huyền gật gù, bà đưa mắt nhìn quanh phòng:

- Ta sẽ xem xét mọi thứ. Nhớ để hồ sơ cho ta kiểm tra. Còn nhìn sơ bộ ta thấy có lẽ mình chọn không làm người rồi. Các cậu làm việc tốt lắm, Quốc Tuấn có những trợ lý đắc lực vì ở đây con trai ta chưa quen việc.

- Không, cậu chủ lãnh đạo tốt lắm bà chủ ạ. Công ty vừa chiết xuất mấy sản phẩm nước hoa mùi hương quý phái dành cho đàn ông sắp tung ra thị trường.

- Nước hoa loại nào? Sao tôi không nghe Quốc Tuấn báo cáo việc này nhỉ?

Hai người đưa mắt nhìn nhau:

- Có lẽ giám đốc muốn dành cho mẹ mình sự bất ngờ.

- Ta cũng mong như vậy. Quốc Tuấn và các cháu là thế hệ trẻ luôn luôn sáng tạo đổi mới bên cạnh những sản phẩm đã thành truyền

thống. Các cháu nắm bắt thời cơ kịp thời. Hãy giúp cho Quốc Tuấn nghe các cháu.

- Dạ.

- Cậu kể cho tôi nghe vài sản phẩm mới xem.

Lương Sơn nhắm tính:

- Có mười hai loại được chiết xuất từ hoa lá Hồng cúc, dạ hương, gỗ thông, trầm... nước hoa kể cả keo xịt tóc bán khá chạy trên thị trường.

- Đây là tin vui đúng không? Công ty Hào Hoa phát triển nhờ các cháu đây ta rất cảm ơn.

Hà Anh mỉm cười. Cô góp thêm chuyện cho vui, bà Tịnh Huyền rất hài lòng và khen ngợi trợ lý giám đốc Tuấn Anh có năng lực:

- Cậu Tuấn Anh mới làm trợ lý đã tỏ rõ cái tài năng của mình Quốc Tuấn có hai người bên cạnh giúp đỡ đắc lực tôi đỡ lo rồi.

- Dạ, công Việc ở đây đã có cháu và Lương Sơn làm mỗi ngày, bà chủ cứ nghỉ ngơi.

- Tôi phải ra Đà Lạt xem công việc của công ty thế nào trong những ngày Quốc Tuấn vắng mặt. Đây là chi nhánh riêng của con trai tôi nhưng nó là chi nhánh của công ty mẹ vì vậy tôi phải theo dõi mọi hoạt động.

- Thưa bà chủ trước khi đi giám đốc Quốc Tuấn đã phân công giao việc rất rõ ràng.

- Tôi biết, hai cậu đã giúp Quốc Tuấn rất tốt trong những ngày con trai tôi đi vắng, xem như ổn rồi tôi rất yên tâm.

- Thưa bà chủ, giám đốc chỉ đạo cho chúng tôi lo cho bà chủ, Tuấn Anh lo việc này đi.

Bà Tịnh Huyền mỉm cười hài lòng:

- Thật ra không khí Đà Lạt rất hợp với tuổi già, tôi ra đây tịnh dưỡng là chính, xem xét công việc chỉ là việc phụ. Tôi tin hai cậu sẽ làm tốt

mọi thứ nên giao việc này cho các cậu Nhất là Tuấn Anh, cậu lo cho công ty đi thôi nghỉ dưỡng sức ở khách sạn khỏi làm phiền các cậu tới lui.

Lương Sơn không đồng ý:

- Bà chủ cần người giúp, không ai tin cậy và tất hơn Tuấn Anh đâu. Đây là ý của giám đốc chúng tôi không dám trái lệnh.

Bà Tịnh Huyền nhìn Lương Sơn cười dễ dãi:

- Cậu giỏi tài tuân lệnh cậu chủ thôi. Lệnh tôi không có hiệu lực hả?

Lương Sơn cúi đầu:

- Dạ, cháu không dám. Chỉ vì lo sức khỏe cho bà chủ thôi nên cháu không thể không thực hiện theo yêu cầu của giám đốc.

- Nhưng tôi đi chơi, Tuấn Anh đi theo ai giải quyết công việc ở đây.

- Cháu ạ, xin bà chủ tin tưởng.

- Được rồi, thật ra khi tiếp xúc với hai cậu tôi rất yên tâm. Các cậu còn phải giúp cho giám đốc khá nhiều trong thời gian tới nữa đó. Có thể cả tháng giám đốc vắng mặt.

- Tuấn Anh cậu giỏi chuyên môn và giao tiếp tốt trực tiếp giúp giám đốc việc này nhé.

Hà Anh lắng nghe chỉ đạo của bà Tịnh Huyền, cô ngạc nhiên hỏi:

- Giám đốc hứa với cháu vài ngày nữa sẽ về. Sao bà chủ bảo...

Bà Tịnh Huyền nhấp ngụm trà nóng từ tốn nói:

- Tôi chỉ có một mình Quốc Tuấn là đứa con trai duy nhất, Sắp tới tôi sẽ cưới vợ cho Quốc Tuấn. Quốc Tuấn cứ lo làm ăn hên lần hên nữa mãi. Tôi rất lo lắng chuyện gia đình cho con trai mình. Nhưng hình như Quốc Tuấn không mấy quan tâm đến.

Lương Sơn gật đầu:

- Cậu chủ mãi lo làm ăn nên chưa nghĩ đến. Sự nghiệp là trên hết mà bà chủ.

- Biết vậy là tốt, nhưng mãi lo kiếm tiền để làm gì? Phải có gia đình con cái chứ, mai mốt già ai lo.

- Bà chủ nói đúng, chuyện hôn nhân đời người rất quan trọng ạ. Cháu nghĩ giám đốc rất cẩn thận khi chọn bạn đời, Hà Anh xen vào. Không hiểu sao bà Tịnh Huyền lại khen cô:

Câu nói thật hợp ý tôi. Vì vậy khi nghe Quốc Tuấn nhận lời đi du lịch với người yêu của nó các cậu biết tôi vui cỡ nào không?

Hà Anh đưa mắt nhìn Lương Sơn, không hiểu sao cô mím chặt môi lại về mặt ưu tư.

- Cô Mỹ Mỹ phải không ạ?

Đặt ly nước xuống bàn ngả người ra tựa vào thành salon bà Tịnh Huyền có vẻ rất hài lòng:

- Các cậu biết Mỹ Mỹ chứ!

- Dạ có biết, cô ấy đến đây tuần trước.

- Giọng bà Tịnh Huyền sôi nổi.

- Tuấn Anh cháu thấy Mỹ Mỹ thế nào? Rất hợp với giám đốc của cháu chứ?

Bà Tịnh Huyền hỏi nhưng như để khẳng định thêm ý bà. Hà Anh tìm cách trả lời:

- Cô ấy rất đẹp. Hình như giám đốc và cô ấy cãi nhau, họ không đồng quan điểm.

- Cháu thấy thế à? Có lẽ Mỹ Mỹ hay vòi vĩnh mà Quốc Tuấn không thích chiều nó.

Hai cậu biết không, trong số bạn của Quốc Tuấn ta chưa thấy cô nào vừa đẹp người lại đẹp nét như Mỹ Mỹ cả.

Lương Sơn vẫn im lặng xoay xoay tách trà uống cạn trên tay. Anh không dám nói thật sợ bà chủ phiền Hà Anh đành nói:

- Cháu chỉ nhìn thấy bề ngoài thôi, sau đó giám đốc đã nhận lời đi chơi, có lẽ họ lại vui vẻ bên nhau rồi.

- Ta hi vọng lắm nên vừa điện cho Mỹ Mỹ, nếu cần cứ giữ Quốc Tuấn lại đi chơi thêm vài hôm nữa. Để gì Quốc Tuấn đi chơi thoải mái nếu không nhờ hai cậu giúp ở công ty.

Bà Tịnh Huyền nói một hơi không cần suy nghĩ. Hà Anh cảm thấy mệt mỗi khi nghe bà nói, cô lên tiếng:

- Bà chủ đi nghỉ, trưa rồi ạ.

Bà cười đưa tay ra bảo:

- Tôi mới đến có phiền hai cậu nghỉ trưa không?

- Dạ không ạ.

- Tôi thích ở đây trò chuyện với hai cậu một chút. Ta có nhờ quản lý khách sạn gần đây đặt một bàn tiệc. lát nữa chúng ta cùng đi ăn cho vui.

- Dạ bà chủ thật chu đáo.

- Đừng khen ta. Ta chỉ chu đáo khi cưới vợ xong cho Quốc Tuấn. Hiện nay ta đang lo đây.

- Lo Việc gì thưa bà chủ? Chúng tôi có thể giúp ba không?

- Dĩ nhiên là có thể cho nên ta mới tâm sự với hai người.

Hà Anh và Lương Sơn chờ đợi. Về mặt bà rất quan trọng, bà Tịnh Huyền tuyên bố:

- Sau tuần lễ đi Singapo về tôi sẽ tổ chức lễ cưới cho Quốc Tuấn ngay không cần lễ đính hôn.

Lương Sơn giật mình ngăn:

- Thưa bà chủ, liệu cậu chủ có bằng lòng không, vì cậu ấy đang tìm hiểu cô Mỹ Mỹ ạ.

Bà uống hết ngụm nước rồi đứng lên:

- Các cậu phải khuyên giám đốc điều này. Tôi quyết không để vượt mặt cơ hội vì Mỹ Mỹ là cô gái tốt. Cô ấy rất yêu thương và chịu đựng tôi, cô ấy con gia đình giàu có lại có tài Quốc Tuấn không lý do gì mà từ chối.

- Cháu nghĩ cậu chủ là giám đốc thì đám cưới sẽ phải long trọng, làm nhanh như thế sợ giám đốc phản đối.

- Các cậu nghĩ như thế à, nhưng tôi muốn Quốc Tuấn không có thời gian suy nghĩ nữa. Cưới vợ và sự nghiệp đi đôi sẽ ổn định hơn. Tôi đã quyết định rồi. Quốc Tuấn sẽ vâng lời.

- Có lẽ phải như vậy thôi.

Tự nhiên Lương Sơn buông lời theo ý bà Tịnh Huyền. Hà Anh nghe ý bà đã quyết, cô biết Quốc Tuấn khó mà cưỡng lại. Vả lại anh đã có người yêu, Mỹ Mỹ rất đẹp, một người đẹp như thế là mơ ước của bao chàng trai. Họ đang tay trong tay đi dạo trên những đường phố tuyệt đẹp ở Singapo. Họ trao nhau những nụ hôn say đắm. Họ âu yếm cuồng nhiệt bên nhau.

Không hiểu sao khi nghe tin này Hà Anh chột như kẻ mất hồn.

o o o

Quốc Tuấn bước vào công ty với túi xách khá nặng trên tay. Anh mở cửa văn phòng với nụ cười tươi tắn.

Chợt anh sửng lại khi thấy bà Tịnh Huyền có mặt nơi đây bên cạnh hai trợ lý của mình. Hình như bà đang bàn bạc với họ chuyện gì. Anh háng giọng:

- Mẹ, mẹ khỏe không?

- Ô sao về sớm vậy con. Mẹ nghe Mỹ Mỹ xin với mẹ cho con đi sang Thái Lan vài hôm rồi trở về kia mà.

Quốc Tuấn có vẻ mệt mỏi sau chuyến đi dài. Hai trợ lý của anh chỉ gật đầu chào anh rồi quay lại bàn làm việc không làm phiền họ.

- Con đi chơi nhiều ngày bỏ công việc cho ai hả mẹ?

Bà Tịnh Huyền nhìn anh vẻ dò xét:

- Con về đây còn Mỹ Mỹ đâu không cùng về?

- Cô ấy ở lại Thái Lan du lịch với mấy người bạn. Công việc biểu diễn của cô ấy mẹ không hiểu đâu?

- Sao lại không hiểu. Con và Mỹ Mỹ lại buồn gì à?

- Sao mẹ biết?

- Mẹ là mẹ của con mà. Mỹ Mỹ nói với mẹ con không chịu chịu ý nó, con kỳ quá Quốc Tuấn.

Anh cười dịu dàng nhìn mẹ:

- Chuyện của con và Mỹ Mỹ để con lo, mẹ đừng nghe lời cô ấy không có gì nghiêm trọng cả. Chúng con vẫn vui vẻ mà.

Bà Tịnh Huyền nhìn anh lạ lẫm:

- Con nói nghiêm túc cho mẹ nghe chuyện của con và Mỹ Mỹ để mẹ tính cho.

Quốc Tuấn nhìn mẹ cất giọng ân cần:

- Mẹ lo sức khỏe của mình trước con biết mẹ không được khỏe nên ra Đà Lạt tịnh dưỡng. Hai ngày nay mẹ thấy thế nào?

Bà Tịnh Huyền cười cho anh yên tâm:

- Mẹ rất khỏe con ạ. Và mẹ vui vì có hai trợ lý của con giúp đỡ, Tuấn Anh và Lương Sơn rất giỏi. Con nhớ ưu ái hai người này.

- Mẹ khỏi lo, nhân viên của con mà.

- Ừ mẹ nhắc như thế vì mẹ nhờ họ giúp con trong những ngày con vắng mặt ở công ty.

- Sao ạ, mẹ nói gì con không hiểu?

Bà Tịnh Huyền nhìn con dăm dăm:

- Mẹ muốn con chuẩn bị đi là vừa.

- Chuẩn bị? Việc gì vậy mẹ?

- Hôm qua Mỹ Mỹ hứa với mẹ sẽ cùng về với con để bàn chuyện quan trọng.

- Mỹ Mỹ hay quên lắm mẹ ạ.

- Mẹ không tin vì Mỹ Mỹ rất quý mẹ.

- Nó rất muốn cùng con xây dựng tương lai.

Quốc Tuấn cười to:

- Cô ấy cũng từng muốn như thế. Nhưng hình như Mỹ Mỹ chỉ nói cho vui, cô ấy không quan trọng vấn đề hôn nhân như mẹ.

Bà Tịnh Huyền cất giọng lạnh băng:

- Mẹ nghĩ con nói thêm cho Mỹ Mỹ, có phải con không thích Mỹ Mỹ đúng không?

- Đã quen nhau mấy năm con không có điều kiện gần cô ấy, con muốn tìm hiểu kỹ khi thật sự đến với nhau mẹ ạ, con không muốn sau hôn nhân là bãi chiến trường.

- Con nói quá, Mỹ Mỹ rất dễ thương.

- Cô ấy sẽ là nàng dâu tốt.

- Mẹ ơi, mẹ nôn nao chuyện ấy làm gì, con hẹn mẹ để chúng con tìm hiểu một thời gian nữa. Con sẽ báo cho mẹ tin vui.

Quốc Tuấn định nói đùa cho qua chuyện. Nào ngờ bà Tịnh Huyền nhìn anh với vẻ giận hờn. Bà nghiêm giọng:

- Con nghe đây một tuần nữa mẹ sẽ tổ chức lễ cưới cho con và Mỹ Mỹ, Quốc Tuấn không lạ gì tính mẹ anh.

- Mẹ à, Đâu cần gấp như vậy, mọi người sẽ hiểu lầm bọn con quan hệ không trong sáng.

- Tôi không cần biết, cậu đừng cãi nữa.

- Nhưng chúng con chưa đính hôn.

Bà Tịnh Huyền lắc đầu:

- Con không được từ chối nếu con thương mẹ hiểu chưa.

Nói rồi bà nhẹ nhàng đứng lên Quốc Tuấn nhẹ nhàng tìm kế hoãn Tuấn nhẹ nhàng tìm kế hoãn binh:

- Mẹ à, con thật sự muốn làm nên sự nghiệp trước khi lập gia đình riêng. Công việc của công ty rất cần con. Con xin hẹn mẹ vài tháng

nữa lúc đó mẹ yên chí, con sẽ thực hiện ý định của mẹ.

Bà Tịnh Huyền đi về phía cầu thang Quốc Tuấn giữ mẹ lại:

- Mẹ nghe con trình bày đi, bắt buộc con cưới vợ trong khi con chưa chuẩn bị tư tưởng gì cả con nghĩ mình không hạnh phúc.

Bà trừng mắt:

- Con đừng lý luận nữa nếu con không muốn mẹ tức chết vì con.

- Con...

Quốc Tuấn biết tính của mẹ nên anh cố thuyết phục:

- Mẹ không thương con sao?

- Chính con mới không biết thương mẹ. Mẹ muốn xây dựng tương lai bền vững cho con, Vậy mà con cứ chùng chình mãi là thế nào?

- Con muốn sự nghiệp đi đầu. Con chỉ yêu cầu mẹ cho con được quyền lựa chọn hạnh phúc cho mình.

Bà Tịnh Huyền cười gằn:

- Mẹ đã thư thả cho con ba năm rồi. Bây giờ không chờ đợi một ngày nào nữa. Mẹ quyết định cả rồi.

Quốc Tuấn cảm thấy muốn nghẹt thở khi nghe mẹ tuyên bố:

- Mẹ quyết định điều gì? Sao không hỏi ý kiến con.

- Hỏi con để con từ chối à?

- Như vậy mẹ không hề tôn trọng con.

- Không phải mẹ không tôn trọng nhưng có hỏi con cũng hện mãi cho nên mẹ đã báo với mọi người ngày cưới của con rồi

- Sao mẹ làm vậy được chứ. Con không thể.

- Con nói sao? Con muốn mẹ tức chết hả Quốc Tuấn. Người mẹ cưới cho con là người yêu của con. Hai người lại đang đi chơi với nhau. Như vậy còn gì mà giữ kễ nữa. Chỉ tổ chức đám cưới để hợp thức hóa cuộc sống.

Có gì khác đâu. Con và Mỹ Mỹ yêu nhau mẹ đâu có ý kiến gì, giờ cưới nhau con lại không đồng ý. Thật ra con định làm gì vậy Quốc Tuấn?

- Con và Mỹ Mỹ là bạn thân. Đi chơi với nhau là chuyện bình thường còn chuyện hôn nhân có nhiều ràng buộc, con muốn mẹ thư thả một chút, sao mẹ lại bắt buộc con vô lý như vậy.

- Bảo con cưới vợ là vô lý à. Sao con không biết suy nghĩ.

Bà Tịnh Huyền định bước đi bỗng khuôn mặt bà xám đi vì giận giữ:

- Không được cãi, nói tóm lại một tuần nữa sẽ tổ chức đám cưới cho con và Mỹ Mỹ đó. Mẹ không muốn nghe một ý kiến nào nữa.

Biết mẹ mình đã quyết định khó mà cãi lời. Tự nhiên anh nhớ đến chuyện của Hà Anh liền cứng rắn bảo:

- Mẹ, con biết mẹ muốn tốt cho con nhưng con lớn rồi con xin tự quyết định cuộc hôn nhân của mình.

Giận dữ bà Tịnh Huyền gần từng tiếng một:

- Không nói gì nữa tôi đã cho in thiệp, đặt tiệc cả rồi. Cậu không đồng ý không được đâu.

- Tại sao mẹ lại làm vậy? Anh kêu lên thất vọng.

- Mẹ không thể ép con được.

- Cậu dám cãi hả?

- Con sẽ bỏ đi cho mẹ xem.

- Cậu dám. Cậu là đồ bất... hiếu.

Vừa hét giận dữ, bà định bước đi, khuôn mặt bà Tịnh Huyền bỗng từ trắng bệch như không còn sức sống. Quốc Tuấn đang giận anh bỗng hét lên điếng người khi thấy mẹ như thế. Anh bước nhanh lại chỗ bà Tịnh Huyền đỡ lấy mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ sao thế này?

- Mẹ anh rớt người lại:

- Đứng...

Bà thở mệt nhọc lắc đầu:

- Mẹ muốn thấy con có hạnh phúc trước khi mẹ nhắm mắt:

Quốc Tuấn kêu lên:

- Mẹ... cho con xin lỗi. Mẹ hãy lo cho mình rồi tính chuyện con sau. Tuấn Anh, Lương Sơn mau gọi xe cấp cứu.

Quốc Tuấn ôm lấy mẹ, bà suýt ngất trên tay anh. Hơi thở mệt nhọc. Tay vịn vào thành ghế đáng vẻ đau khổ tột cùng, thắm lặng. Khi thấy Quốc Tuấn phản ứng mạnh, bà Tịnh Huyền rất hiểu con mình. Quốc Tuấn rất cứng rắn. Cả hai mẹ con giống nhau về tính tình và hiểu rõ ý nhau. Vì vậy khi anh không đồng ý tức là mọi hi vọng của bà đã tiêu tan thành mây khói. Mọi cố gắng của bà khi thu xếp tổ chức đám cưới bị Quốc Tuấn đảo lộn không thương tiếc.

Bà Tịnh Huyền bị hụt hẫng nên trở bệnh đau tim phải đi cấp cứu ở bệnh viện trung tâm Đà Lạt. Hai vị trợ lý chứng kiến nhưng không dám lên tiếng khuyên hai người. Bởi vì ai cũng có lý lẽ riêng. Hà Anh thấy Quốc Tuấn thật đáng thương hơn đáng giận. Nhưng cô cũng lấy làm lạ tại sao Quốc Tuấn lại từ chối Mỹ Mỹ. Cô ấy là người yêu của anh kia mà. Cuộc sống không đơn giản chút nào. Cô và Lương Sơn giúp Quốc Tuấn đưa bà Tịnh Huyền vào bệnh viện. Ai cũng lo sợ cho sự an nguy của bà chủ không dám nói gì thêm.

o o o

Bà Tịnh Huyền mở mắt ra nhìn xung quanh bà toàn là một màu trắng toát. Bà chợt nhận ra tay mình đang bị truyền dịch. Bà định ngồi dậy nhưng không được. Chuyện gì xảy ra với bà như thế. Bà Tịnh Huyền lơ mơ nhớ ra. Quốc Tuấn làm trái ý bà. Bà không chịu nổi, biết ăn nói làm sao với mọi người khi bà tuyên bố đám cưới con trai. Tất cả đã định sẵn theo ý của bà. Quốc Tuấn làm trái tim vốn yếu đuối của bà đau từng cơn. Đau đến nỗi bà không gương nổi chắc Quốc Tuấn đưa bà vào đây. Bà nhìn quanh không thấy bóng dáng con trai.

Quốc Tuấn đứng tựa lan can nhìn mông lung ra quãng trời cao rộng của xứ Đà Lạt sương mù. Phía xa đồi núi chập chùng, ngàn thông reo vi vu. Không hiểu sao một tuần du lịch ở Singapo anh và Mỹ Mỹ không có tiến triển gì hơn. Cô thật sự làm anh thất vọng chứ không thể yêu. Sự bốc đồng đòi chia tay, giận hờn rồi năn nỉ của cô làm cho Quốc Tuấn chán ngán hơn khi đối diện với Mỹ Mỹ. Vì vậy anh không thể nào cười gắp Mỹ Mỹ theo lệnh của mẹ. Sao bà lại cố chấp như thế?

Hà Anh ngồi trong phòng canh giấc ngủ cho bà Tịnh Huyền. Giật mình dậy này giờ bà nhìn người có đáng quen quen nhưng đó là một cô gái. Bà có biết cô gái nào khác Mỹ Mỹ. Bà cất tiếng hỏi.

- Cô à, tôi đang ở đâu đây?

Hà Anh giật mình quay lại, cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Kìa bà chủ đã tỉnh. Bà thấy khỏe chưa?

- Khỏe, nhưng cô là ai? Sao tôi trông quen quen và gọi tôi là bà chủ?

- Dạ... cháu là Hà Anh ạ. Quốc Tuấn nhờ cháu chăm sóc bác.

- Quốc Tuấn đâu?

Bà Tịnh Huyền bắt đầu thấy nản bà hỏi giọng không vui. Hà Anh nhón miệng cười:

- Anh ấy canh bác cả ngày hôm qua rất may bác sĩ bảo bác không sao nên Quốc Tuấn nhờ cháu chăm sóc bác. Anh ấy về công ty sắp xếp công việc rồi trở vào với bác.

- Cô à, sao tôi trông cô quen quen mà nghĩ mãi không ra.

Hà Anh bật cười, cô thấy lúc này mình mới thật sự sống đúng bản chất của mình.

- Cô liệu lời nói với bà Tịnh Huyền:

- Bác đừng suy nghĩ nhiều mệt lắm. Cháu sẽ giúp bác khỏe lại mà.

- Cô tốt quá Quốc Tuấn này giỏi lắm tìm cho mẹ người tâm sự nhưng cô là ai?

Bà lại thắc mắc lần nữa Hà Anh chỉ cười.

- Cháu là em gái của Tuấn Anh.

- A, hèn gì bác biết quen quen cứ nhìn mãi mà không dám nói.

- Dạ, bác rất tinh ý.

- Tôi có trí nhớ khá tốt. Cô không có việc gì làm sao lại đến đây chăm sóc cho tôi.

- Cực khổ lắm đó, người già khó tính con cái bỏ đi cả.

Bà Tịnh Huyền chớp nhẹ đôi mắt.

- Anh Quốc Tuấn rất có hiếu với bác, đâu có ai bỏ đi mà bác sợ.

- Cô còn nhỏ chưa hiểu hết lòng mẹ thương con. Mình thương nó mà nó cãi mãi nên bác mới sinh bệnh đó cháu.

Hà Anh thật lòng khuyên bà:

- Bác đừng lo nghĩ nhiều. Việc gì của anh ấy, anh ấy tự lo Anh ấy lớn rồi.

- Bác biết Quốc Tuấn có thể tự lập nhưng việc hôn nhân ít ra cũng cho bác có ý kiến. Con cái dù lớn vẫn có cha mẹ chứ.

Hà Anh tìm cách an ủi bà:

- Bác ơi việc hôn nhân là việc hệ trọng của một đời người. Anh ấy không bằng lòng Mỹ Mỹ, có lẽ có điều gì chưa ổn đối với họ, cháu nghĩ bác ép họ cưới gấp sau này không hay lỡ lãng thì sao?

Bà Tịnh Huyền như thấu hiểu lời Hà Anh. Cô gái nhỏ nhắn có gương mặt thanh tú này ăn nói rất thanh thoát thật giống Tuấn Anh. Cô nói năng khéo léo làm cho bà Tịnh Huyền nguôi nguôi trong lòng:

- Sao chuyện của bác cái gì cháu cũng biết vậy Hà Anh. Cháu quen Quốc Tuấn bao giờ?

- Không ạ, cháu đâu có quen với Quốc Tuấn. Cháu biết chuyện bác là vì... Tuấn Anh nhờ cháu chăm sóc bác. Cháu hỏi và anh Quốc Tuấn kể cho cháu nghe.

Bà Tịnh Huyền gật gù:

- Vậy Hà? Vậy mà bác cứ nghĩ cháu và Quốc Tuấn quen nhau chứ?

- Không ạ. Bác yên tâm đi.

Hình như Hà Anh hiểu rõ lời bà Tịnh Huyền nói. Bà lo sợ Quốc Tuấn có người yêu khác bỏ Mỹ Mỹ.

- Bác làm sao yên tâm khi Quốc Tuấn làm bác bề mặt với mọi người.

Hà Anh thở dài cô nói với bà như nói với mẹ mình:

- Có những điều mà mẹ cha và con cái không hiểu nhau. Có lẽ người được thì có người phải chịu mất bác ạ. Chuyện hôn nhân con trẻ bây giờ khác xưa rồi bác ạ. Yêu nhau nhưng chưa thể lấy nhau. Hãy để tình yêu đến với họ một cách tự nhiên. Khi họ thấy sống cần nhau, không thể thiếu nhau thì họ sẽ tính đến chuyện hôn nhân bác ạ. Con bác không có ế đâu bác lo.

Câu nói cuối cùng của cô làm bà Tịnh Huyền phì cười. Bà lắc đầu thở dài:

Bọn trẻ các người bây giờ thật khó hiểu, bác không làm gì được. Cháu khuyên Quốc Tuấn giùm bác, ớn này bác không quên đâu.

Hà Anh đỡ bà ngồi dậy:

- Bác đã khỏe chưa? Bác ăn một chút nha. Ngày qua bác chưa ăn gì cả.

- Ai nấu thức ăn vậy Hà Anh?

- Thừa cháu ạ, bác ăn xem có ngon không?

- Bà Tịnh Huyền cảm thấy đói và hơi mệt bà dùng món súp dơ Hà Anh nấu rất ngon, bà khen:

- Hà Anh giỏi quá. Cháu nấu ăn ngon lắm. Phải chi bác có đứa con như cháu, Quốc Tuấn bất hiếu còn có con gái an ủi cũng hạnh phúc.

Hà Anh cười nhẹ nhàng ngồi xuống lau mặt cho bà, không hiểu sao cô thấy thương bà như mẹ của mình. Nhưng mẹ cô chưa hề gần gũi

và nói lời ngọt ngào với cô lần nào.

Cô khao khát một người mẹ hiền hậu như bà Tịnh Huyền.

- Chắc ở nhà cô có hiếu với mẹ lắm phải không Hà Anh?

Thoáng giật mình, Hà Anh lí nhí đáp:

- Cháu không biết ạ.

- Ba mẹ cháu ở đâu?

- Dạ ở thành phố ạ.

- Cháu ở đây với bác chứ?

- Dạ lúc đầu anh Quốc Tuấn nhờ cháu chăm sóc giùm bác vài ngày. Có lẽ..

- Cháu bận Việc sao?

- Dạ, cũng bận ạ.

- Cháu làm Việc ở đâu.

- Ở công ty.

Suýt chút nữa Hà Anh để lộ thân phận mình cô trở đi khi bà Tịnh Huyền hỏi dồn:

- Vậy cháu nghĩ lâu người ta đuổi việc làm sao?

- Không ạ, trước kia cháu làm ở công ty thu mua hoa bây giờ định chuyển nơi khác. Cháu tình nguyện chăm sóc bác đến khi lành bệnh, bác bằng lòng không?

Bà Tịnh Huyền hài lòng bà cảm thấy dễ chịu khi cô chăm sóc bà tận tình. Cô xoa bóp cho bà, nấu ăn rất ngon và rất dịu dàng lúc nào cũng khuyên nhủ, lựa lời ngon ngọt để nghe nói với bà. Bà Tịnh Huyền rất có cảm tình và hết lời khen ngợi cô.

Quốc Tuấn đứng bên ngoài, qua ô cửa kính anh thấy bà Tịnh Huyền rất vui. Hình như Hà Anh rất hợp ý bà. Anh để cho họ tự do nói chuyện. Nhìn mẹ vui vẻ ăn uống bình thường. Quốc Tuấn bước vào:

- Mẹ, mẹ khỏe không?

Bà Tịnh Huyền đưa mắt nhìn Quốc Tuấn. Gương mặt đầy đặn của anh hơi hóp vào, bà bỗng đau lòng hơn là giận anh:

Con đó Hà Tuấn? Sao con không lo chuyện công ty đi. Ở đây mẹ có Hà Anh rồi.

- Mẹ ăn uống gì chưa con lo.
- Khỏi, có Hà Anh chăm sóc cho mẹ rồi.
- Mỹ Mỹ đâu không thấy đến thăm mẹ.
- Con đã điện cho cô ấy nhưng chưa thấy đến.
- Có lẽ nó bận nhiều việc nên chưa đến, nó rất thương mẹ và quan tâm đến mẹ như Hà Anh.
- Hà Anh cô giúp mẹ tôi nha.

Hà Anh gật đầu, Nghe bà Tịnh Huyền so sánh Mỹ Mỹ với Hà Anh bất giác anh trộm nhìn cô. Hà Anh thật tuyệt vời hơn anh tưởng. Với mái tóc giả ngang vai cô rất nữ tính, dễ thương lạ, Phải nói Hà Anh rất đẹp, cái đẹp dịu dàng thủy mị, rất duyên dáng. Anh thích nhìn cô ngay giây phút đầu tiên gặp gỡ Hình ảnh một cô gái có đôi mắt đẹp làn mi cong vút khiến hồn anh ngây ngất, một thoáng quên cả đất trời. Đôi mắt như thu hồn anh làm anh ngỡ ngẩn giục anh lái xe chạy đuổi theo. Giọng cười, cái lêu lêu và đôi mắt tinh nghịch có lúc giận dữ đều đẹp rất ấn tượng theo anh làm tim anh chao đi mấy nhịp, dù anh đã có Mỹ. Mỹ sắc nước hương trời, nhưng Mỹ Mỹ dễ làm cho con người ta chán khi lâu ngày gần gũi cô. Còn Hà Anh càng làm cho người ta thích thú vì không những cô đẹp cái đẹp ngầm, cô ăn nói dịu dàng, duyên dáng, cô còn có tài, giỏi công việc và biết yêu thương, chịu đựng người khác, Mỹ Mỹ không thể có cái đức tính ấy. Thương người ư? Cô đi làm nhân đạo chẳng qua là để đánh bóng thêm tiếng tăm cho mình. Mục đích vì bản thân giàu có, quảng tiền bố thí cho người khác. Một cô gái như thế làm sao có thể nào trở thành người vợ tốt được, Quốc Tuấn suy nghĩ mấy ngày liền vì anh sợ mẹ buồn sinh bệnh nặng thì khổ.

Hình ảnh Mỹ Mỹ xô mấy đứa trẻ khi chúng đến nhận quà làm anh thấy khó chịu, cô nói với anh giọng tức giận:

- Anh muốn em cho chúng bao nhiêu em cũng sẵn sàng. Có điều gần mấy đứa nhỏ gớm ghiếc ấy em tởm quá, chẳng xấu xí, dơ bẩn đáng ghét.

- Ôi trời lòng nhân đạo của cô ở đâu chứ. Chúng đáng thương sao mà đáng sợ chứ.

Bà Tịnh Huyền thấy con trai ngồi thừ ra không nói gì liền hỏi:

- Con đang buồn mẹ à?

Anh giật mình như tỉnh giấc mơ dài liền bảo:

- Con lo cho mẹ, mẹ à Mỹ Mỹ rất khó chịu, cô ấy ngại đến bệnh viện.

- Sao con biết nó không đến đây được. Bệnh viện ai lại không kỵ nhưng mẹ vào đây nó phải vào thăm chứ. Mẹ tin Mỹ Mỹ không bỏ mẹ đâu.

Quốc Tuấn thở dài:

- Bây giờ con nói gì về Mỹ Mỹ mẹ cũng không tin. Sau này mẹ sẽ biết Mỹ Mỹ đòi chia tay con mãi. Hết chia tay lại giận hờn, đang vui về lại đòi hỏi thứ này thứ nọ, con không thể nào chịu nổi tính khí quá trẻ con của cô ấy.

Sao lúc trước con lại yêu cô ấy đến độ mất ăn mất ngủ, bây giờ lại chê. Có phải con đã yêu cô gái khác không?

Quốc Tuấn ngồi yên mắt hướng về phía Hà Anh, cô đang xếp gọn đồ đạc trong phòng. Hình như không chú ý đến cuộc nói chuyện của hai mẹ con họ.

Bà Tịnh Huyền lập lại:

- Con yêu ai cứ nói mẹ sẽ cưới cho con.

- Con bỏ Mỹ Mỹ là điều không thể tưởng.

- Sợ mẹ giận lại xúc động anh từ tốn:

- Mẹ ơi, mẹ không hiểu lòng con đâu.

- Con có ai ngoài Mỹ Mỹ. Có điều Mỹ Mỹ và con chưa đồng ý thì làm sao mà cưới. Mẹ không tin con không sao cả nhưng mẹ tin Mỹ Mỹ

chứ. Mẹ cứ gọi và hỏi cô ấy xem.

- Con không nói thêm đâu.

- Có phải con từ chối hay xúc phạm gì đó làm Mỹ Mỹ giận nên nói lấy.

- Không có, mẹ chỉ nên hiểu rằng chuyện này không phải do con làm ra đâu.

Bà Tịnh Huyền nghiêm giọng:

- Thôi việc lỡ rồi mẹ không được khỏe để lo cho con. Nhưng mẹ sẽ gọi Mỹ Mỹ về.

- Cả hai phải hứa với mẹ.

- Được, mẹ cứ gọi Mỹ Mỹ về. Con tin rằng Mỹ Mỹ không bao giờ bước đến đây.

- Nếu mẹ bệnh hoạn người chăm sóc mẹ không phải là Mỹ Mỹ.

- Sao con lại nói thế? Mỹ Mỹ hứa với mẹ Mỹ Mỹ rất thương mẹ.

Quốc Tuấn quặt nhẹ nhẹ cho bà:

- Đúng ra Mỹ Mỹ thương cái gia tài của mẹ, còn thương yêu thực sự trong lòng cô ấy trống không mẹ ạ. Để con tìm một người khác an ủi mẹ, chăm sóc cho mẹ tốt hơn.

- Hà Anh chăm sóc mẹ rất tốt. Mỹ Mỹ là con nhà giàu ai lại bắt nó chăm sóc mẹ chỉ cần nó đến đây thăm là mẹ vui rồi.

Quốc Tuấn nói như van:

- Con tìm cho mẹ một người rồi đó Hà Anh sẽ ở đây với mẹ. Mẹ đừng quá kỳ vọng vào Mỹ Mỹ nếu mẹ không muốn thất vọng, đau khổ sau này. Con thương mẹ nên nói trước.

- Thừa bác đã đến giờ uống thuốc ạ.

- Vất vả cho cô quá Hà Anh?

- Có gì đâu. Hà Anh thấy việc này rất đơn giản. Bác cần yên tĩnh anh nên chịu ý người bệnh một chút đừng làm bác xúc động.

Quốc Tuấn nhìn cô rồi cười:

- Nhưng mẹ tôi cố chấp, tôi sợ mai một mẹ tôi chịu không nổi khi đối diện với sự thật.

Cô xoa tay:

- Anh đừng nói nữa bác ấy không chịu được đâu Từ từ bác ấy hiểu mà.

- Hà Anh xem ra hiểu ý mẹ hơn con đó Quốc Tuấn.

Anh mỉm cười hạ giọng:

- Mẹ thật lạ thích khen người khác không bao giờ khen con trai mình.

Bà Tịnh Huyền thấy con trai mình nhận xét đúng liền bảo:

- Mẹ định khen con đây. Chưa kịp thì con đã trách.

- Khen con việc gì?

- Con tìm đâu ra một người giúp việc hiền hậu, nét na và siêng năng giỏi dẫn nữa. Mẹ rất thích Hà Anh, con để cô ấy ở lại đây với mẹ được rồi, Con yên tâm lo cho công ty đi.

Anh đưa mắt nhìn Hà Anh kín đáo nở nụ cười. Bà Tịnh Huyền gọi Hà Anh đến bên cạnh rồi bảo với Quốc Tuấn:

- Con thử hỏi ý kiến của Tuấn Anh xem sao?

- Chuyện gì ạ?- cả hai đồng thanh.

- Mẹ muốn Hà Anh theo mẹ về Sài Gòn với mẹ. Cô ấy có thể chăm sóc sức khỏe cho mẹ dài hạn. Có được không con?

- Việc này.

Hà Anh hơi bối rối. Thế là cô phải xa Quốc Tuấn sao? Tự nhiên nghĩ đến điều đó mắt cô buồn sụp sụp xuống yên lặng Quốc Tuấn hơi bất ngờ trước đề nghị của bà Tịnh Huyền anh nói:

- Việc này chúng con sẽ bàn lại với Tuấn Anh mẹ ạ. Tuấn Anh là...

- Mẹ biết rồi. Nhưng Tuấn Anh, Hà Anh đều ở thành phố ra. Trở về Sài Gòn đâu có khó khăn gì. Vả lại sống và làm việc ở đâu cũng vậy. Nếu Tuấn Anh lo cho em gái thì mẹ đưa cậu ta trở về công ty trong Sài Gòn cho cậu yên tâm cho Hà Anh ở lại với mẹ.

- Vấn đề Tuấn Anh không có gì chỉ ngại..

Quốc Tuấn lấp lửng bà Tịnh Huyền nói tiếp:

- Tuấn Anh là trợ lý giỏi của con. Mẹ nghĩ có cậu ấy con đỡ phải lo mọi Việc. Đem Tuấn Anh đi mất cánh tay đắc lực đó Quốc Tuấn.

- Dạ... Mặt anh rõ ràng lộ vẻ bối rối. Hà Anh đã tình nguyện ở lại đây chăm sóc bà nên có không ngại. Tránh đổ bể việc cô và khó xử cho anh Hà Anh vội nói:

- Thưa bác cháu sẽ về với bác. Không có việc gì đâu ạ.

Vui mừng bà Tịnh Huyền gật đầu:

- Đó con thấy chưa Hà Anh rất chu đáo.

- Anh em họ rất giống nhau ở tính quyết đoán và dứt khoát. Con nhớ chăm sóc và nâng đỡ cho Tuấn Anh nha. Mẹ tin tưởng cậu ấy lắm. Một người tài trong công việc đấy.

Quốc Tuấn giấu tiếng thở dài anh đứng lên:

- Con xin phép mẹ trở về công ty đây, công Việc quá nhiều.

Không ngờ bà Tịnh Huyền ngăn lại:

- Không có con Tuấn Anh và Lương Sơn giải quyết rất tốt. Con cứ lo chuyện của mình đi giao việc cho họ làm bớt phải tin những người cộng sự mình chứ con.

Hà Anh biết Quốc Tuấn cũng như cô ruột rồi tơ vò. Cả hai vô tình gạt bà nhất là cô. Và cả hai đang rơi vào tình thế nan giải, nếu không thông minh tỉnh táo khó mà giải quyết.

Bà Tịnh Huyền biết cô giả trai gạt bà chắc bà xỉu ngay. Bà không chịu nổi cú sốc người khác gạt mình đâu.

Hà Anh tin là mình đang làm đúng.

- Mẹ gọi con ở lại làm gì?

Mẹ muốn con đưa Hà Anh đi sắm sửa vài thứ cho mẹ được không?

- Được ạ Mẹ cứ nói với cô ấy, con đợi ở dưới xe.

- Đi ngay bây giờ hả bác?

- Ừ cháu lấy giấy ghi đi. Bác muốn mua nhiều thứ.

Bà Tịnh Huyền bảo cô mua quần áo cho mình, mua đồ dùng cá nhân cho Hà Anh, những thứ dùng để trở về thành phố rồi bảo cô đi cùng Quốc Tuấn. Anh ấy sẽ biết mua mọi thứ gì cho bà.. Có thể vài hôm nữa bà xin về Sài Gòn cùng cô. Nghe đến đây tự nhiên Hà Anh cảm thấy buồn. Một nỗi buồn vô cớ xâm chiếm lấy hồn cô. Hà Anh bước đi những bước chân vô hồn ra khỏi bệnh viện với bao ý nghĩ lộn xộn thoáng qua đầu. Trông dáng cô giống như người bị mộng du.

Chương 8

Quốc Tuấn đứng tựa lưng vào xe vẽ thẩn thờ, anh nhìn mông lung ra khoảng không gian bao la trước mặt qua cặp kính màu nâu. Trời buồn buồn. Quốc Tuấn không hiểu vì sao dạo gần đây anh thấy mình dường như có sự thay đổi. Những ngày làm việc bên cạnh Hà Anh là những ngày anh vui vẻ, lạc quan vô cùng. Bây giờ Hà Anh sắp rời công ty, làm sao anh giữ cô lại. Mẹ anh là người đưa cô đến mang niềm hi vọng cho anh. Sao bây giờ lại là mẹ anh đưa cô đi. Hà Anh đi anh buồn hiu hắt. Quốc Tuấn không biết anh phải làm gì bây giờ? Mãi suy nghĩ anh không hay Hà Anh đang đứng bên cạnh anh lâu lắm rồi cô mới trở lại hình hài đáng đáp xưa được đứng cạnh Quốc Tuấn như cô hằng mong. Ngày ấy Hà Anh ước ao gặp được ý trung nhân. Hình ảnh lý tưởng ấy chỉ có trong đầu cô và bây giờ có lẽ nó là hiện thực. Cô cảm thấy khó mà quên anh. Quên một người đã làm cho lòng cô xôn xao dậy sóng.

- Tuấn Anh cậu đó à?
- Không phải, bây giờ em là Hà Anh.
- Anh không nhận ra điều đó sao?
- Có chứ. Anh thích em là Hà Anh hơn.
- Nhưng khi em trở thành Hà Anh, thật sự trở lại chính mình thì em thấy cuộc đời mình buồn hơn.
- Tại sao vậy?
- Vì em phải xa công ty.

Quốc Tuấn quay lại nhìn cô một cái nhìn xa xăm khó tả hết bằng lời.

- Em tiếc sao? Vậy mà anh nghĩ rằng em muốn trở về Sài Gòn không thích làm việc ở công ty nữa chứ.
- Không, chỉ vì em cảm thấy bác gái rất đáng thương.
- Vậy hả? Lúc nãy nghe em nhận lời anh rất buồn, em có biết anh có cảm giác như thế nào không?

- Làm sao em cảm nhận được những ý nghĩ của anh.

Quốc Tuấn mở cửa xe tỏ vẻ thất vọng:

- Mẹ anh khen em thông minh, anh cũng nghĩ là em sẽ là người có khả năng đọc được ý nghĩ của anh. Nào ngờ Hà Anh bỗng cười phá lên:

- Quốc Tuấn anh nghĩ là em có khả năng siêu việt ấy à? Anh phải nói thì em mới hiểu chứ.

Quốc Tuấn cắn môi mím nói nhỏ.

- Em có biết tại sao anh đưa em vào làm trợ lý cho anh không?

- Tại sao? Em muốn biết?

- Vì, vì anh mến em, quý em. Những ngày em giúp anh làm việc anh thấy mình yêu đời hơn, cuộc sống như có ý nghĩa hơn, niềm vui nhân đôi.

- Vậy à em chỉ nghĩ rất đơn giản vì anh cần một trợ lý.

- Không phải đâu, thiếu gì trợ lý nam đủ tiêu chuẩn cho anh chọn, anh chọn em vì nhiều lý do mà anh không thể giải thích.

- Em hiểu anh mà Quốc Tuấn.

- Sao em lại nhận lời mẹ?

- Anh không thấy bác ấy đáng thương à?

Quốc Tuấn gật gù.

- Ừ hiện nay mẹ anh rất đơn chiếc không có người đỡ đần chăm sóc. Anh cũng chưa biết tính sao? Anh định nhờ em tìm người giúp khi mẹ anh trở lại Sài Gòn. Không ngờ em lại nhận lời như vậy.

- Anh không bằng lòng cho em đi giúp, mẹ anh à?

- Đành vậy, biết sao bây giờ. Ai bảo em làm việc tốt quá mẹ anh hài lòng, khen ngợi mãi. Bây giờ đổi người khác bà cụ đâu có chịu.

Hà Anh tươi cười.

- Không lẽ em đi anh buồn à?

- Tự nhiên Quốc Tuấn đặt tay lên vai cô một cách thân ái:
- Em nghĩ anh là cục đất sao không biết buồn, anh không giành với mẹ được. Anh mất đi một trợ lý vừa ý, tâm trạng của anh khó chịu lắm đó.

Quốc Tuấn nói đi rồi nói lại.

- Tuy nhiên em không đi đâu xa. Vì chúng ta là bạn thân mà rời nhau phải đau lòng chứ. Anh nghĩ ngày nào mẹ anh hết bệnh em hãy trở lại công ty làm Việc với Anh nha.
- Dĩ nhiên.
- Hà Anh gât đầu. Bàn tay nóng ấm của anh vẫn để yên trên vai cô.
- Cô nhớ cái cảm giác ấy khi cô còn là một Tuấn Anh đẹp trai.
- Anh nghĩ em là người hiểu anh.
- Tại sao anh lại nghĩ như thế. Mỹ Mỹ hiểu anh hơn.
- Mỹ Mỹ cô ấy không biết về ai cả, kể cả anh, cô ấy giống con búp bê rỗng tuếch.
- Nghe nói ngày xưa anh rất yêu cô ấy.

Quốc Tuấn mơ màng về ngày anh mới quen. Mỹ Mỹ đẹp kiêu sa khiến trái tim anh chao đảo trước vẻ đẹp mê hồn ấy. Anh và các bạn anh đều là những người thích chinh phục. Tuổi trẻ đi qua. Cái thời sôi nổi bột lảng dần đi, thì ra những con búp bê lồng trong tủ kính chỉ để ngắm nghía chứ không để yêu thương được, vì búp bê không biết yêu thương người bao giờ.

Mỉm cười Hà Anh đứng yên bên anh. Cô nghe hồn lâng lâng một sự dịu dàng e ấp, tình yêu trong sáng như nụ hoa đầu hé nở trong lòng hai người. Hình như họ thích kể cho nhau bao điều kể cả góc tâm tư thầm kín nhất ở tận đáy lòng. Họ hiểu nhau như hiểu chính mình.

Quốc Tuấn đề nghị:

- Anh đưa em đi chơi nha.

- Không được, em về mẹ anh chờ...

- Mẹ anh muốn anh sắm sửa ít đồ cho em và mẹ để chuẩn bị cho bà trở về Sài Gòn.

- Mẹ anh không trông em đâu. Anh sẽ điện cho mẹ.

Hà Anh gật đầu. Không hiểu sao cô lại đồng ý một cách dễ dàng như vậy:

- Tùy anh.

Quốc Tuấn mở cửa xe cho Hà Anh bước vào. Lần đầu tiên anh được đi dạo cùng cô.

Quốc Tuấn cảm thấy niềm vui nhân đôi. Anh nhớ đến chuyến du lịch Singapo với Mỹ Mỹ bảy ngày họ đã cãi nhau sáu lần. Bị anh từ chối cưới gấp Mỹ Mỹ đã giận anh. Và anh trở về nước với một tâm trạng chông chênh khó tả. Hình như anh và Mỹ Mỹ là hai đường thẳng giao nhau một điểm rồi xa nhau mãi khó mà gặp lại lần nữa trong đời.

Tuy nhiên lần giận hờn này của Mỹ Mỹ không hề làm cho Quốc Tuấn đau khổ, bận tâm. Hình như lòng anh đã quyết dù không phải anh là người đề nghị chia tay.

Buổi chiều ở Đà Lạt ánh sáng vàng ươm rắc lên vạn vật, cây lá ánh lên màu ngọc thạch, Quốc Tuấn lái xe vòng vèo qua các nơi danh lam thắng cảnh. Nhưng giây phút này không ai bảo ai cả hai lại thích ngồi bên nhau mà ngắm nhìn cảnh vật thật thơ mộng của Đà Lạt trong buổi chiều thu. Họ im lặng thay cho lời nói trong lúc này.

- Em có muốn đến cà phê cao nguyên không Hà Anh?

- Không cần đâu anh.

- Vậy em muốn anh đưa em đi đâu. Mình dạo hồ than thở nha.

- Không, em không thích hồ than thở, nơi ấy rất buồn.

- Nếu vậy mình đến thung lũng tình yêu nơi ấy rất êm đềm thơ mộng, Hà Anh cũng lắng đầu:

- Chúng ta đi dạo trò chuyện vòng quanh hồ Xuân Hương, đến chợ Đà Lạt mua sắm rồi về anh ạ. Em sợ mẹ anh lo lắng, bà ấy đang bệnh mà.

Không hiểu sao nhìn vẻ lo lắng cho mẹ anh của Hà Anh, Quốc Tuấn lại ao ước được đặt nụ hôn lên vàng trán thanh thoát của cô. Nhưng Quốc Tuấn rất sợ cô khước từ và xem thường anh. Làm anh nôn lên niềm khao khát vô bờ. Không lẽ anh yêu Hà Anh rồi sao?

Thình thoảng anh lại nhìn cô. Nhìn nét thanh tú của Hà Anh Quốc Tuấn muốn thổ lộ điều sâu kín trong lòng. Nhưng anh chưa hiểu hết tâm trạng của Hà Anh đối với mình. Biết đâu khi nói ra anh lại chấp nhận một sự thật phũ phàng. Hà Anh sẽ vĩnh viễn ra đi. Anh rất sợ điều đó nên đành câm nín nhưng anh vẫn nuôi một niềm hi vọng đang lớn dần trong anh. Tự nhiên Quốc Tuấn hỏi Hà Anh:

- Bao giờ em lấy chồng. Hà Anh?

Hà Anh nheo mắt cười:

- Anh hỏi để làm gì? Có thể về Sài Gòn, ở trong đó em sẽ lấy chồng luôn.

Quốc Tuấn dừng xẹt xe lại bất ngờ làm cô suýt ngã vào người anh, Hà Anh đỏ mặt.

- Anh làm gì vậy Quốc Tuấn?

- À không. có lẽ gặp phải ổ gà em ạ.

- Vậy mà em cứ tưởng Hà Anh lại cười cô nói lấp lửng:

- Anh Quốc Tuấn nè!

- Gì?

- Anh có biết Đà Lạt đầy hoa, festival Đà Lạt đã diễn ra rất ấn tượng. Hàng trăm cặp uyên ương làm lễ trong ngày cưới. Họ đi bên nhau trung nụ cười rạng rỡ. Em ao ước ngày mình lấy chồng mặc một cái áo đầy hoa hồng tươi kết thành một vạt dài. Em sẽ trở lên Đà Lạt này tổ chức lễ cưới. Anh ủng hộ chứ.

Quốc Tuấn khẽ liếc nhìn cô. Hà Anh vẫn nói say sưa điều cô mong ước, anh xen vào:

- Anh sẽ tặng cho em chiếc áo hoa ấy.
- Sao là anh, chú rể tương lai tặng cho em chứ.
- Chú rể là ai, là anh chàng việt Kiều Hoàng Hình à?

Bất giác Hà bật cười trước vẻ khó chịu của Quốc Tuấn.

- Em chỉ yêu cầu anh một điều... nếu anh vẫn xem em là bạn thân.
- Em nói thử đi.
- Anh tặng cho em một xe hoa hồng trong ngày cưới được chứ.

Quốc Tuấn thở hắt ra:

- Anh cũng có một điều kiện...
- Sao?
- Anh sẽ thực hiện yêu cầu của em nếu anh là người được vinh dự mang áo mang hoa đến cho em bao nhiêu anh cũng làm. Em muốn kết cả bao nhiêu loài hoa Đà Lạt anh sẽ gom hết tặng em.

Hà Anh nghênh mặt:

- Anh đùa dai thật Quốc Tuấn, chuyện đùa của anh chỉ có trong mơ.
- Tại sao? Anh sẽ cố gắng biến thành hiện thực.
- Nhưng ngày ấy có lẽ còn xa lắm. Anh còn mẹ, còn My Mỹ kia mà.

Quốc Tuấn lắc đầu như tỉnh một giấc mơ:

- Anh và Mỹ Mỹ không còn gì nữa.
- Chúng ta hãy chờ thời gian sẽ trả lời Hà Anh ạ.
- Để làm gì hả anh?

Quốc Tuấn bỗng dừng xe lại bên đường. Trên đồi cao thông hát vi vu bản nhạc tình yêu Anh nhìn Hà Anh rất lâu rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô hôn nhẹ.

- Hà Anh hãy tin anh. Chờ anh nha Hà Anh.

Hà Anh đỏ mặt. Tim cô là tiếng trống liên hồi. Cô rụt tay lại.

- Quốc Tuấn anh làm em bất ngờ quá.

- Không bất ngờ đâu. Anh đã yêu em ngay từ phút đầu gặp gỡ, và anh ngỡ ngẩn khi vượt mặt em trên đường.

Hà Anh xúc động không dám ngẩng lên:

- Em không biết.

- Và em biết anh ngỡ ngàng như nằm mơ khi thấy em xuất hiện bên anh qua hình bóng cậu con trai.

- Xí, chẳng phải anh bị bệnh đồng tính sao?

- Không bao giờ có chuyện ấy. Anh yêu em Hà Anh.

- Đừng anh... có vội lắm không Quốc Tuấn? Em chưa hiểu hết lòng mình.

Quốc Tuấn nhìn cô hi vọng:

- Anh muốn trả hết tấm chân tình của anh cho em thấy. Còn em... đừng vội trả lời anh. Thời gian sẽ là thước đo tình yêu bền vững. Anh hi vọng em luôn hướng về anh.

Một ngày nào đó chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi.

Hà Anh thở dài:

- Em rất hi vọng. Bây giờ mình về đi anh.

Quốc Tuấn buông từ từ hai bàn tay cô ra. Anh tiếc nuối giây phút này, không hiểu sao anh cảm thấy buồn và cô đơn vô vàn. Anh vòng tay lái cho xe lướt đi trên con đường nhựa láng bóng mà sao lòng anh lại bề bộn vô cùng. Xe chạy êm êm. Hà Anh nhìn anh mà xao xuyến hết cả tâm can. Nhưng cô vẫn bình thản vô cùng, khiến Quốc Tuấn càng cảm phục hơn. Anh nguyện chờ đợi cô dẫu phải bạc cả đầu.

o o o

Buổi trưa hôm ấy. Hà Anh và bà Tịnh Huyền cũng trở lại Sài Gòn. Tài xế đưa hai người về khu biệt thự ở đường Cách Mạng Tháng Tám. Ngôi biệt thự tọa lạc trên một khoảng đất trống. Khuôn viên rộng rãi vô cùng. Phía trước biệt thự đầy hoa mười giờ nở như tấm thảm dệt. Hà Anh đưa bà Tịnh Huyền vào nhà. Căn nhà rộng nhưng vắng lặng êm đềm quá khiến con người ta dễ rơi vào tâm trạng buồn bã.

Hà Anh lướt mắt qua mọi thứ trong nhà. Cửa cải, đồ vật quý giá và bày trí khá cầu kỳ. Bà Tịnh Huyền ngồi xuống salon bảo Hà Anh:

- Bảo con Hoa đi chợ cháu chuẩn bị cho bác các món ăn theo đơn bác sĩ nha.

- Dạ, bác khỏe không.

- Ờ, khỏe. Nhưng già rồi nay bệnh mai đau, cháu giúp bác mọi việc nhé Hà Anh.

- Cháu sẽ làm bác vui bác ạ.

Nhìn thấy hoàn cảnh đơn chiếc của Quốc Tuấn một mình phải cai quản cả cái công ty lớn mà cô thì không giúp gì được cho anh nữa Hà Anh thấy tội cho Quốc Tuấn quá. Cô tình nguyện về đây chăm sóc cho bà Tịnh Huyền. Có người lo cho mẹ Quốc Tuấn đỡ một phần gánh nặng trên vai công việc công ty và mẹ bệnh. Hai mẹ con mà bao nhiêu là việc, liệu Quốc Tuấn giải quyết nổi không? Đây cũng là cách cô giúp Quốc Tuấn cho mẹ anh ấy.

- Chúng ta về đây nghỉ một lúc rồi phải vào bệnh viện kiểm tra sức khỏe đó Hà Anh.

- Bác không ở nhà sao?

- Không, đây là giấy tờ chuyển viện... Họ ưu ái cho bác về nhà thăm nhà. Nếu có việc gì họ không chịu trách nhiệm.

- Được rồi bác cháu ta trở vào bệnh viện. Bác đi đâu cháu sẽ theo đó mà.

Bà Tịnh Huyền vui vẻ khi có Hà Anh bên cạnh tạo niềm vui.

- Chờ bác nghĩ ngơi một giờ nữa rồi đi nha Hà Anh.
- Cô gặt đầu. Hà Anh dọn dẹp nhà cửa cho bà sạch tươm. Cô bỗng nhớ đến Vân Vi. Từ đây về nhà Vân Vi khá xa, Hà Anh liền nhắc máy điện thoại:
 - Alô!
- Hà Anh nói nhanh giả giọng nam ồ ồ.
- Có tiếng Vân Vi nhừa nhựa:
- Ai vậy?
- Có nhận ra ta không, trời ơi trưa mà ngủ dừ vậy cô nương. Không sợ bị khét sao?
- Ôi! Là mi Hà Hà Anh?
- Ta đây chứ ai?
- Mi ở đâu vậy? Dạo này ngon cơm ngọt canh với ông giám đốc Việt kiều rồi Hà. Sao không thấy nhẩn nhe gì bạn bè cả.
- Đừng có đoán bừa, quỷ nhỏ ạ. Ta ở rất gần mi đó, đường Cách Mạng Tháng Tám.
- Sao Hà? Tự nhiên lại về đó. Mi quen ai vậy?
- Đâu có quen ai, mình phải đưa bà chủ bị bệnh từ Đà Lạt về bệnh Viện thành phố chữa trị.
- Bệnh gì? Sao giám đốc không lo trị cho bà chủ ở Đà Lạt lại đưa về đây?
- Bà chủ bệnh tim cậu ạ.
- Có phải mi làm tình nguyện viên chăm sóc cho mẹ người ta không?
- Không phải, nhưng tất cả vì lòng nhân Vân Vi đùa:
- Ai mà biết người ta muốn lấy lòng bà chủ.
- Xí ai thèm lấy lòng á chứ.

- Mi không hỏi thêm về cha mẹ mình hay sao?
- Ừ mình định hỏi thăm đấy. Gia đình mình thế nào rồi?

Vân Vi háng giọng và điềm đạm nói:

- Đây hứa với ta mi khôn được xỉu ghen.
- Trước mặt mi có ai ở đó không.
- Chuyện gì vậy Vân Vi? Mi làm ta muốn tắc nghẽn mạch máu đó VânVi, nói nhanh lên.

Vân Vi không để bạn chờ lâu:

- Đây, bác Hai ở nhà bị té do bị bệnh tai biến. Bác ấy bị liệt nửa người cả tháng nay.
- Trời ơi! Thật Hà Vân Vi, ba mình đang ở đâu vậy?

Bác ấy đang nằm ở bệnh Viện Chợ Rẫy ấy:

- Ôi ai chăm sóc cho ba mình vậy Vân Vi?
- Ta chứ ai? Mỗi ngày vào thăm bác ấy xem khỏe chưa? Hôm nay đi mới về và vừa chợ mắt thì bị mi gọi dậy vô tội vạ.
- Xin lỗi ta không biết, cảm ơn mi quá VânVi ta.. ta về ngay đây.
- Khoan đã nhưng mi đang là gái hay trai vậy?
- Đà là nữ rồi, rất được bà chủ tin cậy bà ấy cứ nghĩ là Tuấn Anh vẫn còn giúp QuốcTuấn ở Đà Lạt. Ta là Hà Anh em Tuấn Anh Vậy à.
- Mi đang ở đâu vậy Vân Vi?
- Đang ở nhà.
- Chiều nay mi có vào bệnh viện không?
- Có.
- Ba mình đang nằm chỗ nào?
- Phòng 30 lầu 4 khoa thần kinh.
- Được rồi ta nhớ mi nhớ vào nha.

Hà Anh cúp máy. Cô thần thờ như kẻ mất hồn. Bà Tịnh Huyền hỏi.

- Cháu vừa điện cho ai vậy?
- Dạ cháu gọi về nhà.
- Có chuyện gì sao trông cháu buồn thế?

Hà Anh lắc đầu:

- Chuyện bình thường ạ.
- Bình thường sao cháu buồn. Mắt cháu ươn ướt thế kia đừng giấu ta. Có gì ta sẽ giúp đỡ, cháu tốt với ta quá ta nỡ nào để cháu thiệt thòi.

Tự nhiên Hà Anh không kìm được xúc động cô bật khóc:

- Bác ơi ba cháu bị bệnh liệt nửa người rồi ạ. Bọn cháu đang nuôi ông ấy ở bệnh viện.
- Sao? Cháu mau đến đó đi.
- Dạ, cháu rất nôn nao nhưng bác đi với cháu vào bệnh viện luôn chứ.
- Chúng ta đi! Bác cũng mệt cháu ạ.
- Ôi, bác có sao không? Tài xế mau đưa bà chủ đến bệnh viện:

Bà Tịnh Huyền lại thở mệt nhọc. Hà Anh ôm bà vào lòng, chiếc taxi lao vút trên đường. Tiếng còi tuyền tuyền inh ỏi. Hà Anh lo lắng vô cùng. Cô lại đưa bà vào phòng hồi sức lần nữa.

- Ở bệnh Viện Hà Anh hàng ngày vào chăm sóc cho cha và chạy sang chăm sóc cho bà Tịnh Huyền. Hôm gặp cô ở bệnh viện bà Anh Thư không nhìn cô, bà quát nạt khi cô nước mắt vắn dài quỳ bên giường cha thổn thức:

- Ba ơi, con không biết ba bệnh, con xin lỗi. Con sẽ chăm sóc cho ba kể từ đây nha ba.
- Cám ơn cô, cô còn nhớ ông ấy là cha cô sao. Cô đã giết chết cha mẹ cô lâu rồi.

Hà Anh quay sang mẹ xin tạ lỗi:

- Mẹ ơi, con rất hối hận con biết mình có lỗi với ba mẹ. Con xin mẹ tha thứ cho con.

Bà Anh Thư gỡ tay cô ra:

- Cô là ai tôi không quen.

Hà Anh vẫn nắm tay bà năn nỉ van xin hết lời:

- Con biết lỗi của mình bằng trời khó mà tha thứ. Nhưng mẹ hãy cho con một cơ hội đi.

- Hừ, tôi tạo cho cô nhiều cơ hội báo hiếu vậy mà cô bỏ trốn cho người ta xem thường tôi, thử hỏi tôi làm sao mà nhìn ai. Tôi xem như mình không có đứa con này.

Bà Anh Thư đòi từ cô. Vân Vi thấy Hà Anh khóc lóc cô xen vào:

- Bác ơi, bác đừng giận Hà Anh. Chỉ vì nhất thời suy nghĩ nông cạn chứ Hà Anh không cố ý đâu.

Bỏ nhà ra đi. Người ta đồn con gái mà bỏ nhà theo trai. Cháu chịu mỗi lời dị nghị ấy không Vân Vi.

Vân Vi gật đầu:

- Dĩ nhiên là không ạ.

- Vậy cháu nói đi bác phải làm gì với đứa con gái ngỗ ngược này.

- Bác... bác ơi cho cháu xin đi. Hừm dĩ nhiên không ăn thịt con. Làm sao bác lại từ Hà Anh, thật sự cô ấy không có lỗi nghiêm trọng.

- Bỏ nhà đi hai ba tháng nay mà không nghiêm trọng sao?

Vân Vi nói thay cho Hà Anh:

- Hà Anh đi làm xa cho một công ty lớn khó mà nghỉ một ngày bác đừng trách cô ấy.

- Đi làm à? Nó mà biết làm gì?

Mẹ đừng coi thường con. Hiện nay con đang cố gắng đi làm để tự lo cho mình. Con đang làm trợ lý giám đốc cho công ty mỹ phẩm Hào

Hoa đó.

Bà Anh Thư hình như chưa nguôi giận bà nói:

- Cô tự lập thì tự lo cho mình đi chúng tôi xem như mình không có đứa con nào.
- Bác ơi, xin bác nguôi giận ở đời ai mà không lỗi lầm. Bác tha thứ cho Hà Anh, cô ấy biết lỗi quay về đây quỳ dưới chân bác kìa.
- Tôi không cần, cô đi đi.
- Mẹ ơi, hãy để con chăm sóc cho ba.
- Ba cô thì cô cứ lo. Riêng tôi, tôi xem như chưa hề có cô trên đời.

Vân Vi đưa mắt nhìn Hà Anh. Cô thấy tội cho bạn nên cố gắng năn nỉ bà Anh Thư thêm lần nữa.

- Bác ơi, người ta bảo đánh người chạy đi ai đánh người chạy lại bao giờ. Bác không tha thứ cho Hà Anh cô ấy buồn đi lang thang, chán đời bác vui sao?

Bà Anh Thư im lặng, có vẻ nghĩ ngợi. Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của mẹ Hà Anh biết bà nguôi đi phần nào. Cô không dám nói thêm gì nữa. Vân Vi nắm tay cô ra hiệu cô theo ra ngoài:

- Mi định quỳ mãi sao? Ta thấy đá còn mềm huống gì lòng người. Ta thấy bác ấy từ mi ta sợ lắm.. Nhưng mẹ mi rất khó tính lại cố chấp mi không nên muốn bà ấy tha thứ ngay phải từ từ.
- Ta hiểu... lúc này ta chỉ lo cho cha ta mà thôi. Ông ấy rất hiền lành sao lại thế này chứ.

Vân Vi chép miệng:

- Người hiền thường hay gặp nạn mà.

Bấy lâu nay sao mi không báo cho ta Hà Vân Vi?

- Báo làm sao mà báo, nhà bà ta đâu có điện thoại. Làm sao mà nhắn vả lại mi không cho ta biết điện thoại của công ty làm sao mà liên lạc.
- Ừ mình quên.

- Ba mình bệnh bao lâu rồi Vi?
- Đã hai tuần, đừng lo ta đã thay mi lo cho bác mỗi ngày.
- Còn mẹ ta?
- Bác ấy thỉnh thoảng mới đến.
- Vậy sao.

Hà Anh luôn bắt mẫn mẹ. Có lẽ mẹ vẫn bài bạc nên nghèo khổ. Mẹ ít chăm sóc cho ba. Họ sống không bằng hai người bạn, thiếu tình cảm vợ chồng. Vậy mà bà lại trách Hà Anh.

- Ta cảm ơn mi Vân Vi. Ta thấy mi đối với ta quá tốt. Biết bao giờ ta trả hết ơn này.

- Vân Vi ta nợ mi quá nhiều.

Vân Vi xòe tay ra, một tay giấu sau lưng:

- Mặc nợ Hà? Thì trả đi, nói nhiều quá.

Biết bạn đùa Hà Anh vỗ nhẹ vào tay bạn:

- Chờ ta lãnh lương tháng sau ta đền ơn mi.
- Lâu quá chờ không nổi.
- Nè, ta sắp lãnh lương rồi không để mi chờ lâu đâu.
- Vân Vi đeo vai bạn, tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Hà Anh:
- Nào bỏ chuyện ấy qua một bên đi, ta hỏi chuyện này.
- Chuyện gì?
- Mi tự nhiên lại trở về đây là sao? Bao nhiêu cố gắng bấy lâu nay công cốc à?

Hà Anh lắc đầu:

- Không ta về đây chơi. Bà chủ vừa vào bệnh viện đấy.
- Vậy sao?
- Bà chủ nằm ở khoa tim tạng bốn, ta phải chăm sóc bà ấy.

- Nhà bà chủ không có người làm sao?

- Đang làm trợ lý tự nhiên về nhà làm ôsin kỳ vậy Hà Anh.

Hà Anh đứng tựa lan can nhìn ra những cây dầu cao vút trong bệnh Viện thờ dài.

- Ta đâu có muốn, bà chủ tuyển ta vào công ty, tự nhiên bà ấy lại quan tâm đến mình cứ hỏi thăm mãi. Tuần này bà ra Đà Lạt nghỉ dưỡng sức không ngờ cãi nhau với giám đốc. Thế là bệnh tim tái phát, giám đốc nhờ ta chăm sóc mẹ anh ấy giúp. Thử hỏi làm sao mà từ chối chứ.

- Ờ, ta muốn xem bà chủ của mi chắc tuyệt vời lắm. Bà ấy và giám đốc cãi nhau về chuyện gì?

- Chuyện riêng của họ mà.

- Chuyện gì mới được. Vân Vi tò mò.

- Bà chủ đòi cưới vợ gấp cho giám đốc.

- Anh ấy cãi lại.

Tự nhiên nghe cô nói VânVi cười khúc khích:

- Ta biết rồi, có lẽ giám đốc yêu trợ lý của mình nên chưa chịu cưới vợ đúng không?

- Lại đoán bậy bạ. Mẹ mi quá Vân Vi.

Hà Anh xem giờ rồi giục:

- Sắp đến giờ phải cho bà chủ uống thuốc ta về phòng nha.

Vân Vi kéo tay cô:

- Giờ này không cho vào thăm bệnh nữa.

- Chúng ta sang chỗ bà chủ của mi đi.

- Ừ thì đi.

Cả hai vào thang máy trở lại phòng bệnh của bà Tịnh Huyền. Sau khi ở cấp cứu ra bà nằm phòng đặc biệt Người chăm sóc cho bà được ra vào khi cần thiết. Bác sĩ đang khám bệnh cho bà, xong anh

ta bước ra, một vị bác sĩ còn trẻ. Gặp hai cô gái đứng trước phòng bệnh của bà anh hỏi:

- Hai cô là người nhà của bà Tịnh Huyền.

Vân Vi nhanh miệng:

- Dạ, đây là người nhà của bà ấy.

Tự nhiên vị bác sĩ trẻ nhìn Vân Vi rồi hỏi đùa:

- Còn cô không phải người nhà thì xin mời ra ngoài.

- Ờ, cho em vào thăm bà ấy một chút.

- Hết giờ thăm bệnh rồi cô bé.

- Nhưng tôi.

- Không được, đây là quy định của bệnh viện. Cô vào phòng làm Việc của tôi ngồi chờ tới giờ mới được vào thăm. Cô người nhà nhận thuốc về đúng tám giờ cho bà ấy uống thuốc.

Nói xong anh bỏ đi trước. Hà Anh và Vân Vi bước đi theo. Vân Vi phụng phịu:

- Cha bác sĩ này thấy ghét quá Rắc rối ghê. Còn mười lăm phút nữa tới giờ rồi. Ta sẽ chờ ở đây. Mi vào trước đi, Hà Anh tủm tỉm cười:

- Người ta làm theo chức năng nhiệm vụ có gì rắc rối đâu. Nè ta thấy anh ta nhìn mi rồi bảo vào phòng bác sĩ chờ. Ể có khi nào hấn bộ "sốc" tim không?

- Nói bậy, rắc rối thì có.

- Hấn tên là gì vậy?

- Bác sĩ Thiện An.

- Hay quá mới đó mi đã để ý tên người ta. Hai người này có vấn đề rồi.

Hai cô đang cãi nhau thì Thiện An gọi lớn:

- Cô vào đây nhận thuốc cho bà Tịnh Huyền đi.

- Chờ ta chút.

Hà Anh không ngờ Vân Vi cũng theo bèn gót. Anh chàng Thiện An đã gỡ chiếc khẩu trang ra nhìn hai cô gái cười, thái độ của anh rất vui vẻ. Hà Anh quan sát kỹ Thiện An rồi có che miệng cười khi thấy Vi bác sĩ ghi nhanh vào đơn thuốc:

- Cô cứ cho bà ấy uống theo toa ghi sẵn.

Vân Vi lăm lét nhìn Thiện An.

- Bác sĩ cho em theo nhỏ bạn vào thăm bà ấy một chút xíu thôi.

- Không được, cô cứ ngồi đó chờ đi.

Hà Anh nháy mắt với Vân Vi:

- Chờ đi, ta vào với bà ấy rồi trở ra.

Vân Vi khó chịu đứng lên:

- Không thềm, ta trở xuống chỗ bác Hai à. Đến giờ ta lên. Nhớ nha.

- Thật ra.

Chợt điện thoại trên bàn reo lên, Thiện An tiếp máy, lợi dụng lúc bác sĩ bận rộn Vân Vi chạy theo Hà Anh vào phòng bà Tịnh Huyền.

Thiện An tươi cười hỏi:

- Cậu đó Hà? Lâu ngày không gặp giọng nói không khác xưa lắm. Tìm tớ có Việc gì không?

- Có chứ. Ai mà gặp cậu thật xui xẻo.

- Cái gì? Sao lại xui?

- Chứ tìm bác sĩ thì ngoài bệnh hoạn ra ai tìm cậu làm gì.

Câu nói đùa của người bạn thân làm Thiện An cười hăng hắc:

- Có trường hợp khác không?

- Có lẽ thấy mặt cậu là sợ rồi. Ai thềm gặp làm gì.

- Vậy à.

- Bởi vì gặp cậu là tốn tiền. Không thích ở chỗ đó đó.
 - Cảm ơn Vậy sao bây giờ cậu lại tìm tớ làm gì, không sợ tốn tiền Hà?
 - Sợ nhưng lại phải gặp mới chết chứ.
- Cả hai lại cười vang, Thiện An quát:
- Này, vẫn chưa bỏ tật đùa dai. Trời có mắt bắt cậu đi gặp tớ đấy.
 - Bạn bè mà chạy đâu cho khỏi.
 - Cậu nói đúng đó Thiện An. Cậu làm ơn giúp mình chuyện này.
 - Đó nhờ vả rồi thấy chưa.
 - Không phải nhờ vả mà cậu phải giúp tớ. Cậu tìm giúp tớ phòng của bà Tịnh Huyền khoa tim được chứ?
 - À có rồi. Bà ấy do tớ phụ trách bệnh nhân ấy là gì của cậu?
 - Mẹ tớ. Cậu lo giúp được không?
 - Dĩ nhiên là được rồi. À, còn hai cô gái đây nuôi bà ấy là ai vậy, em gái cậu Hà?
 - Có em gái đẹp mà không giới thiệu nha.
 - Nè cậu đừng có bậy bạ nha. Tớ đâu có em gái. Sao lại hai cô gái. Chỉ có Hà Anh chăm sóc cho mẹ tớ, còn cô gái kia là ai?
 - Trông họ thân lắm. Cậu không biết à?
 - Không có lẽ là bạn của Hà Anh.
 - Hà Anh là ai vậy?
 - Là trợ lý của tớ. Nhớ giúp đỡ họ nha.
 - Tớ không ngờ lại may mắn quá.
 - May mắn điều gì?
 - Gặp quới nhân chứ sao?

- Nè, lúc cậu sợ gặp tớ xem người ta là quỷ, bây giờ lại gọi là quới nhân cậu đúng.
- Thiện An tớ nhắc cậu xem chừng Hà Anh giùm.
- Cô ấy giống con trai ghê cậu định để ý cô ta à? Còn Mỹ Mỹ của cậu đâu?
- Chia tay rồi.
- Sao lại chia tay với siêu người mẫu thế.
- Cô ấy rất đẹp.
- Có đôi khi sắc đẹp tuyệt vời không là tuyệt đối. Nó không phải là thẻ ưu tiên dành cho những người sau yêu, họ đứng trước bờ bến hạnh phúc thì những người đẹp luôn là tai họa.
- Chà cậu đang làm văn sĩ đó Hà? Tôi chỉ thấy con người ai cũng vậy thôi đầu, mắt mũi, tay, chân. Ai thiếu là xấu đấy.
- Ha ha cậu lại đem chuyên môn của mình vào, tớ sẽ cho cậu gặp một cô xấu như ma lem lúc đó cậu đừng trách.
- Không bao giờ.
- Vì sao?
- Vì tớ có rồi.
- Ở đâu vậy?
- Tớ định nhờ cậu làm mai giùm đây.
- Ai, cậu yêu làm sao tớ biết.
- Cô gái đi cùng Hà Anh đó. Đẹp lắm.
- Vậy Hà? Thì cậu cứ làm quen đi. Chúc cậu thành công.
- Mình định làm quen nhưng cô nàng chửi mình một trận rồi.
- Cậu cứ nhờ Hà Anh thế nào hai người cũng có cơ hội.
- Cảm ơn cậu nha, tớ sẽ làm theo lời cả. Hẹn gặp lại.

Thiện An gác máy với nụ cười trên môi. Anh giật mình khi điện thoại lại reo vang:

- Alô. Thận An bác sĩ khoa tim đây.
- Tớ nè. Lúc nãy mình quên nhờ cậu gọi Hà Anh giùm.
- Là giám đốc mỹ phẩm sao cậu không tặng cho trợ lý mình cái di động đi.
- Mình đâu có “keo” chỉ tại chưa có dịp nhanh lên, có chuyện cần đó.
- Ừ, chút nữa gọi lại nha.

Thiện An trở lại phòng bà Tịnh Huyền anh thấy bà và hai cô gái đang ngồi nói chuyện vui vẻ Hà Anh hơi bối rối còn Vân Vi ngượng ngùng đỏ mặt.

Thấy vậy anh không nói gì chỉ gọi Hà Anh:

- Hà Anh cô có người cần gặp, điện thoại chờ bên phòng của tôi.
- Ừa, ai vậy bác sĩ.
- Người quen của cô.
- Sao anh biết tên tôi?

Hà Anh thắc mắc. Bác sĩ Thiện An tươi cười:

- Cứ sang đó rồi biết Người ta chờ cô.
- Bác sĩ, tình trạng của tôi thế nào?

Bà Tịnh Huyền đột nhiên hỏi Thiện An. Anh ngồi xuống cạnh bà bảo:

- Bác thấy trong người khỏe chưa?
- Đã khỏe, nhưng mỗi khi xúc động tôi lại mệt, tưởng chừng không bao giờ mình tỉnh.
- Đó chỉ là triệu chứng của bệnh tim.

Bác hãy cố gắng đừng để mình bị xúc động.

- Trong cuộc sống biết đâu chừng Hà bác sĩ. Tôi lo lắng.

- Bác cũng không nên lo lắng. Chuyện đó có người thân mình lo rồi.
- Ý đâu có được, bác có một đứa con trai hà, nó là giám đốc của một công ty, chưa lo vợ con cho nó. Lỡ bác chết thì tội cho con trai bác lắm.

Không ngờ bác sĩ Thiện An lại cười:

- Thế bác có muốn vui cùng con cháu không?

Rất muốn, niềm hạnh phúc của bác là có con cháu kề bên, sao mà không ao ước.

- Vậy bác nghe lời của bác sĩ chuyên khoa nha. Cháu giúp bác chữa trị bác sẽ sống vui vẻ với con cháu đến lúc răng long đầu bạc.

- Chà, cháu giỏi quá, bác cảm ơn. Nhưng bác nghĩ có phải cháu đang động viên bác không?

Thiện An lắc đầu:

- Cháu nói thật đấy.

Vi Vân ngồi nghe bác sĩ nói cô vừa phục tài trị bệnh của anh, vừa ghét cái miệng nói khoác của anh, cô ngồi im lặng theo dõi.

- Cháu cứ nói thật bác không buồn đâu.

- Thừa bác cháu nói với bác tất cả đều thật. Cháu là bạn của Quốc Tuấn cháu coi bác như là mẹ vậy. Cả hai đứa cháu là bạn thân mà bác.

- Ôi, vậy còn gì bằng.

Bà Tịnh Huyền kêu lên sung sướng.

- Bác không ngờ Quốc Tuấn có nhiều bạn bè tốt quá. Bác cảm ơn cháu nhiều cháu tên gì?

Vân Vi nói lớn:

- Thiện An bác ạ.

Thiện An đưa mắt nhìn cô, Vân Vi quay đi giấu nụ cười tủm tỉm trên môi.

- Vân Vi cháu ở chơi với Hà Anh. Lát nữa hai đứa đi ăn cơm đi.

Vân Vi lễ phép:

- Hà Anh và cháu còn phải xuống chăm sóc cho cha cô ấy nằm ở khoa tai biến não.

- Tội lắm bác ạ.

Bà Tịnh Huyền ngạc nhiên:

- Sao bác không nghe Hà Anh nói?

- Chắc cô ấy sợ bác lo.

- Hà Anh thật là ngoan.

- Thôi bác nghỉ ngơi, chiều nay cháu đổi ca trực, có người chăm sóc cho bác chu đáo.

- Bác cảm ơn cháu nha Thiện An.

- Dạ.

Anh khép cửa đi ra ngoài ngang chỗ Vân Vi còn nheo mắt nhìn cô một cái Vân Vi rất ghét cái anh chàng bác sĩ này. Ngày mai không thèm tới đây nữa đâu, cứ trêu người ta hoài đáng ghét.

Hà Anh bước vào phòng bác sĩ, cô chờ đợi điện thoại. Hà Anh nhắc máy:

- Alô. Hà Anh đây.

- Hà Anh mẹ anh thế nào rồi.

Bác sĩ đang theo dõi. Về đến nhà bác ấy lại ngất xỉu, em phải đưa vào cấp cứu.

- Vậy hả? Sao em không báo cho anh?

- Em định báo nhưng quên mất vì ba em cũng bệnh nằm ở đây.

- Được rồi, em chăm sóc cho mẹ anh giùm nha. Ủa mà quên một mình em làm sao có thể vừa lo cho ba em vừa lo cho mẹ anh. Khó khăn lắm đúng không?

Thật ra em không dám bỏ bác đi đâu, còn ba em có nhờ bạn thân em giúp Anh yên tâm.

- Em gặp khó khăn vậy mà không nói với anh để anh tìm cách giúp em.

- Phiền anh, ở đây em lo chu đáo cả rồi.

- Thôi nha, em không khỏe gì lắm lại chăm sóc hai người già coi chừng ngã quỵ thì nguy. Anh lo lắm.

- Đã bảo không sao mà. Cứ lo cho công ty đi anh ạ.

- Được rồi, anh thấy ở công ty khá ổn định. Mẹ anh thế nào rồi.

- Bác ấy khỏe lại không còn nguy hiểm, nhưng bác sĩ bảo phải điều trị lâu dài tốn kém.

- Chuyện đó không quan trọng. Em đảm nhận công việc lâu dài giúp anh chứ?

- Dĩ nhiên, bạn bè mà.

- Thôi để anh tính. Chào nha.

- Chào.

Hà Anh tần ngần gác máy. Nụ cười rạng rỡ, giọng nói mềm mỏng đầm ấm của Quốc Tuấn như vắng đâu đây. Hà Anh cảm thấy nhớ nhưng một cái gì đó vừa mơ hồ, vừa da diết vô cùng, ước gì có Quốc Tuấn ở đây.

Hà Anh cảm thấy lộn xộn chút hạnh phúc len qua hồn. Những ngày vắng cô Vân Vi đã thay cô chăm sóc ba cô ở bệnh viện, Vân Vi đúng là người bạn tốt. Giờ cô có thêm một người bạn thân luôn quan tâm đến cô Quốc Tuấn làm cho cô thấy vui đi bao nỗi buồn trước đây. Hàng ngày Hà Anh vừa chăm sóc cho cha vừa sang chăm sóc cho bà Tịnh Huyền. Cô chăm chỉ, tự nguyện không than vãn một lời. Dù rất mệt nhưng Hà Anh lại thấy vui và hạnh phúc vô cùng.

Chương 9

Quốc Tuấn trở về Sài Gòn. Anh lái chiếc camry vào bãi xe ở bệnh viện và gọi điện cho Thiện An. Đang giao ca bác sĩ Thiện An hẹn anh năm phút.

Ngồi chờ trong phòng trực của bác sĩ, Quốc Tuấn đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Nếu ngày ấy anh không theo cha sang ngành hóa mỹ phẩm có lẽ bây giờ anh cũng giống Thiện An. Có lẽ cũng làm việc ở đây rồi không biết chừng như Thiện An là một bác sĩ giỏi cùng khoa nào đó.

- Chà, không ngờ cậu lại bay vào đây nhanh thật.

- Bay đâu mà bay, bò thì có. Tớ đi xe cả hai lại cười xòa với nhau:

Lúc nào cậu cũng đùa được. Sao làm ăn thế nào? Bà cụ của cậu khỏe rồi Hà Anh chăm sóc rất tốt.

- Cậu thấy thế à? Nghe nói ba Hà Anh cũng bị bệnh đúng không?

- Ừ. Bệnh tai biến liệt nửa người. Hiện tại nằm một chỗ.

- Cậu có biết bác ấy bị lâu chưa?

- Vài ba tuần. Hoàn cảnh cô ấy đơn chiếc hình như không có nhiều tiền lắm.

- Vậy Hà cậu có thể giúp mình chuyện này không? Hứa đi.

- Sao cậu lúc nào cũng rắc rối, Chuyện gì cũng hứa. Cậu nói rõ thì tớ mới biết chứ.

Mình nhờ cậu chăm sóc chữa trị cho bác ấy giùm. Tiền bạc mình sẽ chi cho. Chỉ có yêu cầu cậu giữ bí mật giùm mình. Cậu hiểu chứ?

Thiện An ngó sững Quốc Tuấn:

- Giúp người sao lại giấu?

Mình chịu ơn Hà Anh bấy lâu nay tận tình với mẹ mình. Bây giờ gia đình cô ấy gặp nạn, tôi đâu thể làm ngơ.

- Cậu làm đúng, cậu cứ nói cho Hà Anh biết, cô ấy càng cảm phục cậu hơn.

Quốc Tuấn đập vai bạn:

- Nói cho cô ấy biết để làm gì? Nếu như thế tôi đâu có bỏ mọi công việc đến đây nhờ cậu.

- Việc ấy rất đơn giản nhưng cậu phải giải thích vì sao cậu lại khổ công vì Hà Anh như thế. À hay là giám đốc bị "trợ lý xinh đẹp, của mình hợp hồn rồi.

Quốc Tuấn cười khẩy:

- Cậu muốn nghĩ thế nào cũng được. Bây giờ chúng ta ra ngoài lai rai chút gì đi.

- Không được, bác sĩ không thể uống mọi thứ rượu bia trong giờ làm Việc, Cậu thông cảm.

- Chúng ta đi thăm bác Khiết Văn đi.

- Tôi đã tìm hiểu cận kề gia đình Hà Anh. Vì vậy tôi muốn giúp đỡ cô ấy một cách bí mật. Nếu biết cô ấy từ chối một cách kiêu hãnh cho cậu xem.

- Xem ra anh hiểu cô ấy quá. Nói những yêu cầu trên cậu còn rất quan tâm cô ấy đúng không?

Quốc Tuấn nhìn Thiện An cười:

Mình không hiểu nổi mình nhưng mình nghĩ mình đang làm điều đúng, điều tốt cậu Thiện An bắt tay bạn thật chặt:

- Hiểu chứ ai chẳng thích làm chuyện nhân đạo. Vui lắm.

- Chúng ta đi.

Quốc Tuấn giục Thiện An đến thăm bệnh và lo cho ông Khiết Văn giùm.

Vân Vi đang ngồi gọt quả táo trong phòng ông Khiết Văn. Bác sĩ Thiện An đến trực tiếp xem bệnh cho ông làm cô ngạc nhiên. Có một

chàng trai hình như quen quen mà cô gặp ở đâu rồi thì phải. Vân Vi nhú mày cố nhớ:

- Sao bác sĩ lại khám bệnh giờ này, bác ấy bệnh nặng à?

Thiện An lắc đầu:

- Không, ông ấy vẫn như cũ.
- Liệu có bình phục không Thiện An?
- Có thể lắm nếu có người hợp tác.
- Cậu nói ai?
- Cô này là gì của bệnh nhân vậy?

Vân Vi nói nhanh:

- Là cháu, tôi có thể giúp gì được cho bác sĩ. Bệnh của bác ấy sẽ bình phục chữa trị được phải không bác sĩ. Ôi mừng quá, thời gian lâu không?

Thiện An nhìn Vân Vi:

- Lâu, cô giúp bác ấy chứ?

Vân Vi gật đầu.

- Cảm ơn anh bác sĩ nha.

Quốc Tuấn cùng Thiện An ra ngoài. Vân Vi cứ nhìn chàng trai lạ đi cùng cô nghĩ mãi không ra. Nhưng cô rất sung sướng nghĩ cha của Hà Anh sẽ khỏi trở lại. Đó cũng là niềm vui của cô khi hoàn thành nhiệm vụ giúp bạn mình.

Nhận lời giúp Quốc Tuấn Thiện An đã chăm sóc và chữa trị cho ông Khiết Văn mỗi ngày thật chu đáo, ông Khiết Văn bình phục dần, Thiện An và Vân Vi cũng quen nhau khi hai người cùng chăm sóc ông. Tình yêu của họ nảy nở dần theo năm tháng họ chẳng hề hay biết.

o o o

Bà Tịnh Huyền nắm bàn tay Quốc Tuấn níu chặt bà hỏi trong thất vọng:

- Tại sao Mỹ Mỹ không về thăm mẹ hả con? Có phải con làm cho nó giận?

Anh lắc đầu:

- Mẹ ơi, mẹ đừng nhắc Mỹ Mỹ. Cô ấy bận bao giờ rảnh sẽ về thăm mẹ.

- Không được mẹ nằm đây hơn nửa tháng rồi ngày nào cũng mong mỗi tin tức của Mỹ Mỹ, nó không thể nào bỏ quên mẹ như vậy.

Quốc Tuấn giận Mỹ Mỹ anh muốn kêu to khi mẹ cứ nhắc mãi tên cô, nhưng sợ mẹ đau lòng anh nhỏ nhẹ:

- Mỹ Mỹ quý mẹ nhưng có những cái cô ấy quý hơn đó là tiền bạc, danh vọng. Cô ấy bận trình diễn nước này nước nọ. Mẹ đừng quá kỳ vọng vào cô ấy sẽ thất vọng đó.

- Mẹ rất tin Mỹ Mỹ con ạ, Thế nào Mỹ Mỹ cũng về thôi.

- Mẹ ơi con và Hà Anh chăm sóc mẹ không tốt hơn sao. Mỹ Mỹ đâu biết chăm sóc ai ngoài bản thân cô ấy.

Bà Tịnh Huyền không hài lòng:.

- Con mau gọi cô ấy xem sao. Hay là Mỹ Mỹ gặp chuyện gì rồi mẹ lo lắng quá con ạ.

Chịu ý mẹ Quốc Tuấn bấm máy rồi đưa cho mẹ nghe. Bà ngạc nhiên:

- Sao con không nghe.

- Con muốn mẹ nghe Mỹ Mỹ nói.

Có tiếng nói trong máy chẳng nhẹ nhàng chút nào:

- Là anh Hà Quốc Tuấn?

- Không phải, bác đây Mỹ Mỹ.

- Ôi bác, bác khỏe chứ?

Bác đang ở bệnh viện, cháu không biết ư?

- Cháu biết, bác khỏe chưa?

- Cám ơn con, đã khỏe. Ngày nào bác cũng mong cháu cả.

- Vậy à? Nhưng cháu rất bận bác ạ. Ráng tỉnh dưỡng hết đợt trình diễn cháu sẽ về thăm bác.

- Cháu hứa với bác đó nghe. Cháu làm gì đến nỗi không ghé bệnh viện thăm bác vậy.

- Bác ạ, cháu ghét đến đó lắm. Chừng nào bác về nhà cháu sẽ đến thăm sau.

Nghe cách nói chuyện của Mỹ My Quốc Tuấn rất bất mãn. Anh theo dõi diễn biến trên mặt mẹ. Hà Anh bưng bát cháo nóng hổi trên tay mang đến đặt trên bàn. Cô nhìn Quốc Tuấn rồi im lặng.

- Mỹ Mỹ việc hôn nhân cháu tính thế nào?

- Bác bệnh làm sao mà tính. Cháu cũng không gấp lắm đâu.

- Thế à, bác muốn bàn với cháu.

- Bác nên bàn với anh Quốc Tuấn trước đã. Cháu bận lắm không có nhiều thì giờ. Có chuyện vui bác báo cho cháu biết nhé.

- Ừ.

Bà Tịnh Huyền tắt điện thoại. Bà nằm dài xuống giường thở hắt ra. Quốc Tuấn lo có chuyện gì vậy mẹ? Mỹ Mỹ nói gì?

Bà thở dài thườn thượt:

- Có lẽ con nói đúng về Mỹ Mỹ mẹ sai rồi chẳng?

- Mẹ không sai, tại cô ấy không tốt. Thôi mẹ đừng buồn mà bệnh thêm, Mỹ Mỹ không đáng cho mẹ lo nghĩ nhiều đâu.

- Nhưng làm sao mẹ có một nàng dâu tốt hả Quốc Tuấn, con tìm nhanh cho mẹ đi kẻo mẹ không thấy cháu nội.

- Mẹ con sẽ tìm cho mẹ nàng dâu vừa đẹp vừa giỏi lại nét na, mẹ bằng lòng không? Gắng hết bệnh còn lo cho con cháu, hưởng phúc

nữa chứ.

Nói đến đây bất giác anh lại nhìn về phía Hà Anh mỉm cười. Hà Anh mãi suy nghĩ vẫn vơ, thấy anh cười cô cũng cười theo nói với bà Tinh Huyền.

- Anh Quốc Tuấn vừa tài vừa giỏi cháu tin là anh ấy sẽ tìm cho bác nàng dâu thảo, bác gắng trị hết bệnh mà hưởng phúc. Bác cũng hi vọng như vậy.

Bà Tinh Huyền vẫn mong nhớ Mỹ Mỹ từng ngày nhưng cô chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại hoặc gửi email về hỏi thăm một cách hời hợt chiếu lệ vài lần rồi bật vô âm tín...

Để bà ngóng trông trong nỗi hoài vọng nào nề. Tự nhiên bà Tịnh Huyền thấy nản vô cùng, âm í trong lòng bà không hề dám nói ra.

o o o

Quốc Tuấn ngồi trong phòng làm Việc thì cửa phòng bật mở Mỹ Mỹ từ ngoài bước thẳng vào như một cơn lốc:

- Em muốn nói chuyện với anh.

Quốc Tuấn nhú mày nhìn cô vẻ không chút hài lòng:

- Lần sau gặp anh em không nên tùy tiện như vậy. Đây là phòng hóa chất. Chúng ta ra ngoài đi.

- Em xin lỗi.

Quốc Tuấn ngán ngẩm nhìn cô chờ đợi.

- Em muốn chúng ta làm lễ cưới ngay đi.

- Anh đứng tựa thân vào cột, tay tì lên lan can với cảm giác khó thở:

- Anh còn nhớ chuyến du lịch vừa qua chứ gì. Nếu em có thai anh phải chịu trách nhiệm.

Quốc Tuấn sửng sờ, đầu óc anh quay cuồng choáng váng:

- Anh nói gì đi, em phải làm sao đây?

Quốc Tuấn cảm thấy bức mình hơn là lo lắng anh điềm tĩnh.

- Thế nào là “nếu” Em định bắt tội anh đấy à. Có lẽ em nhớ lầm chúng ta chưa bao giờ vượt qua ranh giới. Em muốn gì?

- Anh nói chuyện vô trách nhiệm vậy sao? Không ngờ anh tàn nhẫn với em như thế.

Quốc Tuấn quay đi:

- Anh cần yên tĩnh, em về đi chúng ta sẽ gặp lại sau.

Mỹ Mỹ níu tay anh:

- Anh cũng biết danh tiếng của em rồi nếu anh...

Quốc Tuấn khoát tay:

- Em về đi và cố suy nghĩ những việc mình đã làm. Anh không thể cưới một cô gái xem hạnh phúc của mình như một trò đùa rẻ tiền, Khi yêu thì “chạy đi tìm, khi chán thì hất bỏ đi” Em làm anh thất vọng quá nhiều rồi Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ trừng mắt nhìn anh:

- Chúng ta làm lại từ đầu không được sao anh? có lẽ mọi người đồn không sai mà.

Quốc Tuấn không muốn nghe cô cầu nài khó chịu:

- Ai nói gì anh?

- Họ bảo anh có tình nhân thường đi dạo ban đêm với nhau lúc hồ Than thở lúc hồ Xuân Hương, quán cà phê đúng không?

- Đó là chuyện của anh. Còn em ai ngăn cản em hả Mỹ Mỹ?

Mỹ Mỹ nhìn anh bằng cái nhìn rục rủa:

- Chúng ta có quyền tự do mà anh.

Nhưng từ nay trở đi em muốn anh là của em mãi mãi.

Quốc Tuấn lắc đầu:

- Anh không muốn em quấy rầy anh nữa, chúng ta không hề hợp nhau.

Mỹ Mỹ nhìn anh một cách kiêu hãnh:

- Đây là lý do để anh từ chối tình yêu của em chứ gì? Anh nói rõ đi.

Mỹ Mỹ bắt đầu tức giận, cô cảm thấy tự ái ngút ngàn. Tình yêu phải đi xin ư? Hàng bao chàng trai vây quanh cô, cung phụng, chiều chuộng cô. Cô lại không bằng lòng, Lẽ nào cô lại van xin anh dù lòng cô vẫn chưa muốn rời xa anh, Tự ái ngút ngàn vốn có của một cô gái kiêu kỳ, đồng đành Mỹ Mỹ cắn chặt môi hỏi lại:

- Lần cuối anh quyết định đi.

Quốc Tuấn nhẹ nhàng bước đi trước mặt cô:

- Quyết định gì chứ?

- Anh muốn giữ thể diện cho mình vậy còn em, anh để mặc cho người khác dị nghị.

- Anh tin em sẽ giải quyết được tất cả, đừng quấy rầy anh về những chuyện như thế này, anh không thích.

- Quốc Tuấn em muốn.

- Chúng ta chỉ là bạn thôi Mỹ Mỹ.

Nói rồi anh bỏ đi vào phòng đóng sầm cửa lại. Mỹ Mỹ nhìn theo bất lực, đau đớn vô cùng. Chưa bao giờ cô thấy mình đau như vậy. Bị người yêu chối bỏ thẳng thừng không hề thương tiếc. Cô rời khỏi công ty Hào Hoa với tâm trạng đầy sóng gió. Cô cảm thấy hận và cay đắng khi nghĩ về Quốc Tuấn. Cô đã trao cho anh tình yêu trọn vẹn và sâu sắc nhất vậy mà Quốc Tuấn chà đạp một cách không thương tiếc. Cô từng bỏ tình yêu chữ chưa bị tình yêu bỏ. Cô muốn từ bỏ anh nhưng không cam tâm và không đủ can đảm. Cô muốn trả thù anh..

Trong đầu Mỹ Mỹ lóe lên một ý nghĩ đen. Tối vụt trôi qua đầu khi cô nhìn lại công ty của anh sừng sững chiếm một không gian khá rộng trên đồi.

Mỹ Mỹ quắc mắt nhìn lại lần nữa. Cô đeo kính đen to bè vào, sự ghen giết tự ái ngút ngàn làm cô muốn hóa điên. Cái gì không thuộc

về sẽ không thể thuộc về người khác. Cô giận giữ đóng sầm cửa xe lại lao đi trong cơn nóng nảy dữ dội.

o o o

Lương Sơn đứng tựa người vào cạnh bàn. Mấy tuần nay tự dưng Tuấn Anh biệt tích, anh cảm thấy buồn bã vô cùng. Biết mình với đồng giấy tờ lộn xộn ngổn ngang, hình như có người xốc lên, nếu có Tuấn Anh đã gon gàng cả rồi.

Quốc Tuấn ngồi xuống bàn thấy Lương Sơn có vẻ mệt mỏi, anh thắc mắc:

- Sao cậu để bữa bọn thế kia?
- Tôi không hiểu ai đã cố ý làm như thế.
- Ai đâu. Cậu đừng nghĩ bậy.
- Cô Mỹ Mỹ vào phòng điều chế tìm anh có gặp anh không?
- Không, sao cho cô ta vào đó.

Lương Sơn lắc đầu:

- Ai mà ngăn được cô ấy.

Quốc Tuấn dận dò anh:

- Mai mốt không cho người lạ vào phòng hỏa chất nghe chưa?
- Tôi biết ạ.

Cậu xem lại và giải quyết hết các hồ sơ này. Tôi vào phòng điều chế xem lại các mẫu pha chế thế nào.

Lương Sơn đưa tay nhìn đồng hồ:

- Công việc nhiều quá, sao giám đốc lại đưa Tuấn Anh đi đâu. Một mình tôi giải quyết không hết.
- Cậu thông cảm, mẹ tôi bệnh Tuấn Anh tự nguyện chăm sóc bà ấy.

Lương Sơn ngạc nhiên:

- Tại sao để cậu ấy chăm sóc cho bà chủ.

- Cậu ấy làm việc rất giỏi. Anh có thể mượn vài cô gái được mà.

Quốc Tuấn lắc đầu:

- Mẹ tôi chọn cô ấy tôi không cản được.

- Cô? Anh nói gì tôi không hiểu.

- Tuấn Anh là Hà Anh, cô ấy bị ép duyên nên giả trai lừa cậu đấy, hiểu chưa?

- Trời đất, tôi nghi lâm mà. Hèn gì!

- Hèn gì, cái gì cậu lắm bầm như đọc thần chú vậy?

Lương Sơn lắc đầu cho tỉnh táo:

- Bà chủ, mới bị cô ấy lừa, tôi đâu có... nhận cô vào làm việc. Cô ấy nói tôi là Lương Sơn Bá... tôi cứ tưởng cô đùa. Nào ngờ cô ấy bảo tôi ngốc như chàng Lương Sơn Bá.

- Ôi chao! Sao tôi ngốc thế

Quốc Tuấn ngơ ngác:

- Cô ấy nói với cậu như vậy à?

Lương Sơn gật đầu làm cho anh cười thích thú.

- Cậu ngốc hơn Lương Sơn Bá nhiều.

- Vậy Hà Anh gạt tôi là Tuấn Anh có đưa em gái hóa ra hai người là một. Trời ơi! Tôi ngốc quá chừng.

Quốc Tuấn vỗ vào vai Lương Sơn:

- Cậu phải giấu việc này không cho mẹ tôi biết nghe chứ. Nếu mẹ tôi hỏi thăm Tuấn Anh, anh cứ bảo Tuấn Anh vẫn làm việc ở đây nghe chưa?

Lương Sơn gãi đầu bối rối:

- Nếu anh không dặn tôi nói lung tung đổ bể cả rồi.

- Tôi rất tin anh đó Lương Sơn. Chúng ta vào phòng thí nghiệm tôi chỉ anh cái này.

Lương Sơn vào phòng thí nghiệm cùng Quốc Tuấn, Quốc Tuấn tự tay pha chế thử các loại mỹ phẩm. Lương Sơn đến bên cạnh quan sát.

- Chúng ta sắp cho ra đời loại mỹ phẩm mới chiết xuất từ loại dược thảo pha hóa chất rất cần cho làn da châu Á, Phụ nữ và nam giới đều dùng được.

- Cậu mang mấy lọ hóa chất lại giùm tôi.

Trông khi Lương Sơn lấy thêm mấy lọ hóa chất nữa thì anh nghe một tiếng "bùm" kèm theo tiếng kêu của Quốc Tuấn:

- Ôi! Trời ơi! Sao thế này.

Một cụm khói bay lên kèm theo tiếng nổ. Quốc Tuấn bùm lấy đôi mắt kêu lên làm Lương Sơn hoảng hồn rơi vỡ cả chai lọ.

- Anh bị làm sao vậy Quốc Tuấn?

Hai tay Quốc Tuấn quờ quạng phía trước:

- Đôi mắt tôi cay quá, rát quá Lương Sơn.

- Để tôi xem. Trời ơi lúc này có nãy lửa không?

- Có, hình như có, nó xảy ra nhanh quá. Mắt tôi đau rất quá. Liệu tôi có sao không?

Anh bị phỏng nặng phải cấp cứu ngay để lâu nguy hiểm lắm. Sao lại có tiếng nổ ấy chứ? Đi... tôi dìu anh đi.

- Tôi... tôi không thấy gì cả. Ai vào phòng này hả Lương Sơn?

- Đâu có ai ạ? Chỉ có Mỹ Mỹ nhưng cô ấy vào rồi ra ngay.

Quốc Tuấn bình tĩnh ra lệnh:

- Cậu đừng đưa tôi đến bệnh viện. Chắc không sao đâu! Hãy giúp tôi ra khỏi chỗ này.

Cậu nhớ cẩn thận cho thử lại số hóa chất đó Sao lạ lùng như vậy chứ, các hóa chất này đâu có hiện tượng cháy nổ. Cho điều tra ngay dùm tôi đi.

- Dạ... liệu anh có bị nguy hiểm không để tôi đưa anh đến bệnh viện kiểm tra xem.

- Không cần. Tôi thấy đỡ rồi. Cậu đi làm việc đi.

Quốc Tuấn chớp mắt, anh cảm thấy mờ đặc trước mắt. Có thấy gì đâu? Anh không nhận ra thứ ánh sáng nào cả, tất cả chỉ mờ mờ. Biết mắt mình bị bông rồi, Quốc Tuấn lo sợ vô cùng. Anh bỗng nhớ ra cặp kính màu đen mang vào rồi Quốc Tuấn ngòai lạng lẽ tìm điện thoại di động ra lần số bấm:

- Alô! Hà Anh phải không?

- Anh Hà Quốc Tuấn? Sao giọng anh lạ vậy?

Giọng anh run run:

- Hà Anh, em phải về Đà Lạt ngay với anh đi! Nhớ đừng cho mẹ anh biết nha.

- Anh có chuyện gì vậy Quốc Tuấn?

Hà Anh nhúu mày lạng lạng nghe từng lời của anh qua chiếc điện thoại anh vừa tặng cô tuần trước. Cô lo lắng đến ngộp thở:

- Anh bị phỏng khá nặng có thể mù mắt. Em mau nhờ Vân Vi và bác sĩ Thiện An sang chăm sóc mẹ anh giùm đi!

- Trời ơi! Sao lại phỏng thế. Anh chờ em nha! Anh đang ở đâu vậy?

- Anh đang ở tại văn phòng của mình em đừng cho ai biết cả. Anh không muốn mọi người làm ồn ào lên. Vì vậy chuyện này chỉ có thể nhờ em giúp anh nha Hà Anh.

Hà Anh bối rối run giọng:

- Anh chờ em về ngay, Không được đi đâu nha.

- Ừ. Em nhớ đừng cho mẹ anh biết. Anh sợ bệnh tình mẹ sẽ tái phát.

- Anh bị bông? Sao lạ vậy?

Quốc Tuấn cố giải thích những nghi hoặc của Hà Anh:

- Anh pha chế thử các loại mỹ phẩm có lẽ là bị hóa chất giả nổ làm phỏng em ạ.

- Được rồi, em về ngay.

Hà Anh nghe như có gì đau thấu trong tim. Không hiểu sao cô lo cho Quốc Tuấn hơn cả bản thân mình. Cô chạy vội vào phòng nói với bà Tịnh Huyền:

- Bác ơi cháu phải về nhà vài ngày lo chuyện gấp ở nhà. Bác cần gì cứ bảo Vân Vi, cô bạn con sẽ giúp bác được không ạ?

Bà Tịnh Huyền thấy khỏe tỏ ra dễ dãi:

- Cháu cứ đi đi, nhớ về sớm bác mong!

- Dạ.

Hà Anh vô cùng lo lắng, Cô tạm thời nhờ Vân Vi và Thiện An chăm sóc bà Tịnh Huyền. Vợ nhanh mấy bộ đồ Hà Anh mua vé máy bay bay ra Đà Lạt ngay.

Hà Anh bước nhanh vào công ty. Bao nhiêu đôi mắt đổ dồn vào kinh ngạc. Sự xuất hiện của cô làm mọi người xôn xao:

- Một nàng tiên nữ giáng thế.

- Không phải, một sắc đẹp tuyệt vời. Chắc là phu nhân giám đốc tương lai.

Hà Anh không để ý đến họ cô đi thẳng vào trong công ty xem như rất quen thuộc đối với cô Hà Anh thấy đau lòng khi nhìn vẻ đau đớn của anh. Không ngờ có lúc cô khó diễn đạt tình cảm của mình như lúc này.

Hà Anh bước đến gần anh Quốc Tuấn hơi lùi lại khi cảm nhận được sự gần gũi rất gần.

Cô rung giọng:

- Anh làm sao thế?

Bàn tay Quốc Tuấn đưa ra tìm cô bối rối nhưng vui mừng khó tả.

- Anh không thấy gì cả. Hà Anh giúp anh nha. Anh không muốn mọi người trong công ty lo sợ đồn đại ra ngoài. Em hãy lo cho công ty và chăm sóc cho anh. Nếu em không nhận lời anh đành buông trôi theo số phận.

Hà Anh nắm lấy bàn tay anh thật chặt như truyền cho anh niềm tin mãnh liệt. Quốc Tuấn lặng im. Trong giờ phút này anh cảm thấy Hà Anh chính là cuộc sống của anh. Không hiểu sao khi bị tai nạn anh lại gọi cô đến đầu tiên. Hà Anh nhìn anh đắm đắm đến nỗi Quốc Tuấn không thấy mà anh cảm nhận được.

- Em hiểu anh nói gì phải không?

- Em hiểu. Anh đừng nói nữa làm em đau lòng. Vì sao mà anh ra nông nỗi này.

- Em sẽ chăm sóc cho anh... ngay cả lúc anh không cần em.

- Không anh rất cần em Hà Anh. Chỉ tại anh không đủ can đảm nói lên điều đó. Còn bây giờ anh là phế nhân, anh không dám hứa gì với em, Anh chỉ dám làm phiền em, em có buồn không?

Hà Anh chớp mắt như sắp khóc cô thấy thương cho anh vô cùng:

- Em chỉ lo anh. Em đưa anh đi bệnh viện nha!

- Không... anh không thể rời công ty lúc này. Mẹ anh đang bệnh, anh bị nạn, công ty sẽ khó mà đứng vững. Em chăm sóc cho anh hoặc mời bác sĩ đến giúp anh đi!

Được, anh vào trong em sẽ đi mời bác sĩ đến ngay, đừng lo nữa anh ạ. Em tin anh sẽ không sao đâu.

Quốc Tuấn nắm chặt tay cô, anh hỏi trong niềm đau bất tận:

- Hà Anh... lỡ anh bị mù thì sao?

- Cô nói không cần suy nghĩ.

- Em sẽ tình nguyện chăm sóc anh suốt đời.

Sẽ thiệt thòi cho em lắm Hà Anh. Nếu bị mù, anh không muốn - làm phiền ai cả.

- Kể cả em sao?

Quốc Tuấn buồn bã gật đầu. Hà Anh thân thiết đưa anh vào chỗ nghỉ ngơi. Cô mời bác sĩ chuyên khoa mắt đến khám và chữa bệnh cho anh. Bác sĩ khoa mắt được gọi vào. Ông ta lo lắng hỏi.

- Tại sao không đưa cậu ấy đến bệnh viện có đầy đủ dụng cụ, chúng tôi khám và trị bệnh chu đáo bảo đảm hơn ở đây.

Quốc Tuấn trình bày lý do hoàn cảnh của mình, vị bác sĩ có vẻ thông cảm. Hà Anh đưa anh vào bệnh viện.

- Đôi mắt cậu bị bỏng cần phải băng kín lại kéo mù. Cậu nên hạn chế đi ra ngoài gió.

Quốc Tuấn được Hà Anh chăm sóc chu đáo, tình cảm họ dần dần nảy nở. Cô thấy thương anh một cách sâu sắc. Hà Anh ngồi yên trên giường chờ vị bác sĩ ra về cô lặng thinh mà nghe tim mình đau nhói. Đôi mắt của anh bị băng kín, Quốc Tuấn loay hoay anh sờ soạng như tìm vật gì.

Cô không ngờ Mỹ Mỹ lại ác độc như thế. Cô ta đã cho người thay hóa chất giả vào lô hàng xuất cho chi nhánh mỹ phẩm Hào Hoa của Quốc Tuấn ở Đà Lạt. Toàn bộ lô hàng giả ấy trả lại cho công ty hóa mỹ phẩm...

Chính hóa chất ấy đã làm cho Quốc Tuấn bị phỏng, có thể sẽ mù mắt. Hình ảnh đáng thương thảm não của anh làm cô muốn rơi nước mắt.

Hà Anh gục đầu trong tay, cô cảm nhận sự mất mát lớn nhất trong cuộc đời anh, nếu đôi mắt anh mù vĩnh viễn. Còn đâu một chàng trai trẻ hừng hực với sự nghiệp, tương lai? Còn đâu đôi mắt đắm đắm nhìn cô như thu lấy hồn người. Hà Anh níu tay bác sĩ lại hỏi:

- Bác sĩ liệu đôi mắt anh ấy ...có sao không?

Bị bỏng khá nặng có thể giác mạc bị ảnh hưởng. Nếu giác mạc hỏng cậu ấy sẽ bị mù vĩnh viễn.

Hà Anh bối rối đứng lặng yên. Bác sĩ nói tiếp:

- Tuy nhiên cô nên khuyên anh ấy đừng tuyệt vọng. Có thể ghép giác mạc của người bị nạn sắp chết vẫn còn giữ đôi mắt.

Hà Anh chớp mắt:

- Anh ấy là giám đốc của một công ty, tương lai đang mở rộng trước mắt, Anh ấy không thể đầu hàng số phận được.

Số phận đến với ai người ấy chịu, chúng tôi chỉ giúp cho họ đỡ đau đớn! Không có cách nào hơn.

- Tôi có cách.

- Cách gì?

- Tôi xin hiến giác mạc của mình cho anh ấy được sáng mắt có được không bác sĩ được! Nhưng cô suy nghĩ kỹ đi. Rồi cô sẽ ra sao?

- Tôi sẽ cho anh ấy ánh sáng, bởi vì đời rất cần anh ấy.

- Cô là gì của Quốc Tuấn?

- Là bạn... nhưng tôi và anh ấy rất thân.

- Tôi xin bác sĩ đừng cho anh biết việc này.

- Vị bác sĩ gạt đầu thờ dài:

- Để cho một người khác sáng còn người khác tăm tối. Tôi không làm được đâu. Nhưng tôi hứa sẽ giúp cậu ấy, Cô yên tâm đi!

- Cảm ơn bác sĩ.

Có tiếng đổ vỡ trong phòng, Hà Anh chạy vội vào Quốc Tuấn đang tìm cái ly uống nước.

Anh vương ghế và té nhào trên nền nhà. Hà Anh kêu lên:

- Trời ơi! Anh có sao không Quốc Tuấn?

- Cô nhẹ nhàng đỡ anh dậy. Hơi thở hai người kề bên nhau nồng nàn. Quốc Tuấn ngồi thừ ra, đau khổ.

- Có phải bây giờ anh vô dụng lắm không?

- Hà Anh?

- Không đâu anh chỉ bị đôi mắt. Anh sẽ thấy ánh sáng trở lại mà.

Quốc Tuấn chụp lấy hai bàn tay cô nâng niu trong tay mình:

- Em đừng bỏ anh một mình nha Hà Anh.

Mẹ con anh đã nợ em quá nhiều, ờn này anh phải trả suốt đời suốt kiếp... Anh thấy mình mắc nợ em nhiều quá!

Hà Anh khẽ cười không nói gì. Quốc Tuấn mím môi, dù rất cố gắng anh cũng thấy đau đớn một cách kỳ lạ. Anh như người mất hồn.

Nỗi mất mát này quá lớn, Anh còn nhiều hy vọng nhưng hóa ra chẳng còn gì. Có nên bắt Hà Anh hy sinh cho mình không. Tại sao cô không nói?

Anh đang chờ câu nói của cô. Một câu an ủi cũng đủ ấm lòng cũng là niềm tin cho anh vượt qua nỗi khổ này. Quốc Tuấn buồn hiu như người mất hồn. Anh định nằm xuống giường. Hà Anh quệt ngang mắt, cố nén xúc động vào lòng, cô nhẹ nhàng đỡ anh?

- Anh thấy mệt à? Giờ này ngủ sao?

Quốc Tuấn thần thờ nói cho qua:

- Chứ anh biết làm gì bây giờ. Bây giờ anh đã là phế nhân. Ăn uống còn phải nhờ vào em kia mà.

- Quốc Tuấn nếu anh không ngại em sẽ đưa anh đi dạo.

Quốc Tuấn vui mừng ra mặt nhưng anh cũng thương Hà Anh:

- Thôi không đi đâu, em đã vì anh vất vả cả ngày, nghỉ ngơi đi!

Hà Anh mặc áo khoác vào cho anh:

- Mới có ba giờ anh ạ. Giờ này ai lại nghỉ chứ.

- Vậy mà anh tưởng mười hai giờ khuya. Với anh bây giờ ngày cũng là đêm.

Quàng chiếc khăn cổ cho anh, cô nhớ cảm giác hôm nào thấy cô ho anh sợ cô lạnh quàng chiếc khăn vào. Chiếc khăn ấy cô còn giữ

mãi, Quốc Tuấn sờ chiếc khăn một giây lâu:

- Anh rất thích mùi hương này.

Hà Anh ngạc nhiên:

- Mùi hương gì? Em đâu còn dùng nước hoa của hãng mỹ phẩm Hào Hoa.

- Không phải, một mùi hương đặc biệt quyến rũ, anh không chế tạo được hương ấy.

- Đó là mùi hương của em, của người con gái anh yêu mà chưa dám nói lời yêu nào.

Hà Anh bẽn lễn, má cô đỏ hồng. Lần đầu tiên cô thấy anh thật đáng yêu. Hay là vì anh ấy bị nạn mình tội nghiệp chẳng. Tình yêu không xuất phát từ chỗ ban phát tình yêu thương đối với người hoạn nạn.

Không, Hà Anh cảm thấy anh chính là sự sống của cô. Tự nhiên mà cô nóng bừng lên vì xúc động.

- Anh đi dạo nha?

- Anh có thấy gì đâu mà dạo.

Hà Anh tươi cười nắm tay anh:

- Anh sẽ thấy cảnh vật qua đôi mắt của em.

Quốc Tuấn không ử rử nữa, anh mang kính đen vào, cặp tay Hà Anh đi dạo vườn hoa Đà Lạt, thung lũng tình yêu. Nơi nào cũng có dấu chân hai người. Từ trên cao nhìn xuống mặt hồ lóng lánh ỉn màu da trời xanh biếc lẫn màu xanh lá thông non mướt mà. Cảnh thơ mộng hữu tình: Bao chàng trai, cô gái đan tay vào nhau, họ chụp những bức ảnh lưu niệm trong tiếng cười giòn tan.

Nhìn thấy họ tự nhiên Hà Anh buồn vô cùng. Cô nhớ hình ảnh Quốc Tuấn ôm lấy cô gái có chiếc eo thon trong chiếc đầm trắng lướt qua mặt cô trên con ngựa vàng óng.

Hà Anh mua một đóa hồng cô đặt vào tay anh:

- Đố anh hoa gì?

- Hoa hồng vàng. Sao em lại chọn hoa hồng này?

Hà Anh cười:

- Anh giỏi thật. Tại cô bán hoa thấy hoa vàng đẹp nên tặng cho em. Hoa hồng vàng tượng trưng cho sự sôi nổi, nhưng phản bội.

- Anh không thích nó lắm Tuy nhiên hoa hồng vàng có mùi hương tuyệt vời.

Đưa đóa hồng nhung lên mũi anh, Hà Anh lại đùa:

- Anh nhận ra em khen anh.

- Đây là hương hoa tình yêu đích thực.

- Đỏ thắm như màu máu con tim.

- Anh cảm thấy vui không?

Quốc Tuấn gật đầu rồi cất lời than vãn ai oán:

- Chỉ cảm nhận chứ không thấy gì cả. Nếu ngay bây giờ có phép thần cho anh ánh sáng. Anh sẽ đưa em đi khắp Đà Lạt mộng mơ, đến suối Vàng, suối Bạc nghe dòng Đambri trôi khúc nhạc hùng hồn, nghe Cam Ly réo rắt và chúng ta thả hồn vào hương hoa của xứ sở ngàn hoa mà mơ mộng, yêu đời Anh muốn... nhưng tất cả chỉ là giấc mơ thôi em ạ.

- Anh đừng lo, em sẽ biến giấc mơ của anh thành hiện thực.

Hà Anh sôi nổi nói lên điều mình mơ ước. Trong cái se se lạnh của buổi chiều cao nguyên, tâm hồn cô bỗng phơ phới như bản nhạc du dương. Có lẽ Đà Lạt là thơ, là hoa, Đà Lạt còn là mộng mơ, là tình yêu và nỗi nhớ vô bờ.

Hà Anh vuốt nhẹ mũi anh rồi cười khiêu khích khi thấy anh ngây người ra nghe cô kể chuyện của mình, của Đà Lạt và cả của anh. Tất cả như hòa quyện vào nhau. Quốc Tuấn nghe hồn băng khuôn thắm thía nỗi buồn. Anh đứng lên bước đi nhẹ nhẹ. Hà Anh cầm đóa hồng trên tay bước theo anh, hồn vương vấn băng khuôn một điều gì đó khó tả. Chỉ biết hai người ở cạnh nhau nhưng mỗi người có cảm nhận riêng. Ai cũng muốn hướng về nhau, có điều hoàn cảnh

không cho phép. Quốc Tuấn không muốn mình là gánh nặng cho Hà Anh. Anh giấu cô nỗi buồn của mình vào lòng, không cho Hà Anh lo lắng. Anh thấy đau thắt cả lòng.

Riêng Hà Anh lại cảm thương anh quá đỗi. Cô muốn làm anh vui. Hình như, Quốc Tuấn cố từ chối khéo. Cô cảm thấy buồn lặng lẽ như cảnh hoàng hôn đang kéo về từ phía núi, êm đềm, hiu hắt... Gió trên đầu hai người lao xao cả đồi thông, tiếng thông reo Vi vút như bản tình ca của hai kẻ đang bước vào yêu nhưng số phận phũ phàng.

Chương 10

Trợ lý Trường Vân bắt gặp tin tức giật gân trên mạng, Anh hoảng hồn gọi bà Tịnh Huyền.

- Thưa bà chủ, cậu Quốc Tuấn đang làm gì vậy

Sao cậu hỏi tôi ai vậy Trường Vân. Cậu không biết chỗ làm của Quốc Tuấn hay sao

- Không phải... thưa bà cậu Quốc Tuấn bị mù đúng không. Có chuyện này bà biết chưa

Bà Tịnh Huyền suýt buông rơi tách trà trên tay, nước sóng sánh đổ tràn ra:

- Cậu nói gì? Ai mù.

- Đây bà xem thử Mỹ Mỹ phao tin trên mạng là cậu hai sắp bị mù. Chuyện này mọi người đang bàn tán xì xào!

Bà Tịnh Huyền không tin:

- Ai đồn nhảm thế. Hay là cậu đưa tôi xem thử.

- Không được bà đang tịnh dưỡng không nên xúc động, để con điều tra việc này. Bà Tịnh Huyền mở điện thoại Quốc Tuấn khóa máy nên bà không liên lạc được. Điều này khiến bà lo lắng thêm, Còn Việc Hà Anh xin phép bà ba ngày nhưng cả tuần nay cô biệt tích không quay về. Bà Tịnh Huyền nôn nao, bà xuống thang máy định dùng máy fax của công ty liên lạc với Quốc Tuấn.

Mấy nhân viên trẻ tuổi chạy vội vào thang máy xuống tầng trệt. Cô gái có mái tóc óng suôn vừa thở vừa nói:

- Có tin này hay lắm?

- Tin gì vậy người mẫu Yaoua

- Xí, mi mới yaoua, người ta tên đẹp mi biến xấu

- Nè, đừng cãi nữa chuyện gì vậy

- Cô gái đẹp xì vào trán cô gái khá xinh nói chuyện mềm mỏng:
- Người yêu lí tưởng, thần tượng của Mi Lan sắp mù rồi

Cả bọn nhao nhao:

- Ai vậy hở Yaoua
- Thì cậu con trai cưng của bà chủ Hào Hoa chứ ả
- Là Quốc Tuấn! Trời ơi sao kỳ vậy! Ai hại anh ấy
- Nghe nói cô Mỹ Mỹ người yêu anh ta vì tự ái nên đưa hóa chất giả vào công ty của anh ta
- Rồi sao nữa
- Các cô nhao nhao nghe cô gái tóc suôn kể: Anh ấy đang pha chế bất ngờ nổ bùm một cái, hồng tuốt đôi mắt.

Bà Tịnh Huyền cố nghe hết câu chuyện. Các cô gái không để ý có bà bên cạnh. Họ bước ra khỏi thang máy Bà còn nghe tiếng họ văng vẳng:

- Ghê quá! Chắc anh chàng đẹp trai ấy bị trả thù đúng không?
- Đúng! Cô người mẫu Mỹ Mỹ tung tin lên mạng. Cô ấy sợ mình mất giá.

Cô khác xen vào:

- Chắc anh ta mê cô nào chứ gì?
- Ai mà biết...

Tiếng kéo dài eủa các cô gái là bà Tịnh Huyền đứng không vững. Bà gắng gượng giữ bình tĩnh khi tình cờ nghe các nhân viên trong công ty xì xào bàn tán. Bà quyết định một mình bay ra Đà Lạt xem sự thể thế nào

Bà cầu mong đó chỉ là tin bịa đặt. Quốc Tuấn thế nào.. bà làm sao sống nổi

Lương Sơn giật mình khi thấy bà Tịnh Huyền đứng trước cửa phòng làm việc của công ty. Bà nhìn quanh nhú mào vẻ lo lắng:

- Bà chủ sao bà... không gọi con rước.
- Không cần. Giám đốc đâu Tại sao không nhận điện thoại của tôi

Lương Sơn bối rối vô cùng:

- Dạ. Quốc Tuấn... bận công tác ạ.
- Trợ lý Tuấn Anh đâu Các người có chuyện gì à?

Lương Sơn ngập ngừng:

- Thưa bà chủ... ạ... Quốc Tuấn đang ở trong phòng.

Bà Tịnh Huyền hoảng hốt chạy vào phòng con trai Bà chợt đứng sững lại kêu

- Hà Anh là cháu đó ư? Quốc Tuấn con làm sao thế này?
- Kìa mẹ, con không sao đâu

Hà Anh đang lau mặt cho Quốc Tuấn.

- Cô dứt cho anh từng muỗng súp. Cảnh ấy làm cho bà Tịnh Huyền xúc động tim đập, liên hồi

- Kìa bác, bác khỏe chưa, sao bác biết anh Quốc Tuấn bị nạn mà đến đây Bác không sao chứ?

Hà Anh vội chạy đến đỡ bà Tịnh Huyền ngồi xuống cạnh Quốc Tuấn, nhìn và cô lo lắng người:

- Hà Anh, bác rất mừng vì Quốc Tuấn được cháu chăm sóc. Thì ra cháu không về quê mà cháu ra đây vì con trai bác. Tại sao cháu lại giấu chuyện của Quốc Tuấn?

Hà Anh ngượng ngịu:

- Cháu sợ bệnh tim của bác tái phát.
- Quốc Tuấn, sao con ra nông nỗi này hả? Mẹ lo sợ lắm con biết không?

Sợ con buồn bà không dám nói nhưng tim bà đau nhói như ai dằn.

Quốc Tuấn khẽ giọng:

- Mẹ đừng trách Hà Anh, chuyện này con bảo cô ấy giấu mọi người giấu cả công ty làm sao mẹ lại biết?

Mẹ nghe mọi người đồn ầm lên con bị mù! Chính Mỹ Mỹ đã đưa tin ấy lên mạng, gây xôn xao dư luận. Điều đó có thật không con?

Quốc Tuấn nhú mồm như không muốn nhắc đến Mỹ Mỹ:

- Mẹ vẫn còn tin cô ấy chẳng? Chuyện đã qua đừng nhắc nữa mẹ ạ! Hà Anh đưa cho anh ly nước.

Hà Anh nghe Quốc Tuấn gọi liền rót ly nước mang đến cho anh. Nhìn cử chỉ của Hà Anh bà Tịnh Huyền rất hài lòng, cô chăm sóc con trai mình tận tình và chu đáo quá.

- Thưa bác dùng nước ạ.

- Con thấy thế nào hả Tuấn?

Bà cầm ly nước trong tay, và nhìn bà vẫn không yên lòng.

- Chưa biết mẹ ạ, chờ ngày con mở băng.

- Con thật là tệ bị nạn mà không cho mẹ hay, mẹ có thể giúp con nhiều việc mà.

Quốc Tuấn khẽ nhếch môi cười:

- Mẹ đang bệnh, con đâu dám làm phiền, vả lại chính con muốn Hà Anh giúp mình con đã rước mất một cô giúp việc cho mẹ. Con đâu dám đòi hỏi thêm.

Bà Tịnh Huyền vuốt tóc con trai Sao mà bà thương anh quá. Nhìn chiếc băng mắt bị bịt kín đôi mắt con trai bà xúc động muốn khóc.

- Mẹ biết con có những cộng sự thật tuyệt vời Hà Anh, cháu giỏi quá, đã giúp bác nhiều việc lại giúp con trai bác.. ờn này bác biết trả thế nào đây

Hà Anh cúi xuống thẹn thùng:

- Dạ có chi đâu bác, đây là nhiệm vụ của cháu mà.

- Ủa, từ lúc trở về công ty sao mẹ không thấy Tuấn Anh vậy con?

Quốc Tuấn hơi mỉm cười nói với mẹ:

- Có lẽ cậu ấy lo chuyện công ty nên.
- Thôi Hà Anh lo cho Quốc Tuấn giùm bác. Bác đi xem xét anh em làm việc thế nào
- Biết con thế này coi chừng họ bỏ bê công việc thì nguy lắm.

Quốc Tuấn ngược lên như muốn tìm mẹ:

- Mẹ, không ai biết chuyện con...

Nhưng bà Tịnh Huyền đã ra ngoài Bà bước vào phòng giám đốc chỉ có Lương Sơn và mấy nhân viên mãi ở đó. Thấy bà một anh chàng liền ton hót:

- Chào bà chủ sao hôm nay bà lại ra tận đây vậy Có phải bà muốn tìm hiểu cậu chủ không?

Bà Tịnh Huyền gật đầu lảng nghe:

- Gần đây có một cô gái con không thấy nhưng nghe anh em nói lại, đẹp vô cùng. Cô ấy hợp hôn cậu chủ gần mười ngày nay không thấy giám đốc xuất hiện ở công ty Bà chủ ơi chúng con lo lắm!

Lương Sơn nhìn anh thư ký mới tuyển vào từ công ty của bà Tịnh Huyền tức giận.

Anh nói như hét:

- Cậu An làm việc đi, biết gì mà nói
- Vậy anh Lương Sơn biết hả? Bọn em nghe tụi nó nói lại chứ biết gì đâu

Bà Tịnh Huyền bảo Lương Sơn ngồi xuống.

- Hãy để An nói đi Lương Sơn, ta muốn nghe mọi chuyện đã xảy ra ở đây Tại sao cậu lại im hơi lặng tiếng không báo với tôi một lời hả?
- Dạ... tại..
- Anh Lương Sơn không biết đâu bà chủ.

- Con nghe họ nói nhân lúc cậu chủ bị bệnh cô gái sẽ san hết tài sản và tiền bạc của công ty đó.

- Cậu nói nhầm nhí gì vậy An?

- Không phải em, thằng Hoàng Hà nó nói mấy hôm trước chiều chiều nó gặp hai người đi dạo ở Thung Lũng Tình Yêu, ở vườn hoa Đà Lạt rất tình tứ. Có lẽ mê cô ấy cậu chủ không còn ngó ngàng gì đến công ty nữa. Ai cũng lo... may mà bà chủ ráng Bà ngăn cậu chủ đi bà.

Bà Tịnh Huyền ngạc nhiên vô cùng bán tín bán nghi. Có gái ấy là ai? Con trai bà thật sự đang bệnh kìa mà. Còn Tuấn Anh đâu, sao lại không quản lý công ty để họ bàn tán xôn xao thế. Bà hỏi Lương Sơn giọng khó chịu:

- Cậu cho tôi biết sự thật đi. Chuyện gì đã xảy ra ở đây. Tại sao ai cũng quanh co thế.

- Thưa bà, công ty đâu có chuyện gì ạ. Vẫn bình thường.

An vẫn không ngừng nói:

- Anh Lương Sơn làm việc tối tăm mặt mũi không để ý nên không biết. Cả công ty đồn ầm lên mấy ngày nay, tinh thần họ rất hoang mang.

- Thật hả cháu, được rồi An ra ngoài cho tôi làm việc với Lương Sơn.

Chưa đợi An ra khỏi phòng, bà giận dữ nói:

- Tôi đã giao chuyện quản lý công ty cho Tuấn Anh giúp giám đốc cả cậu nữa quản lý tài chính vậy mà ở đây xảy ra mọi việc, hai trợ lý trở mặt ra nhìn. Tuấn Anh giỏi giang thạo việc mà lại chẳng biết chuyện gì xảy ra. Hơn mười ngày qua tôi không nghe tin tức nào cả. Tại sao vậy? Mau gọi Tuấn Anh về cho tôi, Nghe bà quát. An sợ lắm lết găng nói thêm:

- Dạ mười ngày nay vào làm cháu đâu có biết Tuấn Anh là ai

Bà Tịnh Huyền nhìn Lương Sơn đang cúi đầu trong hai bàn tay sau mấy lần ra hiệu cho An đừng nói, nhưng hẳn nhiều chuyện bép xép quá. Chờ An đi khỏi Lương Sơn mới lên tiếng, bà Tịnh Huyền lại giục.

- Thế nào nói đi chứ!

- Dạ thật rạ thì...

Lương Sơn bắt đầu kể hết mọi chuyện cho bà Tịnh Huyền nghe. Càng nghe bà càng ngỡ ngàng tưởng mình đang sống trong mơ. Bà hỏi Lương Sơn!

- Cháu bảo Hà Anh chính là Tuấn Anh sao

- Dạ, cháu kể hết rồi ạ. Hà Anh vì bất đắc dĩ trốn gia đình phải giả trai. Cậu Quốc Tuấn đã biết nhưng vẫn để cô ấy làm việc vì cô ấy giỏi giang, thạo việc cháu không bằng cô ấy. Nhưng khi bác bệnh Hà Anh lại tình nguyện chăm sóc bác.

- Trời ơi, vậy là tôi hiểu lầm Hà Anh rồi! Cô ấy đã vì mọi người mà hết mình sống tốt, cố vươn lên. Đáng khâm phục!

Lương Sơn tiếp:

- Còn tin đồn kia.. Hà Anh là người mỗi ngày đưa cậu chủ lên đồi đi dạo, giúp giám đốc vững niềm tin khi suýt bị đui mù. Cô ấy rất dũng cảm. Chỉ có cháu và Hà Anh biết bệnh tình của giám đốc, bác đừng nghe bọn nhiều chuyện nói nhảm. Giám đốc không có ai ngoài Hà Anh. Và Hà Anh vì bác vì Quốc Tuấn mà phải gian nan, không một lời than. Hà Anh là Tuấn Anh đó...

Bà Tịnh Huyền chớp đôi mắt xúc động, từ ngỡ ngàng đến cảm phục và biết ơn người đã giúp gia đình mình, bà bước vào phòng con trai để cảm ơn Hà Anh. Bà ôm lấy cô nói trong xúc động dâng trào:

- Bác cảm ơn cháu (Hà Anh cũng là Tuấn Anh) Cháu đã vì bác và Quốc Tuấn mà phải vất vả vô cùng, bị mọi người dị nghị...

Hà Anh vô cùng bối rối chưa biết xử lý ra sao thì bác sĩ trưởng khoa đến đề nghị:

- Mọi người hãy đưa Quốc Tuấn sang phòng bệnh, chúng tôi mở băng mắt cho cậu ấy

Hà Anh ôm chầm lấy bà Tịnh Huyền nước mắt chảy dài:

- Bác ơì, anh Tuấn mở băng mắt kìa

- Chúng ta mau cầu nguyện cho anh ấy đi!

Cả hai chấp tay nguyện cầu Một lát sau Lương Sơn đẩy Quốc Tuấn ra, anh gọi to:

- Mẹ! Con đã sáng mắt rồi Hà Anh ơì, anh đã nhìn thấy em rồi

Hà Anh liền đến ôm chầm lấy anh mà nước mắt chảy viên động ướn mị Anh nâng gương mặt cô lên cười thật tươi bảo:

- Em phải cười chứ tại sao lại khóc khi anh đã lành bệnh. Từ đây anh mãi mãi được nhìn thấy em. Vui quá Hà Anh ơì! Cô đầm nhẹ vào ngực anh bảo:

- Người ta sợ anh bị... thành Lục Vân Tiên kìa Mọi người cười rộ lên vui mừng, xúc động... Không kiềm được nước mắt khi thấy hai người tay trong tay, mắt trong mắt tràn đầy hạnh phúc. Ngoài kia xuân bở ngỡ sắp bước về xua cái tàn đông giá rét âm ụ

Lương Sơn truy cập trên mạng Internet, anh lằm bằm.

- Đúng là ác lai ác báo mà.

Hà Anh đặt xấp hồ sơ lên bàn đến gần Lương Sơn hỏi:

- Anh nói gì vậy Lương Sơn.

- Ơ! Cô xem đi Mỹ Mỹ ăn chơi trụy lạc bị nghiện ngập ma túy và nhiễm HIV rồi

Hà Anh chép rniệng thờ dầ:

- Cô ấy đẹp quá nhưng sống không tốt thật đáng tiếc! Mà việc này anh Tuấn biết Lương Sơn lắc đầu:

- Có lẽ anh ấy không để tâm đến đâu

- Người mà giám đốc để ý bây giờ là...

- Là aĩ

Lương Sơn nheo nheo đôi mắt đùa:

- Tôi không biết? Nhưng chắc cô thì rõ mà... Hà Anh vờ không hiểu cô nhanh giọng giục:

- Hôm nay là ngày kỉ niệm một năm thành lập công ty Anh mau sang phòng giám đốc dự họp nha!

Lương Sơn ngạc nhiên, Anh cùng Hà Anh đi, vào phòng họp. Quốc Tuấn giới thiệu khi họ ngồi vào vị trí của mình:

- Đây là trợ lý của tôi, Hà Anh và Lương Sơn.

- Chà, cô trợ lý Hà Anh xinh đẹp quá.

- Giám đốc tính chuyện gì đây

Quốc Tuấn bỗng cất giọng trịnh trọng khi xung quanh là những quan khách và người trong gia đình đang xì xào, bàn tán, anh tuyên bố:

- Hôm nay trước mặt mọi người chúng ta mừng kỉ niệm một năm thành lập công ty, tôi chính thức cầu hôn Hà Anh. Mọi người tán thành không?

- Tán thành, ôi, đôi trai tài gái sắc.

Quốc Tuấn thấy Hà Anh chớp nhanh đôi mi dài cong vút, ngượng ngập nhìn anh, đôi mắt thu hồn anh hôm nọ Anh hé cười đùa giọng tiếp:

- Mọi người biết không mình suýt bị "bệnh đồng tính" vì mấy tháng lỡ để ý chàng trợ lý Tuấn Anh đẹp trai quả chùng!

- Mọi người cười ồ lên. Hà Anh cúi đầu cười tủm tỉm. Cô ngượng không thể tả, len lén nhìn Quốc Tuấn với niềm hạnh phúc vô biên.